Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S7 – Mizeriile Londrei – Vol. 1

Partea întâi.

Hoaţa de copii.

Capitolul I.

Silueta neagră a penny-boatului se contura prin ceaţa roşiatică care plutea deasupra Tamisei.

Penny-boatul este un vapor care are ca preţ de transport al călătorilor, după cum o indică şi numele, un penny.

Cincizeci de vaporaşe de soiul acesta brăzdează zilnic imensul fluviu Tamisa, în ale cărui valuri întunecate Londra îşi oglindeşte străzile.

Ca întotdeauna, penny-boatul era plin de lume; gentlemenii şi elegantele lady stăteau din partea în spate, iar oamenii de rând în cea din faţă.

În această parte, bărbaţii şi femeile priveau, unii cu milă, alţii cu curiozitate, o femeie de vreo douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, care ţinea în braţe un copil de zece ani. Îmbrăcămintea lor era cât se poate de sărăcăcioasă.

Femeia purta o pălărie veche, un şal şi mai vechi, ciorapi albaştri de lână şi nişte papuci rupţi plini de praf. Se vedea bine că femeia făcuse un drum lung.

Copilul era şi el foarte prost îmbrăcat. Pe cap avea o pălărie ponosită, în schimb părul său castaniu şi creţ era aşa de frumos, încât te făcea să rămâi cu ochii fixaţi asupra lui.

Câţiva gentlemeni corect îmbrăcaţi se apropiaseră şi ei de mulţime şi împărtăşeau aceeaşi naivă admiraţie pentru necunoscuta mamă şi pentru copilaşul ei.

De ce oare, amărâţii aceştia atrăgeau atenţia generală, pe puntea plină de lume?

Pentru că, sub zdrenţele sale, mama era mai frumoasă decât cele mai frumoase lady care se plimbă dimineaţa în Hyde-Park în trăsuri elegante, trase de cai superbi. Niciodată un artist înamorat de un ideal n-ar fi putut să viseze o figură de copil mai plină de drăgălăşenie, decât cea a copilului din braţele necunoscutei.

Mama avea faţa albă, buzele roşii, ochii albaştri închis şi părul de abanos.

Copilul avea un semn bizar: în mijlocul părului său castaniu, aproape negru, era o şuviţă de păr roşu, foarte fină, care cobora până pe frunte.

Amândoi, mama şi copilul, priveau plini de nelinişte oraşul, care se înălţa imens de ambele părţi ale râului, cu bisericile sale fără număr, cu gările sale gigantice, cu podurile sale monumentale şi casele sale negre şi afumate.

De unde, din ce loc veneau oamenii aceia? Nimeni nu ştia.

Un vapor ieşea de la staţia Greenwich, unde cei doi sosiseră pe jos.

Mama scoase suspinând dintr-o pungă uzată cele două monede pentru plata biletelor de îmbarcare.

Apoi se aşează pe punte, luându-şi copilul în braţe. Mult timp stătuse fără să adreseze cuiva vreun cuvânt.

Dar, în cele din urmă, pe când, penny-boatul era aproape să ajungă la staţia de docuri „Inbia”, tânăra femeie întrebă dacă oraşul care se desfăşura în faţa ei era Londra.

— Da şi nu, îi răspunse un om gras, cu părul roşu, un negustor de peşte, care mergea până la London-Bridge. Asta depinde, scumpa mea doamnă, Londra e pretutindeni, şi nu se sfârşeşte nicăieri. Unde mergi dumneata?

Tânăra femeie stătu un moment la îndoială.

— Mă duc, zise ea în sfârşit, într-un cartier unde se găseşte o biserică numită Saint-Gilles, pe o stradă numită Lawrence.

— Foarte bine, răspunse scoţianul, eu ştiu unde vine Saint-Gilles. E o biserică catolică, nu-i aşa?

— Da.

— Dumneata eşti irlandeză?

— Da, răspunse tânăra femeie.

Negustorul de peşte era un om de treabă, cam flecar de felul său. O femeie drăguţă nu-i displăcea niciodată şi, mai cu seamă, când nu era nevoit să respecte eticheta, era la largul său şi devenea curtenitor.

— Ai destul drum de făcut, frumoasa mea doamnă, îi zise el. Vei coborî la staţia Charing-Cross. De acolo o vei lua drept înainte. Lawrence e o stradă mică şi e foarte departe. Biserica Saint-Gilles e o biserică sărmană, dar până acolo sunt numai străzi largi şi frumoase. După ce vei străbate şi Piccadilly, vei fi foarte aproape. Te duci, poate, la nişte rude?

— Nu, eu nu cunosc pe nimeni la Londra, dar mi s-a spus că în Lawrence Street locuieşte un irlandez cu numele de Patrik, care mă va găzdui pe mine şi pe copilul meu.

— Mulţi irlandezi se numesc Patrik, buna mea doamnă, răspunse negustorul de peşte, şi dacă nu mai cunoşti şi alte amănunte în privinţa lui rişti să dormi la noapte sub cerul liber.

Irlandeza îşi ridică spre cer ochii ei liniştiţi, cu un aer plin de resemnare.

— Dumnezeu este bun, zise ea, şi nu ne va părăsi.

Scoţianul continuă:

— Vii la Londra să cauţi de lucru, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Dacă priveai îmbrăcămintea zdrenţăroasă a femeii, figura ei, pe care suferinţa era adânc întipărită, nu se putea ca răspunsul acesta să nu ţi se pară bizar.

— La Londra, răspunse scoţianul, numai lorzii trăiesc fără să lucreze.

— Sunt purtătoarea unei misiuni, zise irlandeza. Mâine e 27 octombrie, nu-i aşa?

— Da.

— Mâine dimineaţă, la ora opt trebuie neapărat să fiu la biserica Saint-Gilles, lângă altar. Trebuie să-l prezint pe fiul meu preotului care va celebra liturghia.

— Şi pentru ce asta? Întrebă cu naivitate scoţianul.

— Tatăl copilului mi-a ordonat pe patul de moarte.

Pe când irlandeza dădea răspunsul acesta plin de mister, fără să bage de seamă că lumea făcuse cerc în jurul ei, al copilaşului şi al negustorului de peşte, şi că în lumea aceasta erau amestecaţi şi doi oameni din lumea bună, un bărbat şi o femeie, care-i priveau cu aviditate, penny-boatul ajunsese la staţia „London-Bridge”.

— Mica mea doamnă, zise atunci scoţianul, nevasta mea este o femeie cumsecade şi, dacă vrei să vii la noi, v-am da bucuroşi câte o ceaşcă de ceai şi câte o pereche de sandvişuri. Apoi v-aţi culca la noi şi aţi avea destulă vreme până dimineaţa să vă duceţi la Saint-Gilles.

Scoţianul dorea din toată inima să o ajute şi se vedea pe faţa sa că nu era împins de nici un gând rău.

Irlandeza stătu un moment la îndoială şi îşi privi copilaşul, care era sfârşit de oboseală.

— Nu, nu, zise ea în cele din urmă, îţi mulţumesc foarte mult, dar nu pot primi, pentru că trebuie să mă duc acolo unde am ordin să mă duc.

— Atunci rămâi cu bine, zise scoţianul, şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Şi sări pe podul care servea de debarcader.

Penny-boatul îşi reluă cursa mai departe, trecu pe la staţia Cannon Street, apoi pe sub Podul Călugărilor negri, se opri un moment la templul Bar, apoi porni din nou spre sud-vest.

Atunci, sub influenţa unei raze mai puternice de soare, ceaţa se împrăştie şi cei doi dezmoşteniţi ai sorţii începură să contemple grandiosul spectacol ce li se desfăşura înaintea ochilor.

La dreapta era palatul Sommerset, la stânga negrele case din Southwark, în faţa lor podul Waterloo şi puţin mai departe podul Westminster. Pe jumătate acoperite încă de ceaţă, se zăreau vechea catedrală şi parlamentul, care îşi scălda ultimele sale trepte în valuri.

În ochii uimiţi ai celor doi modeşti călători, apărea dintr-o dată Londra bogată, Londra palatelor, oraşul stăpânilor lumii.

Şi cu toate acestea, copilul se strecură binişor din braţele mamei sale şi, făcând câţiva paşi înainte, îşi plimbă asupra imensului oraş privirea lui mândră şi dominatoare.

În atitudinea aceasta, putea fi fără greşeală comparat cu un vultur tânăr care, din înălţime, contempla cu seninătate vastele întinderi ale cerului, pe care de acum înainte era stăpân desăvârşit.

Gentlemanul, care nu pierduse nici o clipă din vedere pe mamă, nici pe copil, surprinse privirea aceasta şi tresări.

— Oh! Murmură el, parcă ar fi privirea înflăcărată a lui sir Edmond.

În acelaşi timp, femeia, care de asemenea îl contemplase cu o curiozitate şi o stăruinţă aproape bizară, se strecură ca o reptilă lângă tânăra irlandeză.

Capitolul II.

Femeia care se apropiase de necunoscuta irlandeză era unul din acele tipuri care îţi inspiră dintr-o dată cea mai completă neîncredere.

Îmbrăcămintea ei era cea a unei burgheze fără gust, cu pretenţii de eleganţă. Mulţimea culorilor pe care le avea pe ea, umbrela pe care o ţinea în mâna dreaptă, degetele ei împodobite cu pietre grosolane şi multicolore, te făcea să zâmbeşti.

Ochii ei erau de un albastru spălăcit, buzele înguste, dinţii galbeni şi laţi avea o expresie răutăcioasă şi plină de şiretenie. Faţa roşie şi umflată ascundea ceva bestial, care-ţi amintea într-un mod vag de un animal carnivor.

Femeia aceasta se apropiase de irlandeză. Biata necunoscută se trase la capătul băncii pe care era aşezată, nu atât pentru a-i face loc, cât împinsă de un inexplicabil sentiment de repulsie.

— Draga mea, îi zise femeia aceasta, servindu-se de o expresie comună muncitorilor din Londra, pe cât e de adevărat că eu mă numesc mistress Fanoche, pe cât e de adevărat că mă pot lăuda că fac parte din lumea bună, pe cât e de adevărat că ţin un institut pentru copii în strada Dudley lângă Oxford, la doi paşi de Saint-Gilles, pe cât e de adevărat că sunt catolică la fel ca şi dumneata, pe atât e de adevărat că dumneata ai cel mai frumos copil ce s-a văzut vreodată.

— Dumneata eşti catolică?

— Da, draga mea.

— Poate că eşti chiar irlandeză?

Şi tânăra femeie, care la început se retrăsese neîncrezătoare până la capătul băncii, ascultă în momentul acela de acea nevoie imperioasă pe care o simt toţi exilaţii de a regăsi pe pământ străin pe cineva sau ceva care să le vorbească de patria lor.

— Nu sunt irlandeză din naştere, răspunse mistress Fanoche, dar sunt de origine irlandeză. Bunicul meu a fost irlandez. Noi am rămas catolice şi chiar am suferit mult din cauza aceasta, căci decedatul meu soţ, mister Fanoche, aibă-l Dumnezeu în paza sa, nutrea o deosebită ură pentru tot ce era catolic.

Şi mistress Fanoche îşi duse mâinile sale pline de inele multicolore la ochi, ştergându-şi o lacrimă imaginară.

— Şi spui că te duci la Saint-Gilles? Reluă femeia.

— Da, doamnă.

— La nişte irlandezi?

— Da, doamnă, la un oarecare Patrik.

— În Lawrence Street?

— Chiar aşa.

Pe când irlandeza vorbea astfel, nu observă că o altă femeie, înaltă, slăbuţă, tot aşa de ridicol îmbrăcată ca şi mistress Fanoche, se apropiase puţin câte puţin şi schimbase o privire furişă cu pretinsa directoare de institut.

Femeia cea înaltă scoase din buzunar un carnet şi un creion şi, pe când mistress Fanoche îşi continua convorbirea cu irlandeza, absorbind toată atenţia acesteia, ea scrise în grabă cuvintele „Saint-Gilles, Patrik, Lawrence Street”.

— Da, draga mea, reluă mistress Fanoche, ai un copil cât se poate de drăguţ.

Mama se înroşi toată de mândrie.

— N-ai de gând să-l dai la un pension?

Un surâs trist flutură pe buzele irlandezei.

— Nu ştiu, răspunse ea, suntem săraci şi poate că vom mai fi multă vreme încă…

— E aşa de drăguţ, urmă mistress Fanoche, încât l-aş lua la pensionul meu, fără nici o plată, numai din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru buna noastră Irlandă, adăugă ea, cu un entuziasm prefăcut.

În clipa aceea, copilul, sătul de spectacolul pe care-l contemplase câteva minute, se întoarse şi se apropie de mama sa.

Ca şi ea, văzând-o pe mistress Fanoche, încercă acelaşi sentiment de inexplicabilă teamă, dar mult mai adânc şi mai accentuat.

Apropiindu-se de mama sa, întrebă:

— Cine este femeia aceasta?

— O doamnă care-ţi va da o prăjitură, răspunse mistress Fanoche.

Şi deschizându-şi geanta, scoase o prăjitură şi o întinse copilului.

Deşi micuţul era chinuit de multă vreme de foame, refuză cu o demnitate pe care nimeni n-ar fi bănuit-o la un copil de vârsta lui.

— Mulţumesc doamnă, răspunse, dar nu mi-e foame.

Şi ascultând mereu de acelaşi sentiment instinctiv de neîncredere se depărtă din nou şi începu să privească podurile şi bisericile şi să urmărească prin ceaţa care devenea din ce în ce tot mai deasă, fumul negru al penny-boatului care se culca pe apă, devenind nemăsurat de lung.

— Draga mea, mai zise mistress Fanoche, te asigur că vei fi foarte prost găzduită în Lawrence Street. Îl cunosc pe acel domn Patrik, despre care îmi vorbeai. E un biet cizmar, care nici pâinea de toate zilele nu şi-o poate câştiga.

— Îl voi ajuta şi eu, căci mai am ceva bani.

— Ţi-am spus, urmă mistress Fanoche, că locuiesc în Dudley Street. E la doi paşi de Saint-Gilles. Te vei putea duce mâine, oricât de dimineaţă vei voi. Îţi voi da mâncare şi te voi găzdui. Vino din dragoste pentru scumpa noastră Irlandă!

Tânăra femeie îşi privi din nou copilul.

Tot aşa îl privise şi când scoţianul negustor îi oferise ospitalitatea în casa sa.

Dar de astă dată copilul oferi el însuşi răspunsul.

Se apropie, se înghesui într-însa ca o păsărică lângă aripa protectoare a mamei sale în momentele de furtună şi îi zise cu o vagă spaimă în voce:

— Să nu ne ducem mamă. Să nu ne ducem!

— Cum vreţi, răspunse cu vioiciune mistress Fanoche şi, schimbând o nouă privire furişă cu tovarăşa sa cea înaltă şi uscăţivă, se îndepărtă de irlandeză.

În acelaşi timp, la o mică distanţă de ei, gentlemanul care-i privise cu atâta curiozitate discuta cu un călător.

Gentlemanul acesta avea îmbrăcămintea corectă a unui om din înalta societate şi toţi fuseseră uimiţi când îl văzuseră trecând în partea de dinaintea vasului şi amestecându-se cu oamenii de rând din jurul irlandezei.

Mirarea aceasta nu putea decât să crească dacă ar fi băgat cineva de seamă cu cine vorbea acum.

Interlocutorul era un om de vreo patruzeci şi cinci de ani care rezuma în persoana sa tot ce are Londra mai mizerabil

şi mai hidos.

Pantalonii îi erau sfâşiaţi la genunchi şi în picioare purta nişte ciubote vechi, rupte şi fără tocuri. O zdreanţă de haină neagră, care nu mai avea decât jumătate din spate, închisă până sus, îi acoperea partea de sus a corpului. Pe cap purta o pălărie veche, cenuşie, fără boruri.

Cu toate acestea, omul nostru avea oarecare ţinută. Cu capul adus puţin îndărăt, într-o atitudine de perfectă demnitate, el asculta cu mare gravitate vorbele gentlemanului, care sunau cam aşa:

— Sunt lordul Palmure, locuiesc în Chester Street, şi dacă vei asculta cu atenţie ce-ţi voi spune vei putea să câştigi zece lire.

— Zece lire, înălţimea voastră! Exclamă cerşetorul uimit. Pe patronul nostru şi onoarea numelui meu de Barclay, zis şi Shoking, nu pot crede că vorbele dumneavoastră sunt serioase.

— Ba sunt cât se poate de serioase, dragul meu.

— Atunci, vă ascult.

— Vezi femeia şi copilul?

— Da.

— Vreau să-i urmăreşti.

— Prea bine!

— Să-i urmăreşti până când vor intra într-o casă oarecare pentru a-şi petrece noaptea. După care vei veni să-mi raportezi şi-ţi voi da cele zece lire.

— Pe onoarea mea, mi se pare că înnebunesc! Zise cerşetorul plin de veselie. Puteţi avea toată încrederea în mine.

În timpul acesta, mistress Fanoche se apropiase de misterioasa sa tovarăşă şi-i spunea:

— Ştii bine că miss Emily ne va cere să-i dăm copilul, şi mai ştii tot aşa de bine că micuţul este ca şi mort. Puteam şti noi de la început că lucrurile vor merge astfel? Prin urmare ne trebuie un copil, ne trebuie unul cu orice preţ.

— Dar… mama?

— Mama! Ne vom debarasa noi de prezenţa ei. Wilton îmi va face cu plăcere serviciul acesta.

Pe când mistress Fanoche pronunţa cuvintele acestea, penny-boatul ajunse la staţia Charing-Cross şi călătorii trecură pe punte. Apoi se înfundară pe drumul acela de scânduri, plin de afişe multicolore, care merge de-a lungul clădirilor căilor ferate. Deodată, sărmana irlandeză şi copilul ei se găsiră pierduţi în mijlocul mulţimii imense şi a splendorilor comerciale. Mii de lumini începură să se aprindă în mijlocul ceţii care urma încetişor de-a lungul ţărmurilor Tamisei.

Capitolul III.

Mama şi copilul rămaseră un moment uluiţi.

Pe trotuarele largi, trecătorii se încrucişau, se ciocneau, mergeau în şiruri lungi şi iar se încrucişau. Mulţimea aceea semăna cu un furnicar imens.

Trăsurile treceau repede ca fulgerul, încrucişându-se cu tramvaie şi cu omnibuze. Era un zgomot de nedescris.

Tânăra irlandeză fu cuprinsă de un sentiment de groază. Se văzu singură şi pierdută în mijlocul acelei lumi necunoscute, pe care o ghicea ostilă şi începu să regrete că nu primise ospitalitatea binevoitoare a negustorului de peşte sau a aristocratei mistress Fanoche.

Copilul se ţinea strâns de poalele ei şi părea şi el cuprins de acelaşi sentiment de teamă.

Cu toate acestea, micuţul avu curajul să-i şoptească:

— Să mergem, mamă. Nu e bine să stăm aici…

Scoţianul o învăţase ce drum trebuia să urmeze, dar ea nu-şi mai amintea nimic.

De aceea opri un trecător şi-l întrebă:

— Nu ştii, domnule, încotro vine Lawrence Street?

Trecătorul se opri şi se gândi:

— Nu ştiu unde-o fi, zise în cele din urmă.

Irlandeza îl salută şi-şi continuă drumul.

Dar în loc să urmeze direcţia adevărată, o luă spre vest, trecând prin faţa gării Charing-Cross.

Ajunse astfel în piaţa Trafalgar şi intră în Pall-Mall, unde nimeni n-a auzit vreodată de Lawrence Street.

Numai oamenii de rând cunosc această stradă.

Irlandeza opri mai mulţi trecători să-i întrebe, dar nimeni nu ştiu să-i răspundă.

În urmă, opri un domn bătrân şi-l întrebă de Saint-Gilles.

Domnul îi strigă cuvântul „Soho Square” şi trecu înainte.

Sărmana mamă se întoarse înapoi. Dar tocmai când era mai disperată, auzi o voce care o făcu să tresară.

Se întoarse şi recunoscu pe unul dintre călătorii de pe penny-boat.

Era Barclay, zis Shoking, omul pe care lordul Palmure îl însărcinase s-o urmărească şi care nici un singur moment n-o scăpase din vedere.

— Nu ştii încotro s-o apuci, draga mea? O întrebă el.

— Da, răspunse irlandeza, nimeni nu poate să-mi spună unde vine Lawrence Street.

— Apoi, frumoasele doamne şi eleganţii domni nu cunosc strada aceasta, comentă Shoking. Numai oamenii sărmani ca noi au auzit de ea. Dar, nu cumva ai fost pe penny-boat?

— Da, răspunse irlandeza şi dumneata de asemenea?

— Trebuie, răspunse acesta dând din cap, să ne ajutăm unul pe altul, mai ales când suntem oameni săraci. Aşa că în loc să-ţi indic numai drumul, te voi conduce eu însumi până acolo.

Şi, luându-i braţul cu familiaritate, porniră înainte.

Copilul, care la început îl privise pe necunoscut cu neîncredere, se lăsă şi el luat de mână.

Shoking, cu toate că era îmbrăcat în zdrenţe, avea ceva care te atrăgea şi-ţi inspira încredere.

S-ar fi zis că era mândru de sărăcia lui.

Lordul Palmure îl însărcinase s-o urmărească pe irlandeză, făgăduindu-i pentru această muncă fabuloasă sumă de zece lire.

Shoking, îşi spusese că putea foarte bine să lucreze în acelaşi timp şi după îndemnul inimii sale compătimitoare şi

după dorinţa nobilului lord.

Era înduioşat de mizeria acelei sărmane femei, pierdută în imensitatea Londrei.

Şi pe urmă care putea să fie cauza pentru care lordul Palmure dorea să afle unde avea să se oprească acea femeie?

Frumuseţea sărmanei irlandeze era suficient pentru a răspunde la această întrebare.

„Asta îl priveşte, îşi spuse Shoking, până atunci când nu fac nici o faptă rea arătând acestei femei drumul.”

Intrară deci din nou în Piccadilly, străbătură Leicester Square, ajunseră în strada Newport şi apoi prin Dudley Street intrară în Lawrence Street, după ce trecuseră mai întâi prin faţa bisericii Saint-Gilles.

Desigur, aveau dreptate toţi cei care susţineau că Lawrence Street era o sărmană stradă, lipsită de perspectivă şi de lumină.

Cea mai mare parte dintre case erau fără uşi, pătrundeai înăuntru printr-o scară lipsită de fereastră.

Lawrence Street este cartierul general al irlandezilor negustori de verdeţuri.

Femeile rămân toată ziua singure acasă, cu copiii, bărbaţii nu se întorc decât seara, împingând căruţa goală.

Când Shoking, tânăra femeie şi copilul ajunseră acolo, nu era nici un singur bărbat pe toată strada.

Shoking se adresă unei fetiţe de vreo paisprezece ani, care stătea cu un copilaş în braţe.

— Îl cunoşti, tu, pe Patrik? O întrebă el.

— Care Patrik? Răspunse fata. Sunt mai mulţi pe la noi. Despre care vorbeşti?

O amintire străbătu creierul irlandezei. Ea îşi aduse aminte că omul despre care i se vorbise se numea Patrik Drury.

— Drury! Exclamă tânăra fată, Drury nu e aici… Ah! Nu-l veţi putea vedea pe omul acesta… Dar dacă voiţi să vorbiţi cu nevasta lui, iată, acolo e casa…

Şi le arătă un fel de vizuină pe partea stângă a străzii.

Irlandeza se înfioră, dar Shoking se apropie de locul arătat şi strigă cu voce puternică:

— Hei! Mistress Patrik, vino puţin la lumină, draga mea, v-au sosit nişte prieteni din ţara voastră.

O voce, care semăna mai mult cu un mormânt, ajunse până la ei. Apoi, o umbră se agită în întuneric şi o creatură omenească înaintă spre ieşire.

Era o femeie tânără încă, dar într-o stare de slăbiciune înspăimântătoare. Părul ei lung, negru, atârna despletit pe umeri. Drept orice îmbrăcăminte era înfăşurată într-o bucată de stofă largă. La pieptul ei secat şi pipernicit ţinea un copilaş de şapte sau opt luni.

Mistress Patrik plimbă în jurul ei o privire înspăimântată şi, cu o voce în care se citea nebunia, zise:

— Ce vreţi de la mine? Cine vorbeşte de Patrik? Patrik nu e aici… Poliţiştii l-au luat, l-au dus la închisoare… Patrik nu se va mai întoarce niciodată…

Shoking se întoarse spre irlandeză:

— Mi se pare, draga mea, că nu veţi putea petrece noaptea aici.

— Dar unde să mergem? Murmură sărmana mamă, privindu-şi copilul.

— Nu ştiu nici eu, răspunse eu naivitate Shoking. Ai ceva bani la dumneata?

— Mi-au mai rămas trei şilingi şi jumătate, răspunse femeia.

— Atunci să ne întoarcem în Dudley Street, zise Shoking, cunosc acolo nişte oameni cumsecade, care pentru un şiling vă vor da un pat, precum şi puţină pâine cu jambon.

Nevasta lui Patrik Drury se înfundase din nou în vizuina sa şi se culcase pe grămada de paie murdare care îi ţinea loc de pat.

Shoking luă braţul irlandezei şi porniră îndărăt.

— Mamă, spunea copilaşul, n-am ajuns încă? Mi-e foame… şi sunt aşa de obosit!

— Vrei să te iau în braţe? Zise cerşetorul.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, îl ridică pe umeri.

Se reîntoarseră în Dudley Street. Deodată, pe neaşteptate, irlandeza se simţi atinsă pe umăr.

Întoarse capul şi cu uimire se văzu în faţa aceleiaşi mistress Fanoche, pe care o întâlnise pe vapor.

— Ei bine! Draga mea, îi zise mistress Fanoche, nu-ţi spuneam eu că va fi cu neputinţă să găseşti un adăpost în Lawrence Street? Haide, eu sunt o femeie bună şi nu m-am supărat… Vino fără nici o teamă la mine.

Sărmana mamă, îşi privi copilaşul, care-şi încrucişase mânuţele-i obosite pe pieptul lui Shoking.

— Vino, draga mea, repetă mistress Fanoche, cu o voce dulce.

— Iată o doamnă, murmură în sine Shoking, care pare a fi foarte cumsecade!

Copilul închisese ochii şi nu mai spunea nimic.

— Haide, vino, draga mea, repetă pentru a treia oară mistress Fanoche.

Capitolul IV.

Irlandeza nu se mai împotrivi.

Imensitatea Londrei o înspăimântase atât de mult încât acum s-ar fi lăsat în voia oricui.

Ea uită neîncrederea pe care i-o inspirase la început mistress Fanoche, uită că această neîncredere era împărtăşită într-un mod şi mai viu încă, de copilul ei.

Sărmana femeie nu mai ştia acum decât un singur lucru: copilul ei suferea de foame şi de frig.

Mistress Fanoche o luă de braţ şi-i făcu semn lui Shoking să le urmeze.

Cerşetorul nu aşteptă să i se spună de două ori. Distanţa era mică.

Pe la jumătatea străzii Dudley era o casă mică, drăguţă, cu subsol şi grădină.

Mistress Fanoche, scoase o cheie din buzunar, deschise portiţa şi intră cea dintâi.

Vestibulul era curat, cu mobilierul nou.

— Cred că veţi dormi mai bine aici decât acolo unde voiam eu să vă duc.

Irlandeza simţi o mare uşurare, îşi aduse aminte îndată de căsuţele albe şi de grădinile din jurul Dublinului.

Mistress Fanoche deschise o a doua uşă şi o lumină destul de vie luă locul semiobscurităţii din vestibul.

Irlandeza se văzu în pragul unui dormitor drăguţ, în care era un covor înflorat, mobilă de nuc sculptat, o pendulă mare şi vase frumoase de porţelan. În mijlocul încăperii se afla o masă, în jurul căreia îşi lua cina o femeie bătrână, cea de pe penny-boat şi patru fetiţe, care puteau să aibă între şase şi opt ani.

Shoking simţi mirosul plăcut al unor tartine şi al unei fripturi calde, care se aflau pe masă.

Copilul, care se deşteptase din somn, aruncă asupra acestor bucate o privire lacomă şi n-o mai văzu pe mistress Fanoche, de care se temuse aşa de mult la început.

Sărmana irlandeză începu să plângă, atât îi era de mare emoţia.

— Draga mea mătuşă, zise mistress Fanoche adresându-se bătrânei, iată o sărmană femeie şi copilul ei, cărora le-am oferit ospitalitatea.

Bătrâna doamnă uscăţivă îşi îndulci cât putu vocea, de obicei foarte guturală şi răspunse:

— Fie bine veniţi săracii pe care mi-i trimite Dumnezeu!

— Ai mult noroc, draga mea, şopti Shoking la urechea irlandezei, în momentul de faţă, nici chiar un loc în paradis n-ar fi putut avea mai multă valoare decât ospitalitatea ce ţi se oferă.

Mistress Fanoche luă mâinile tinerei femei, care plângea mereu.

— Apropie-te de cămin, buna mea femeie şi încălzeşte-te… E aşa de frig… După aceea te vei aşeza la masă împreună cu noi. Iar tu drăguţul meu, adăugă ea, mângâind copilul, te mai temi de mine?

— Nu, răspunse copilul, aruncând o privire plină de curiozitate celor patru fetiţe.

Atunci mistress Fanoche se întoarse spre Shoking.

— Eşti un om cumsecade, dragul meu. Te-aş opri bucuros la masă, dar trebuie să ştii că niciodată un bărbat nu a fost găzduit în casa mea. Dar te voi ruga să bei un pahar cu bere şi să primeşti de la mine o jumătate de coroană.

Shoking era cu ochii plini de lacrimi, dar ştiu să-şi stăpânească emoţia. Bău paharul cu bere ce-i fusese oferit, primi de asemenea şi jumătatea de coroană şi murmură cu gravitate:

— Rămâi cu bine, doamnă, şi Dumnezeu să te aibă în pază. Noapte bună, draga mea, adăugă el, întinzând mâna irlandezei. Ai căzut în mâini bune, plec liniştit.

Şi cerşetorul ieşi, înclinându-se cu curtenia unui adevărat gentilom.

Ajuns în stradă, îşi întipări bine în memorie numele bunei mistress Fanoche şi numărul casei.

Apoi, porni mai departe, zicându-şi:

— Iată o zi care se sfârşeşte bine. Am băut un pahar cu bere, am o jumătate de coroană în buzunar şi pe deasupra am mai făcut şi o faptă bună ajutând o femeie şi un copil care n-aveau nici un sprijin. Şi unde mai pui că, dacă nobilul lord nu şi-a bătut joc de mine, peste o oră voi intra în posesia a zece frumoase lire. Niciodată treburile nu ţi-au mers aşa de bine, urmă Shoking, vorbind singur şi dacă lucrurile vor merge tot aşa, cred că vei deveni un mic burghez…

În timpul acesta, irlandeza mânca vărsând din când în când câte o lacrimă de recunoştinţă.

— Cum te numeşti doamnă? O întrebă cea mai micuţă dintre cele patru fete.

— Jenny, răspunse sărmana femeie.

— Şi acest mic domn? Urmă copila, arătându-l pe irlandez.

— Ralph, răspunse băieţelul.

Fetiţa îi sări de gât, şi-i zise:

— Îmi eşti foarte drag! Vei vrea să te joci cu mine?

— Da, răspunse Ralph.

Cea mai mare dintre fetiţe o învălui într-o privire plină de tristeţe pe necunoscuta mamă şi pe copilaşul ei.

Mistress Fanoche surprinse această privire şi fetiţa îşi plecă îndată ochii şi începu să tremure.

După ce Jenny şi fiul ei terminaseră de mâncat, mistress Fanoche le zise:

— Trebuie să aveţi mare nevoie de somn. Veniţi cu mine, vă voi conduce în camera de culcare.

Şi luă în mână una dintre lămpile care erau pe cămin.

Ralph fu foarte drăgălaş şi se lăsă îmbrăţişat pe rând de cele patru fetiţe.

Cea din urmă, cea mai mare care îl privise mai înainte cu atâta tristeţe, îl îmbrăţişă cu mai multă dragoste decât celelalte şi-i şopti la ureche:

— Nu trebuie să rămâi aici, drăgălaşul meu, nu trebuie...

— De ce?

— Pentru că doamnele acestea sunt foarte rele şi te vor bate.

În clipa aceea, doamna cea bătrână îşi ridică ochelarii pe vârful nasului.

Fetiţa se înroşi şi se dezlipi din braţele lui Ralph, dar îi strânse mâna apăsat, şi micul irlandez o simţi cum tremură.

Mistress Fanoche deschise o uşă şi irlandeza fu introdusă într-o odăiţă drăguţă.

Paturile erau albe ca zăpada şi te îndemnau la somn.

— Draga mea, îi zise mistress Fanoche, nu mi-ai spus dumneata că mâine dimineaţă vrei să te duci la Saint-Gilles?

— Da doamnă.

— La ce oră?

— Trebuie să fim acolo, fiul meu şi cu mine, pentru liturghia de la orele opt.

— Mâine dimineaţă, la şapte, veţi fi treziţi. Noapte bună!

Şi mistress Fanoche, aprinse o lumânare pe care o lăsă pe masă, mângâie încă o dată copilaşul şi ieşi.

Rămasă singură cu el, Jenny irlandeza, îl luă în braţe. Fruntea lui Ralph era încruntată.

— Mamă, întrebă el, vom rămâne aici?

— Da, drăguţul meu.

— Mult timp?

— Până mâine dimineaţă.

— Eşti sigură că vom pleca mâine dimineaţă?

— Va trebui să plecăm, suspină irlandeza.

— Şi de ce n-am pleca chiar acum, îndată?

— Dar, dragul meu, e cu neputinţă…

— Oh! Murmură copilul.

Şi un moment rămase tăcut, apoi pe când mama lui îl dezbrăca pentru culcare, murmură;

— Mi-e teamă, mamă.

— De ce ţi-e teamă? Întrebă femeia.

— Fetiţa cea mare mi-a spus că nu trebuie să rămânem aici…

— De ce?

— Pentru că femeile acestea sunt rele, şi mă vor bate.

— Dar oare nu sunt eu aici ca să te apăr?

— E adevărat. Dacă e aşa, vom rămâne… dar mâine dimineaţă vom pleca, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, noapte bună, mamă!

Şi copilul se culcă. Câteva momente după aceea dormea adânc.

Irlandeza îngenunche lângă pat. Voia să se roage şi să mulţumească lui Dumnezeu că n-o părăsise.

Dar, deodată, simţi o căldură urcându-i-se de la piept spre frunte. Capul i se îngreună şi o nevoie de somn, pe care o crezu rezultatul oboselii, o cuprinse.

Vru să se scoale, dar nu a putut. Încercă să cheme pe cineva în ajutor, dar nici un sunet nu-i ieşi dintre buzele

încleştate. Pleoapele i se lăsară peste ochi şi se rostogoli pe covor.

Atunci uşa camerei se deschise şi în prag apăru mistress Fanoche.

Un om cu o figură sinistră o urma.

Capitolul V.

Abia intrase irlandeza în camera ei, şi în vorbitor scena îşi schimbă dintr-o dată aspectul.

Mistress Fanoche făcu un semn şi doamna cea bătrână, cu o voce plină de răutate, strigă:

— La culcare, dracilor!

Atunci fetiţele se ridicară tremurătoare de la masă şi fără să mai pronunţe vreun cuvânt se îndreptară spre catul de sus, unde era odaia lor de culcare.

Mistress Fanoche rămase singură. Era adâncită în citirea unei scrisori pe care o scosese din buzunar şi pe care, fără îndoială, n-o citise atunci pentru întâia oară, de vreme ce hârtia era murdară şi mototolită.

Ochii îi străluceau de o bucurie infernală şi pe când citea, murmură:

— Ce noroc că, reîntorcându-mă de la Greenwich, am luat penny-boatul în loc să iau omnibuzul, cum făceam de obicei. Acum sir John Waterley şi miss Emily pot să se prezinte: am de unde să le înapoiez copilul. Numai dacă comisionarul meu l-ar fi găsi pe Wilton.

Abia sfârşise monologul acesta, când cineva bătu la uşă.

— Intră, zise ea.

Un bărbat apăru.

Avea o înfăţişare respingătoare şi era aproape tot aşa de prost îmbrăcat ca şi bunul Shoking. Purta părul lung şi barba nepieptănată.

Părul şi barba ascundeau aproape în întregime o faţă brăzdată de misterioase cicatrice şi luminată de doi ochi plini de sălbăticie.

— Ah! Dumneata eşti Wilton? Întrebă mistress Fanoche?

— Da, doamnă.

— Eşti beat sau treaz?

Bătrânul îşi încreţi buzele într-un surâs amar.

— Sunt douăzeci şi patru de ore de când n-am mâncat, nici n-am băut.

— Iată un pahar cu bere şi o tartină; dar grăbeşte-te, adăugă mistress Fanoche, pe când omul se apropia cu lăcomie de masă, căci avem de vorbit serios.

— Despre ce e vorba, milady? Întrebă el cu un ton ironic, avem vreo fetiţă sau vreun băieţel de înecat astă seară?

— Nu, dar în schimb va trebui să-ţi aduni bine amintirile.

— Am memorie bună, răspunse bătrânul cu un accent sinistru, aşa de bună, încât noaptea, când foamea nu mă lasă să dorm, mi se pare că văd dansând pe grămada de paie care îmi serveşte drept saltea toate micile creaturi al căror călău am fost.

— E foarte poetic ceea ce spui dumneata, Wilton, zise mistress Fanoche, ridicând din umeri, dar crede-mă că acum nu prea avem timp să vorbim despre asemenea lucruri. E vorba de câştigat două lire pe loc, şi de o pensiune de o liră pe săptămână timp de un an.

— Milady, răspunse Wilton, cine l-a imaginat pe Diavol cu coarne, rău l-a imaginat. Diavolul este o femeie şi această femeie eşti dumneata.

— Fie, zise ea, vorba este: primeşti propunerea?

— Trebuie s-o primesc, răspunse Wilton, ducând paharul la gură. Ce trebuie să fac?

— Mai întâi de toate trebuie să ne întoarcem cu vreo nouă ani înapoi.

— Aşa…

— Îţi aminteşti că acum nouă ani, într-o seară, un gentleman s-a prezentat aici, aducând un copil în mantaua sa?

— O! Au venit pe aici atâţia gentlemeni care au adus copii! Exclamă Wilton.

— Fie, dar pe acesta nu cred să-l fi uitat.

— Numele său?

— Se numea sir John Waterley, era ofiţer în armata Indiilor şi trebuia să plece a doua zi spre Calcutta. Era atins de o boală teribilă şi credea că nu se va mai reîntoarce. Copilul era fiul acestui gentleman şi al unei fete nobile, miss Emily Hambury, fiica unui pair al Angliei. Era prin urmare de origine prea înaltă pentru ca tânărul să spere că o va putea lua vreodată în căsătorie. Ne aducea copilul cu misiunea de a-l îngriji, de a-l creşte până la vârsta de cinsprezece ani şi de a face dintr-însul un lucrător onest. Ne anunţa în acelaşi timp că niciodată părinţii săi nu-l vor putea reclama.

— Ah! Îmi amintesc acum, zise Wilton, ducând la gură un al treilea pahar. Sir John ţi-a întins o pungă care conţinea opt sute de lire şi cum dumneata nu prea aveai poftă să cheltuieşti suma aceasta cu educaţia mititelului, îndată după plecarea lui sir John am înecat copilul în Tamisa, în dreptul podului Londrei.

— Da, da, aşa este.

— Dar de ce naiba mă întrebi de toate acestea, milady?

— Pentru că acum mi se cere copilul.

— Cine-l cere?

— Sir John.

— Aşadar, nu a murit?

— Nu. S-a căsătorit la Cannes, în Franţa, cu miss Emily. Tatăl acesteia a murit şi ea s-a aruncat la picioarele fratelui său, i-a mărturisit totul şi a fost iertată.

— Drace! Exclamă Wilton. Ei bine, ce vei face acum, adăugă el, după ce citise şi scrisoarea pe care mistress Fanoche i-o pusese sub ochi.

Un surâs flutură pe buzele crescătoarei de copii.

— Toţi copiii mei seamănă între ei, răspunse aceasta.

— Asta cam aşa este.

— Ce vrea sir John? Un copil care trebuie să aibă acum nouă sau zece ani.

— Fără îndoială.

— Ei bine! Îi voi da un copil care să aibă vârsta aceasta.

— Dar… unde vom găsi copilul?

— Aici, zise mistress Fanoche. Vino cu mine…

Luă o lampă şi deschise uşa camerei în care dormea micul Ralph şi unde irlandeza Jenny căzuse fără simţire pe covor.

— O femeie! Exclamă Wilton intrând.

— Da, răspunse mistress Fanoche, dar să n-ai nici o teamă. Femeia aceasta nu se va deştepta decât peste trei sau patru ore.

— Oh!

— Am turnat în paharul de ceai pe care l-a băut două picături de opiu şi acum toate clopotele de la Saint Paul n-ar mai deştepta-o. Şi dacă vrei dumneata, Wilton, femeia aceasta nu se va mai deştepta niciodată.

— Ah! Atunci pentru asta?

— Pentru asta, răspunse cu cinism mistress Fanoche.

Wilton se apropie de patul unde dormea copilaşul

— Cât e de frumos! Exclamă el cu naivitate.

— Nu-i aşa?

— S-ar zice că e un înger adormit.

— Ei bine! Poate că acest copil e destinat să devină pair, într-o zi…

— Dar, draga mea, zise Wilton, la un lucru nu te-ai gândit… Copilul acesta are zece ani, şi-şi va aduce aminte foarte bine de ţara sa.

— Şi?

— Şi de mama sa.

— Negreşit.

— Şi aşa fiind, nu-l vei putea înşela pe sir John şi pe miss Emily nici măcar un sfert de minut.

— Te înşeli, dragul meu Wilton.

— Cum?

— Am avut grijă să pregătesc o mică istorie, foarte simplă şi foarte naturală.

— S-o auzim!

— Eu am încredinţat copilul de mic, unei doici irlandeze.

— Ah! Aşadar femeia aceasta e o irlandeză?

— Da. Le trimiteam bani în fiecare lună şi ea îmi trimitea veşti despre copil. Când am primit scrisoarea nobilei miss Emily, am scris irlandezei şi ea a venit, cu copilul. I-am plătit şi buna femeie s-a reîntors în ţinutul ei.

— Foarte frumoasă poveste exclamă Wilton. Aveam dreptate eu că diavolul este femeia şi că acea femeie eşti dumneata.

— Destulă vorbă, zise mistress Fanoche, femeia aceasta trebuie să dispară…

— Cum?

Mistress Fanoche înălţă din umeri.

— Ai uitat de podul Londrei?

— Aşa este. Dar…

Şi Wilton se scărpină după ceafă.

— Dar? întrebă mistress Fanoche.

— O femeie nu poate fi dusă sub manta, ca un copil.

— Drace! Zise mistress Fanoche, îmi închipui că ai vreun cunoscut birjar.

— Sigur că da.

— Plătesc două lire pentru el.

Wilton mai stătea încă la îndoială.

Mistress Fanoche deschise punga şi scoase două monede de aur.

— Plătesc înainte, zise ea.

— Pe onoarea mea, murmură Wilton, timpurile sunt grele… şi trebuie să trăim şi noi…

Şi ridicând-o pe irlandeză adăugă:

— E grea… va trebui un efort mare pentru a fi aruncată în apă.

— Să nu pierdem timpul, zise mistress Fanoche, să mergem după birjarul tău.

— Nu credeam că am nevoie de el, zise Wilton, dar m-a adus aici. Aşteaptă la poartă.

O rază infernală de bucurie luci în ochii teribilei mistress Fanoche.

Capitolul VI.

Mistress Fanoche ridicase din nou corpul irlandezei.

— Haide, zise ea, ia-o pe umăr şi pleacă.

— Un moment, zise Wilton, prea iei repede lucrurile, draga mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu ne-am înţeles încă cu birjarul.

— Îl vom plăti.

— Cred şi eu, zise Wilton, dar…

— Dar ce?

— Fără îndoială că omul acesta va cere mai mult pentru o femeie decât pentru un copil.

Mistress Fanoche era o femeie inteligentă… Ea ştia că sunt unele cazuri când trebuie să dea fără să numere. Erau acolo vreo cincisprezece guinee de aur.

— Ia totul, zise ea, şi fă cum ştii cu birjarul. Numai să luaţi femeia aceasta de aici.

Wilton numără banii, îi băgă în buzunar şi după aceea o ridică pe irlandeză în spate.

— Bine! Murmură el, dar trebuie să ne păzim de poliţişti.

— Voi ieşi eu prima, răspunse mistress Fanoche.

Şi trecu în vestibul cu o lampă în mână, deschise uşa şi privi cu atenţie în stradă.

De trei ceasuri de când intrase nenorocita irlandeză la mistress Fanoche, ceaţa se îndesise foarte mult.

Nu vedeai nici până la o distanţă de zece paşi şi becurile de gaz păreau că dormitează ori că sunt gata să se stingă.

Englezul nu se amestecă niciodată în afacerile altuia. El trece înainte şi rareori i se întâmplă să se oprească. Numai poliţiştii au dreptul şi timpul să fie curioşi.

Aşadar, mistress Fanoche n-avea să se teamă decât de poliţişti.

Dar ceaţa era deasă şi, apoi, Dudley Street nu e vizitată decât de pungaşi. De aceea şi poliţiştii sunt rari. Birjarul aştepta la poartă.

— Oh! Oh! Zise acesta văzând-o pe mistress Fanoche, s-ar zice că aveţi nevoie de mine.

— Da, şi preţul cursei va fi foarte bun.

În acelaşi timp se întoarse spre Wilton, care se apropiase cu irlandeza în spate.

— Repede! Îi şopti, strada e goală.

Wilton, care poseda o putere extraordinară, se aruncă aşa de repede în trăsură, încât birjarul n-avu timp să vadă de ce natură era povara pe care o purta.

Mistress Fanoche se întoarse în casă şi închise uşa în urma ei.

— London-Bridge! Strigă Wilton.

Birjarul îşi biciui calul şi trăsura porni la trap.

Atunci Wilton începu să-şi aranjeze „coletul”. O ridică pe irlandeză, o aşează într-un colţ al trăsurii şi o susţinu cu braţul.

S-ar fi zis că e un îndrăgostit care ţine înlănţuit mijlocul femeii adorate.

Trecând prin dreptul unui atelier, faţa irlandezei fu dintr-o dată luminată, ca în plină zi.

Wilton tresări.

Până în momentul acela nu o privise încă pe femeia pe care se însărcinase s-o înece pentru bani.

Acum însă o văzuse şi frumuseţea irlandezei produse asupra lui o impresie bizară.

— Frumoasă fată! Zise el, ce păcat că trebuie să moară atât de tânără.

Dar trăsura îşi continua drumul, cercul luminos fu lăsat în urmă şi faţa irlandezei intră din nou în întuneric.

Wilton murmură:

— Drace! Mi se pare că am avut o clipă de slăbiciune! Dar oare meseria mea e făcută pentru milă? Aş face mai bine să-mi păstrez toată sensibilitatea pentru ziua când voi fi spânzurat, ceea ce sigur se va întâmpla, mai curând sau mai târziu.

Se apropiau de pod. Deodată, trăsura se opri.

— Hei! Wilton! Strigă birjarul.
— Ce vrei? Răspunse acesta.
— Vreau să vorbesc puţin cu tine.
— Ei bine, vorbeşte.
— Pe cine transportăm acum?
— O femeie.
— Moartă?
— Nu, adormită.
— Asta nu-mi prea convine, Wilton.
— De ce?
— Pentru că… nu-mi convine… Copii, da, îţi înec câţi pofteşti, dar femei nu.
— Nu-i acelaşi lucru?
— Nu. O femeie înecată îţi aduce totdeauna nenorocire.
— Râzi de mine?
— Şi apoi, femeia aceasta se va deştepta şi va începe să strige.
— Cât despre asta, nu e nici o primejdie. Doamna a băut o cantitate mare de opiu şi e ca moartă.
— Şi cât ţi se dă pentru afacerea asta?
— Cinci guinee.
— Pentru amândoi?
— Nu, pentru fiecare câte cinci.
Birjarul, mai stătea încă la îndoială.
— Urâtă afacere, Wilton, repetă el.
— Am primit banii înainte, zise Wilton, vrei să ţi-i dau?
— Dă-i, răspunse omul suspinând, dar vei vedea că nu ne va merge bine.
— Cum o fi, zise Wilton, cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e moartea şi moartea pentru mine…
Birjarul primi banii.
Ceaţa era tot aşa de deasă dar cum nu era trecut de unsprezece, multe magazine erau deschise şi scânteiau de lumină.
Din când în când, câte un val de raze năvăleau în trăsură şi Wilton putea să admire o clipă faţa îngerească a

irlandezei.

Atunci banditul tresărea şi inima începea să-i bată cu putere.

Calul mergea repede, iar cu cât se apropia mai mult de fluviu, Wilton simţea că inima îi bate tot mai puternic.

Pe la mijlocul străzii Faringston, strigă birjarului:

— Opreşte un moment.

— Pentru ce?

— Vreau să beau ceva…

Şi sărind la pământ, intră într-un magazin de spirtoase.

Bău două pahare de gin, unul după altul, plăti cu una din guineele darnicei mistress Fanoche şi se urcă din nou în trăsură.

— Înainte! Strigă, acum treaba va merge mai bine.

Irlandeza stătea mereu nemişcată, într-un colţ al trăsurii.

Intrară în strada Tamisei şi peste câteva momente la London-Bridge.

Podul Londrei, care în timpul zilei e străbătut de mii de trăsuri şi de aproape o jumătate de milion de pietoni, rămâne cu totul pustiu îndată ce înnoptează.

— Opreşte la mijlocul podului! Strigă Wilton.

În acelaşi timp scoase din buzunar o frânghie şi legă strâns mâinile şi picioarele irlandezei, aşa încât, dacă răceala apei ar fi deşteptat-o din letargie, să nu poată face nici o mişcare şi să se scufunde.

Birja se opri.

Atunci Wilton o ridică pe irlandeză în braţe, coborî şi se apropie de parapet.

Capitolul VII.

Deodată o lumină roşie apăru la capătul podului, înspre Borughe, adică spre ţărmul meridional.

Lumina era proiectată de lanterna unui camion cu trei cai, care transporta mărfuri de la o gară la cealaltă.

Inima lui Wilton începu din nou să bată cu putere.

Birjarul îi strigă:

— Ia seama!

Wilton se depărtă de parapet şi veni din nou spre trăsură.

Cel mai elementar sentiment de prudenţă cerea să aştepte să treacă întâi camionul.

Cu cât greoaia trăsură se apropia, lumina felinarului devenea tot mai puternică şi faţa irlandezei se lumina.

Din nou privirile lui Wilton se opriră pe această faţă îngerească şi din nou mizerabilul se înfioră.

Camionul trecu.

Vizitiul care-l conducea, învelit bine într-o manta îmblănită, cu cascheta trasă pe ochi, abia dacă vedea înaintea lui şi somnoros cum era, nu se ocupa de nimic altceva decât de drumul lui.

Poate că zărise trăsura, dar nu dădu nici o atenţie omului acela care părea că ţine o femeie în braţe.

— Ei bine! Strigă birjarul, ai de gând să isprăveşti odată Wilton?

Wilton nu răspunse.

— E frig şi-mi îngheaţă mâinile, adăugă birjarul, grăbeşte-te!

Wilton era în prada unei stări ciudate.

— Curios lucru! Murmură el, niciodată n-am simţit asemenea senzaţie. Îmi lipseşte curajul şi mi se înmoaie picioarele.

— Haide! Haide! Repetă birjarul.

Dar Wilton scoase un strigăt.

Irlandeza, care până atunci stătuse ca moartă în braţele sale, suspinase adânc.

Şi Wilton, se îndepărtă din nou de parapet, veni la trăsură şi zise:

— Nu, nu vreau…

— Nu vrei s-o arunci? Întrebă birjarul înlemnit.

— Nu, repetă Wilton.

— Dar, nenorocitule. Vrei să dai banii înapoi.

— Nu voi da nimic înapoi, răspunse Wilton. Cu atât mai rău pentru mistress Fanoche… Femeia aceasta este prea frumoasă şi nu pot s-o înec.

Birjarul râse cu zgomot.

— Din moment ce nu dăm banii îndărăt, zise el, tot una îmi este. Ba chiar mai mult îmi convine aşa, pentru că eu mă temeam de o nenorocire. Dar, ce vom face acum?

— Nici eu nu ştiu, zise Wilton.

Irlandeza fu din nou urcată în trăsură. Biata femeie păstra mereu aceeaşi imobilitate cadaverică.

— Doza de opiu a fost bună, murmură Wilton. Vom avea destul timp să ne gândim până ce se va deştepta.

Birjarul întoarse calul.

— Unde mergem? Întrebă.

— Ştiu şi eu?

— Nu cumva vrei s-o faci doamna Wilton? Întrebă celălalt râzând.

Wilton tresări.

— Oh! Nu, exclamă el. Dacă aş iubi vreodată o femeie, aş fi pierdut. Aş face prea multe prostii pentru ea.

Apoi, luând o hotărâre subită, se urcă în trăsură şi zise:

— Ia-o prin strada Regele Wilhem, până la monument, apoi prin strada Vrăjitoarele şi pe lângă docuri, până la Wanstoone. Până acolo mă voi mai gândi.

— Cum vrei…

Şi birja începu să alerge cu repeziciune, lăsând podul Londrei în urmă.

Dincolo de docurile Londrei e o stradă în pantă, care coboară spre Tamisa şi se sfârşeşte la tunel.

Strada aceasta, care descrie un arc, se numeşte Old-Gravelane, ceea ce înseamnă „vechiul drum nisipos”. E o stradă pustie în timpul nopţii.

În mijlocul acestei singurătăţi, o singură cantină mai rămâne deschisă încă şi după miezul nopţii.

Proprietarul se numeşte Wanstoone.

E un om discret, care nu se amestecă niciodată în afacerile altuia, nu se amestecă în nici o ceartă şi păstrează pentru el tot ce aude.

La uşa acestei cantine se opri trăsura.

Calul era bine dresat; stăpânul său putea să-l lase ceasuri întregi singur, fără nici o primejdie.

Birjarul, care era un oaspete obişnuit al cantinei, nu se ocupa niciodată de trăsura sa, decât atunci când se temea de poliţişti.

Dar, după orele opt seara, nu întâlneşti picior de poliţist în acea zonă.

Wilton o întinsese pe irlandeză de-a lungul banchetei şi o înveli cu pătura.

Apoi, cei doi intrară în cantină, care era cu totul goală.

Master Wanstoone socotea ceva şi păru puţin supărat când trebui să se scoale pentru a servi cele două pahare pe care le comandase Wilton.

După aceea îşi continuă munca.

— Vezi tu, zise Wilton birjarului, m-am gândit…

— Aşa…

— Care e însărcinarea pe care ne-am luat-o noi? Să facem să dispară o femeie, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ne-am luat însărcinarea aceasta pentru ca mistress Fanoche să poată face ce va voi cu copilul acestei femei.

— Aşadar femeia aceasta are un copil?

— Da, îţi voi povesti cum stau lucrurile altădată. Acum n-avem timp. Aşadar, am primit, fiecare câte cinci guinee. Bine! Am luat femeia şi mistress Fanoche nu va mai auzi vorbindu-se de ea.

— Dar dacă femeia aceasta are un copil, va începe, fără îndoială, să-l caute.

— Nicidecum…

— Crezi?

— Femeia aceasta a sosit astă seară la Londra şi nu cunoaşte pe nimeni… Nu ştia nici numele generoasei

mistress Fanoche, nici cel al străzii unde a lăsat copilul. Cum vrei să-l găsească atunci? Şi apoi, Londra e aşa de mare, încât nu se mai sfârşeşte niciodată. Ştii că sunt aproape patru mile de la Dudley Street până la Old-Gravelane.

— Aşadar, vrei s-o lăsăm aici?

— O vom duce în Wellclose Square. O vom culca pe o bancă şi cu asta basta.

— Fie, zise birjarul.

Ieşiră. Fiecare se aşează la locul său în trăsură.

— Ehei! Zise Wilton, să ne grăbim. Cu tot gerul, femeia aceasta arde, ceea ce e un semn că în curând se va deştepta.

Locul despre care vorbise Wilton era la o foarte mică distanţă.

Birja urcă din nou strada Saint-George, cârmi spre stânga şi după zece minute intră în Wellclose Square. Locul era sinistru şi pustiu…

De jur împrejurul unui soi de grădină se înălţa un grilaj vechi de fier. Din loc în loc se aflau câteva bănci de lemn. Casele erau negre şi hidoase, nici un zgomot nu se auzea, nici o lumină nu se zărea.

Străzile tăcute, strâmte, întortocheate, porneau în toate părţile.

O tăcere de moarte domnea în aer.

Cartierul nu se deşteaptă decât după miezul nopţii.

Atunci se deschid taverne fără nume. Teatre, al căror public este format din prostituate şi tâlhari.

Trăsura se opri. Wilton ridică irlandeza în braţe şi coborî.

Se apropie de o bancă, şi o culcă pe ea.

— Stă foarte bine aici, zise el. Poate se va găsi vreun suflet milos care s-o îngrijească.

— O femeie frumoasă găseşte oricând un culcuş, răspunse birjarul.

Şi cei doi bandiţi se îndepărtară, lăsând-o pe nenorocita irlandeză adormită, în mijlocul acelui cartier îndepărtat al Londrei, în care, un gentleman sau o femeie onestă n-ar îndrăzni să pătrundă noaptea.

Se auzea încă în depărtare zgomotul roţilor trăsurii, când miezul nopţii sună la capela Saint-George.

Atunci, câteva lumini tremurătoare se aprinseră, ici şi colo, pe la ferestrele vecine.

Cartierul se deştepta şi irlandeza dormea.

Capitolul VIII.

Noaptea era rece şi, după calculele doamnei Fanoche, efectele narcoticului înghiţit de irlandeză trebuiau să dureze trei sau patru ore.

Ne aducem aminte că Jenny suspinase când era încă în braţele lui Wilton.

Nu trecuse nici o oră de când cei doi mizerabili o depuseseră pe banca din Wellclose Square şi ea începu să se agite.

Membrele îşi regăsiră puţin câte puţin elasticitatea, buzele i se întredeschiseră şi murmură:

— Ralph!

Numele copilului său nu este oare primul cuvânt pe care-l pronunţă o mamă deşteptându-se?

Căci, în timp ce bandiţii îşi puneau problema dacă o vor trimite să doarmă somnul de veci în valurile negre ale Tamisei, sau îi vor dărui viaţa, sărmana mamă visa.

Şi visul îi era dominat de figura copilului ei.

Îl vedea mare şi puternic, păşind spre destine înalte.

În curând biata femeie deschise ochii.

Între timp cartierul se deşteptase şi îşi deschisese casele sale de noapte.

Restaurantele străluceau, cerşetorii şi tâlharii deveniseră foarte numeroşi, muzica unui bal răsuna din adâncimile unei pivniţe.

Irlandeza deschise ochii şi la început se crezu tot în prada visului, dar răceala vântului, care-i biciuia faţa, o

convinse în curând că nu doarme.

„Unde mă aflu oare?”

Primul gând îi fu să strige copilul.

— Ralph, unde eşti?

Dar Ralph nu răspunse.

Atunci femeia se sculă speriată şi aruncă o privire rătăcită în jurul ei.

Squarul era sinistru, luminile, răspândite ici şi colo ca nişte faruri pe o mare furtunoasă, erau şi mai sinistre încă.

— Dumnezeule! Copilul meu… unde sunt oare? Zise ea, cuprinzându-şi capul în mâini.

Făcu câţiva paşi înainte, apoi se opri ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile.

Şi deodată îşi aduse aminte.

Revăzu salonul, pe cele două dame, pe fetiţele cele mici şi drăguţe. Revăzu camera în care fusese condusă împreună cu fiul ei.

Îşi aduse aminte de spaima copilului, care voia să plece.

Îşi mai aduse aminte că un somn de plumb o cuprinsese pe neaşteptate şi că nici nu mai avusese timp să se aşeze pe pat.

Atunci scoase un strigăt sălbatic, un strigăt de disperare.

Fusese adormită pentru a i se fura copilul.

Unde era acum? Cum se numea piaţa în care fusese dusă?

Cum se numea strada unde era casa acelei doamne?

Biata irlandeză nu ştia.

Dar mamele au un curaj de leoaică.

— Voi căuta, îşi zise ea şi voi găsi. Le voi smulge copilul, indiferent în ce mână ar fi căzut.

Şi, nevăzând altceva mai bun de făcut, începu să alerge drept înainte.

De unde ar fi putut ea să ştie că fusese transportată adormită pe o distanţă de mai bine de patru mile?

Străbătu, una câte una, străzile care înconjurau Wellclose Square, când, scoţând un strigăt de bucurie şi

crezând că a dat peste drumul adevărat, când oprindu-se cu spaimă, căci licărirea de speranţă se întuneca şi nu mai recunoştea nimic.

Bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe treceau pe lângă ea, şi, când la lumina unui bec îi puteau admira faţa de înger, îi făceau propuneri ruşinoase şi pronunţau cuvinte obscene.

Jenny porni înainte fugind, dar se învârtea în cerc, căci mereu se pomenea tot în Wellclose Square.

La uşa unei bodegi, un grup de femei, ameţite de băutură, se certau între ele.

Jenny avu curajul să se apropie şi să le întrebe:

— Nu ştiţi cumva unde este Saint-Gilles?

Unele începură să râdă, altele o priviră cu gravitate. Dar niciuna nu-i răspunse.

Dar, după o clipă de tăcere, una se desprinse din grup şi înaintând spre irlandeză, o întrebă furioasă:

— Ce cauţi tu aici? Eşti din cartierul acesta? Ai venit aici pentru că ai auzit de sosirea unui grup de mateloţi şi ştii că mateloţii au bani… Ai venit să ne furi partea noastră. Pleacă de aici!

Şi ridică asupra ei pumnii strânşi.

Jenny, înspăimântată, voi să fugă.

Dar femeia o apucă de braţ şi-i strigă din nou:

— Ai putea să-mi spui ce cauţi aici? Cel puţin cred că nu-l cauţi pe Williams, căci el este amantul meu şi nimeni n-are voie să se atingă de el!

— Eu îmi caut copilul! Răspunse Jenny cu voce sfâşietoare şi încercă să scape din mâinile mizerabilei femei.

Tovarăşele ei râdeau şi-şi şopteau între ele:

— Betty a noastră e mereu geloasă!

— Ai milă de mine! Se ruga Jenny, îţi jur că nici nu-l cunosc pe acel Williams despre care îmi vorbeşti…

— Minţi! Strigă femeia ameţită, văd eu bine că pe Williams îl cauţi…

— Cine vorbeşte de Williams? Tună deodată o voce bărbătească.

Şi un bărbat înaintă în cercul de lumină în mijlocul căruia se petrecea scena.

Bărbatul acesta este un matelot zdrenţăros, cu umeri largi cu faţa roşie, istovită de băutură, cu părul lung şi blond.

— Eu sunt Williams! Zise el.

Şi văzând-o pe Jenny adăugă:

— Cine este femeia aceasta? Nu este din cartier şi n-o cunosc… Dar e foarte frumoasă!

— Ai milă de mine! Se rugă Jenny împreunându-şi mâinile, apără-mă!

— Ah! Ţi se pare că e frumoasă! Urlă beţiva… Ei bine îi voi scoate ochii şi nu va mai fi frumoasă…

Dar, în aceeaşi clipă, matelotul o izbi cu pumnul drept în faţă şi nenorocita se rostogoli la pământ, scoţând un geamăt înăbuşit.

— Oh! Ştiam eu, strigă una dintre femei, Williams când are în mână o femeie frumoasă n-o lasă aşa, cu una cu două.

Williams puse mâna pe braţul irlandezei şi-i zise:

— Vino cu mine! Nu vei avea a te teme de nimic, draga mea… Sunt cunoscut în întreg cartierul… şi când o femeie trece la braţul meu nu îndrăzneşte s-o atingă nimeni.

— În numele cerului, zise Jenny, ajută-mă să-mi regăsesc fiul… şi te voi binecuvânta…

— Şi mă vei iubi? Întrebă el, cu o lăcomie de fiară sălbatică.

Ea nu pricepu adevăratul înţeles al acestor cuvinte şi răspunse:

— Oh! Da… dacă îmi vei regăsi copilul, te voi iubi!

— Dar unde este copilul tău?

— Condu-mă la Saint-Gilles!

— Saint-Gilles? Întrebă el, dar e cam departe de aici, foarte departe…

— În numele cerului, condu-mă…

— Mai întâi vino să bem câte o înghiţitură, zise el.

Irlandeza vru să se împotrivească, dar bărbatul îi ţinea braţul ca într-un cleşte.

Cu forţa o târî într-o uliţă neagră, în fundul căreia licărea o lumină.

Era cârciuma „La calul negru”, celebră în zonă.

— Iată o nouă amantă a lui Williams, murmurară oribilele creaturi privindu-l depărtându-se, pe când cea care voia să-l păstreze pe Williams numai pentru ea se ridică plină de sânge şi cu ochiul umflat.

Capitolul IX.

Wellclose Square are în colţul său de la sud-est o stradă cu o lărgime ceva mai mare de trei metri.

În mijlocul acestei străzi este un teatru.

Dar un teatru cum nu s-a mai văzut, poate, niciodată, în nici o parte a lumii. Un teatru unde lojile de frunte se închiriază cu 5 penny şi parterul cu 1 penny.

Primul artist este un negru iar în timpul spectacolului se bea şi se mănâncă.

Prostituatele, care stau în balcoane, sunt cu picioarele goale iar parterul găzduieşte numai tâlhari.

În capătul străzii e cantina „Calul negru”.

Bărbaţii după ce beau încep cearta şi de obicei toate aceste certuri se sfârşesc în stradă, cu lovituri de cuţit.

Artista, în zdrenţe, se plimbă adesea mânjită de sânge. Învingătorul, căci lupta a fost pentru ea, îi cuprinde mijlocul plin de dragoste.

O scară cu zece trepte duce la subsol.

Acolo e adevărata tavernă.

De la miezul nopţii şi până în zorii zilei, cincizeci de bărbaţi şi femei, dacă se mai poate da numele acesta unei adunături de adevărate bestii, cincizeci de persoane deci, beau, mănâncă, se ceartă, râd şi cântă.

Se aud răsunând sărutări dezgustătoare pe buzele arse de vicii, la lumina câtorva lămpi fumegânde, se vede

spumegând berea neagră sau blondă, în paharele groase şi înalte.

Îndărătul unei tejghele, tronează maiestuoasă, mistress Brandy.

E soţia stăpânului stabilimentului.

Acesta stă în partea de sus a cârciumii, îmbrăcat într-o haină neagră şi purtând o cravată care cu câţiva ani mai înainte fusese albă.

Mistress Brandy avea un alt nume, dar nimeni nu-l mai ştia. Fusese uitat.

În englezeşte „brandy” înseamnă rachiu. Era prin urmare o poreclă.

Era o femeie voinică, înaltă, cu mâinile lungi şi nişte picioare care ar fi putut servi de bază unui monument.

Cu toate acestea, în viaţa ei mistress Brandy nu dăduse decât o singură palmă unui insolent care se purtase prea brutal cu ea.

Dar palma aceasta avusese efectul unei adevărate măciuci.

Nenorocitul căzuse fără cunoştinţă lângă tejghea. Altminteri, mistress Brandy era foarte înţelegătoare şi nu cerea nimic altceva, decât să i se plătească pe loc consumaţia.

Dacă la cârciuma ei tâlharii prădau un matelot, mistress Brandy închidea ochii. Dacă mateloţii se luau la ceartă între ei, scoţând cuţitele, miss Brandy îl chema pe John.

John era un scoţian uriaş, care-i servea de băiat în prăvălie.

John îl ia în braţele sale pe luptătorul căzut, îl duce în stradă şi se întoarce înapoi la lucrul său, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Calul negru” este o cârciumă liniştită şi niciodată n-a fost nevoie acolo de intervenţia poliţiei.

De altfel, în zonă nici nu prea sunt poliţişti. Nobilii lorzi care tronează în parlament au cugetat că poporul se poate apăra destul de bine şi singur.

În seara aceea, toate mesele din pivniţa „Calul negru” erau ocupate.

Dar dintre toate, cea mai zgomotoasă era cea din stânga comptuarului.

Se sărbătorea eliberarea lui Jack zis „Pasărea albastră”, un tunar celebru care ieşise chiar în dimineaţa aceea din închisoarea de la Midlesex, unde făcuse şase luni de carceră.

Jack zicea, ridicând paharul:

— Beau paharul acesta în sănătatea colonelului închisorii, care este un om foarte cumsecade şi un perfect gentleman. Mi-a dat la plecare două coroane şi un shiling şi mi-a ţinut un frumos discurs, recomandându-mi ca pe viitor să fiu om cinstit.

— Şi ştrengarul nostru de Jack, zise o femeie care-şi trecuse mâna în jurul mijlocului acestuia, e în stare să fi făgăduit.

— Desigur, răspunse Jack. Excelenţa voastră, i-am zis, poate fi sigură că voi fi un om cinstit pe viitor. Chiar din seara aceasta mă voi duce să caut de lucru.

Tâlharii şi prostituatele începură să râdă cu hohote.

La o altă masă nişte mateloţi vorbeau liniştiţi între ei.

Puţin mai departe o irlandeză făcea o scenă de gelozie amantului ei.

Mistress Brandy, nepăsătoare, supraveghea totul cu atenţie.

Din când în când numai, îşi îndrepta o privire plină de curiozitate spre un bărbat care stătea retras la o masă şi bea singur un grog.

Era un om de vreo treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, de statură mijlocie, purtând favoriţi. Faţa lui netedă şi regulată contrasta cu feţele istovite ale oamenilor care îl înconjurau.

Era scoţian, englez, irlandez sau francez?

Nimeni n-ar fi putut să spună, deşi nu venea pentru întâia oară în cârciuma „Calul negru”. Dar n-avea obiceiul

să vorbească. Îşi bea grogul, plătea şi pleca.

Câteodată, se întâmpla să cadă într-o reverie adâncă.

Într-o noapte, voiră să afle cine era, de unde venea, dacă era tâlhar sau matelot, dacă era fugit din închisoare, sau dacă exercita vreo meserie.

Pentru aceasta îi căutară nod în papură.

Dar el nu-şi pierdu deloc sângele rece şi păstră aceeaşi atitudine liniştită. Din trei lovituri de pumni, trei adversari, fură scoşi din luptă.

De atunci toată lumea îl respecta.

De altminteri, omul acesta vorbea o engleză foarte curată, fără cea mai mică intonaţie greşită.

Cum nimeni nu-i cunoştea adevăratul nume, fusese poreclit Omul Gri din pricina unei haine vechi, cenuşii, pe care o purta mereu.

Unul singur dintre muşteriii „Calului negru” găsise audienţă în faţa acestei perfecte indiferenţe.

Era un sărman cerşetor, pe care toată lumea îl iubea pentru filosofia sa şi pentru ilaritatea pe care o provocau pretenţiile sale de om cumsecade.

Desigur că din această sumară schiţă, cititorii l-au recunoscut pe amicul Barclay, zis şi Shoking.

Shoking, care fusese poreclit astfel pentru că găsea întotdeauna că tovarăşii săi de orgie nocturnă nu erau „cum se cuvine”, Shoking care se lăuda că are maniere de gentleman şi pretindea că norocul îi va surâde într-o zi, că va umbla călare în Hyde-Park întocmai ca un fiu de pair, Shoking era singurul om căruia Omul Gri îi oferise, câteodată, un pahar de grog.

În seara aceea, pe când tâlharii beau, pe când mateloţii se certau şi fetele pierdute cântau, pe când mistress Brandy privea la Omul Gri, pe când acesta îşi bea cu cea mai mare linişte grogul, Shoking apăru în tavernă.

— Iată-l pe Shoking! Se auzi o voce.

— Trăiască Shoking!

— Bravo Shoking!

Fu o adevărată furtună de voci.

Omul Gri ridică privirea şi trimise cu mâna o salutare lui Shoking.

— Bună ziua, amicii mei, bună ziua, răspunse Shoking, cu tonul protector al unui om fericit.

— Aa! Exclamă una dintre femei, Shoking are pantofi noi!

— Şi haină nouă, adăugă un tâlhar.

— Şi o cămaşă… murdară, zise una dintre prostituate.

— Dumnezeule! Adăugă mistress Brandy, are şi o pălărie cu boruri.

— Am dat peste un chilipir, răspunse Shoking, dar fiţi fără teamă, am avut grijă să-mi las banii acasă.

— Ce rău îmi pare! Zise Jack râzând.

Shoking traversă taverna şi veni să se aşeze la masă lângă Omul Gri.

— De data asta, zise el, voi plăti eu.

Capitolul X.

Omul Gri surâse.

— Prietene, zise el, văd că ai bani astă seară şi, cum eşti un om corect, ţi-ai spus că a venit şi rândul dumitale să plăteşti.

— Asta e foarte adevărat, răspunse Shoking.

Omul Gri continuă cu voce mai înceată:

— Departe de mine gândul de a te refuza. Eu nu vreau niciodată să ofensez pe cineva şi ştiu că orice bun englez îşi are mândria şi demnitatea sa. Dacă vrei să plăteşti, plăteşte, dar lasă-mă să-ţi pun o întrebare.

— Ce întrebare? Zise Shoking cu oarecare uimire.

— Ai bani?

— Tăcere, răspunse Shoking cu voce înceată, nu mă trăda, am câştigat zece guinee astă seară.

— Zece guinee?

— Zece… Una am cheltuit-o pentru a mă îmbrăca. Nu-i aşa că sunt bine? Adăugă Shoking cu importanţă.

— Un adevărat gentleman, răspunse Omul Gri.

— Ştiam eu…

Şi Shoking începu să enumere cumpărăturile făcute.

— Haina mea costă trei şilingi, zise el, pălăria doi şilingi, pantalonii un şiling şi jumătate. Papucii patru şilingi, dar sunt noi, cămaşa şi cravata doi şilingi. Aveam de gând să-mi cumpăr chiar şi un pardesiu. Sezonul e cam rece şi n-ar fi stricat, dar m-am gândit că mai bine ar fi să-mi închiriez o cameră pentru două săptămâni în Milend Road. Ar fi foarte distractiv pentru mine care n-am fost admis niciodată acolo, decât pe timpul nopţii… Şi încă şi asta cu condiţia ca a doua zi să lucrez două ceasuri. Aşadar, îmi mai rămân nouă guinee. Voi putea să trăiesc un an întreg fără să muncesc. Mă voi duce mâine seară să mă plimb pe Regent Street şi voi cumpăra un bilet la teatru.

Omul Gri surâdea mereu.

— Dar cum ai câştigat aceste zece guinee? Întrebă el.

— Oh! Într-un mod foarte simplu, răspunse Shoking.

— Da?

— Am făcut un serviciu unui lord.

— Cum adică?

— Era pe penny-boatul care merge de la Greenwich la Charing-Cross.

— Bine, şi…

— În penny-boat era o femeie foarte drăguţă, o irlandeză cu copilul ei, şi mai era şi un lord, care o privea. Oh, de ai şti cum o privea!

— Şi după asta? Întrebă Omul Gri încruntând din sprâncene.

— Lordul s-a apropiat de mine şi mi-a zis: „O vei urmări pe această femeie şi-mi vei aduce adresa ei. Astă seară, la palatul meu din Chester Street. Vei fi răsplătit cu zece guinee”. Aşa am şi făcut. Vezi prin urmare că nu e deloc greu de câştigat mulţi bani şi într-un mod cinstit…

— Cinstit? Murmură Omul Gri.

— Cum?

— Crezi dumneata că ai câştigat banii aceştia într-un mod cinstit, amice Shoking?

Cerşetorul se înroşi uşor şi pentru prima oară, se gândi că lucrase, poate cu prea multă uşurinţă.

De aceea simţi nevoia să-şi explice îndată purtarea şi se grăbi să-şi povestească aventura până în cele mai mici amănunte.

El povesti cum servise de călăuză sărmanei mame şi copilului ei, pierduţi prin străzile Londrei, cum îi condusese în Lawrence Street şi apoi la mistress Fanoche.

Nu uită nimic, nici chiar amănuntul acela bizar că femeia întrebase de mai multe ori dacă va putea să fie a doua zi la orele opt dimineaţa, în biserica de la Saint-Gilles.

După ce sfârşi, Omul Gri, care-l ascultase cu atenţie, îi zise:

— Eşti cam uşuratic, Shoking, dar în schimb ai o inimă foarte bună.

— De ce? Întrebă cerşetorul.

— Ai făcut o faptă bună venindu-i în ajutor acestei femei, dar ai făcut un act blamabil ducându-te să anunţi lordului… cum l-ai numit?

— Palmure.

— Bine! Îţi spuneam că rău ai făcut ducând lordului adresa frumoasei irlandeze.

— Dar…

— Poate oricine vedea, continuă Omul Gri, că un lord care se interesează de adresa unei femei sărace şi frumoase nu poate avea intenţii bune.

— Ai dreptate, răspunse el, rău am făcut.

Apoi, lovindu-se peste frunte, adăugă:

— Dacă m-aş duce s-o înştiinţez pe irlandeză?

Omul Gri n-avu timpul să-i răspundă, căci o mare zarvă se produse la intrarea tavernei.

Aşezaţi aproape în fundul subteranei, Omul Gri şi Shoking erau în umbră, intrarea pivniţei era în plină lumină.

În prag apărură un bărbat şi o femeie. Femeia se abătea şi nu voia să intre. Scotea nişte strigăte sfâşietoare şi se ruga cu voce zdrobită.

— În numele bunului Dumnezeu, lăsaţi-mă.

Bărbatul răspundea cu vocea sălbatică:

— Eu sunt Williams, de pe bordul „Victoriei”, cel mai de frunte dintre toate vasele Majestăţii Sale Regina. Toate femeile sunt nebune după mine, toate femeile din Wapping m-au iubit… şi trebuie să faci şi tu la fel. Haide!

Şi o împinse înaintea lui.

— Trăiască Williams! Strigă mulţimea beţivilor.

— Ce proastă! Exclamară femeile. Să nu-l vrea pe Williams! E nebună, dragă?

— Williams, cuceritorul inimilor! Adăugă o alta.

— Spaima geloşilor! Exclamă un tâlhar.

Femeia se agăţă de el, îmbrăţişându-i genunchii şi repetând mereu:

— Lasă-mă!

Sala întreagă râdea în hohote şi aplauda cu frenezie.

— Ah! Nu vrei să fii doamna Williams, urla matelotul, vom vedea noi îndată.

Şi cu un efort suplimentar irlandeza fu aruncată în mijlocul tavernei.

Deodată, Shoking scoase un strigăt.

Un strigăt pe care nimeni nu-l auzi, căci atenţia generală era concentrată asupra lui Williams şi a noii sale cuceriri.

Nimeni, afară de Omul Gri.

— Ea e! Exclamă Shoking.

— Care ea? Întrebă Omul Gri.

— Irlandeza.

— Mama copilului?

— Da.

— Cum de-a ajuns aici?

— Nu ştiu, dar ea este.

Omul Gri îşi îndreptă atunci privirea spre femeia necunoscută şi, văzând-o atât de frumoasă, fără de voie

tresări.

Irlandeza părea un înger venit din cer într-un colţ de infern. Era acum îngenuncheată şi aruncă în jurul ei o privire rugătoare şi plină de lacrimi.

— Bunii mei domni, spuse ea, bunele mele doamne, aveţi milă de mine. Sunt o sărmană mamă care îşi caută copilul. Scăpaţi-mă şi lăsaţi-mă să plec…

Şi de disperare îşi frângea mâinile.

Bandiţii şi prostituatele se prăpădeau de râs şi repetau mereu:

— Trăiască Williams!

Williams se aşezase în mijlocul tavernei şi striga în gura mare:

— Eu sunt Williams, Williams de pe bordul Victoriei şi totodată am fost iubit de femei.

În acelaşi timp îşi aruncă vesta sa de matelot şi-şi arătă umerii şi braţele de taur, umflându-se în pene de mândrie.

— Eu sunt Williams, repetă el, şi femeia aceasta îmi place. Cine va îndrăzni oare să mi-o ia?

Şi aruncă o privire provocatoare întregii săli. Nimeni nu se mişcă.

Williams îşi scosese cuţitul şi se jucă cu el.

— Şi cu toate acestea e o femeie destul de frumoasă, reluă el cu ironie. Dar pentru ca s-o aibă cineva, ar trebui să ne jucăm cu cuţitul şi nimănui nu-i place jocul acesta…

Irlandeza era mereu îngenuncheată şi se ruga cu ardoare.

— Vezi bine, draga mea, că nimeni nu te vrea, îi zise Williams. Vei fi a mea, trebuie să fii.

Dar, deodată, un om se sculă, străbătu sala ca un fulger şi se plantă în faţa lui Williams.

— Îţi interzic să te atingi de femeia aceasta! Zise el.

— Trăiască Omul Gri! Urlară beţivii.

Într-adevăr cel care luase apărarea irlandezei era Omul Gri.

Şi irlandeza întinse spre el mâinile-i rugătoare.

Capitolul XI.

Acelaşi efect trebuie să-l fi produs şi David când a ieşit din rândurile mulţimii evreilor pentru a se lupta cu gigantul Goliat.

Williams nu era un gigant, dar avea umerii aşa de largi, picioarele atât de solide, încât foarte puţini ar fi îndrăznit să se măsoare cu el.

Şi cel care era acum în faţa lui şi-l privea provocator, era un om de talie obişnuită, slab, cu mâinile mici şi picioarele subţiri.

Ai fi jurat că sub hainele acelea ordinare se ascundea vreun fiu de lord, atâta nobleţe şi eleganţă aristocratică era în întreaga atitudine a acelui om.

O femeie îi strigă:

— Nu te duce mititelule, te va zdrobi!

— Omul Gri a înnebunit! Zise unul dintre tâlhari.

Un altul, însă, care-l văzuse aplicând cele trei lovituri de pumn despre care am vorbit mai sus, răspunse:

— Lăsaţi-l în pace! Cine ştie?

Mateloţii de curând debarcaţi îl priveau cu milă.

— Sărmanul, ziceau ei, se vede bine că nu-l cunoaşte pe Williams.

Williams începu să râdă. Era un râs aşa de sincer, aşa de dispreţuitor, încât toată sala îl imită.

— Du-te de aici, domnişoară, zise el Omului Gri. Vrei să-ţi plătesc un pahar de grog? Sau, poate vrei mai bine o prăjitură?

Dar privirea sa întâlni privirea adversarului, tresări şi făcu un pas îndărăt.

Atunci Omul Gri se aşează între irlandeză şi Williams.

— Îţi interzic să te atingi de femeia aceasta, repetă el.

— Trăiască Omul Gri! Strigară mai mulţi bandiţi.

Vocea omului acela era scurtă, hotărâtă şi metalică.

Din ochi îi ţâşneau flăcări.

— Va fi a mea! Strigă Williams furios.

Şi-şi ridică pumnul său enorm.

Braţul său şuieră prin aer şi, ca o măciucă, se abătu asupra Omului Gri.

Dar, dintr-o săritură, acesta se trase îndărăt, pară lovitura şi, Williams care îşi pusese toată forţa în această lovitură, se clătină pe picioare şi-şi pierdu un moment echilibrul.

Omul Gri se aplecă şi se repezi cu capul înainte. Izbitura fu aşa de puternică încât Williams se rostogoli la pământ.

Fără îndoială, Omul Gri ar fi putut să profite de victoria sa, ar fi putut chiar să-şi implânte cuţitul în gâtul adversarului fără ca cineva să aibă vreo obiecţie. Cu toate acestea, Omul Gri nu profită de victorie şi rămase în aşteptare.

Williams se ridică mugind.

De astă dată se hotărî să întrebuinţeze cuţitul.

Omul Gri rămase nepăsător.

Williams se năpusti asupra lui. Omul Gri se trase din nou înapoi, pară lovitura şi apucându-şi adversarul de mijloc, îl ridică şi-l trânti la pământ. Izbitura fu atât de puternică, încât cuţitul îi scăpă din mână şi rămase timp de câteva minute fără mişcare.

Atunci Omul Gri puse piciorul pe cuţit şi privi în jurul lui.

Privirea lui se întâlni cu aceea a lui Shoking.

Cerşetorul, palid, se apropiase de irlandeză şi aceasta, recunoscându-l, scoase un strigăt de bucurie şi i se aruncase de gât.

— Îţi încredinţez femeia aceasta, îi zise Omul Gri, şi toată lumea s-o ştie aici că o iau sub protecţia mea.

Atunci de pretutindeni izbucniră aplauze frenetice, pe când Williams, ruşinat de înfrângere, se sculă cu greutate în picioare.

Dar, deodată, aplauzele încetară.

Cei care strigau tăcură şi Williams, care se pregătea să se arunce din nou asupra adversarului său, se opri din drum.

Un nou personaj apăruse în pragul tavernei. Un sentiment de respect, de admiraţie şi de ruşine cuprinse întreaga asistenţă. Hoţii şi prostituatele îşi plecaseră capetele în tăcere.

Un bărbat tânăr, cu faţa rotundă şi palidă, cu părul blond căzându-i în bucle pe umeri, înalt, slab, îmbrăcat în negru, aşa de delicat încât putea fi luat drept o femeie, coborî încetişor treptele şi cu o voce gravă, zise:

— Fraţilor, Dumnezeu a spus că acela care ucide, la rândul său va fi ucis. În loc să se urască, oamenii au datoria să se iubească şi să se ajute între ei.

Şi Williams, matelotul furios, căzu în genunchi, femeile pierdute îşi plecară frunţile ruşinate şi sărmana irlandeză crezu că însuşi Dumnezeu îl trimisese pe unul din îngerii săi pentru a o elibera.

Omul acela tânăr, cu ochii albaştri, care vorbea de dragoste şi de caritate în fundul acelei taverne murdare era un preot.

Un preot catolic irlandez, bine cunoscut în lumea mateloţilor. Căci fusese duhovnic pe un vas, timp în care se remarcase, prin curajul şi energia sa. Focul, furtuna care ameninţa să înghită vasul împreună cu mateloţii şi călătorii, pe el nu-l înspăimântau. Alerga în toate părţile dând poveţe şi silindu-se să-i îmbărbăteze pe toţi prin sângele său rece.

Era de asemenea binecunoscut de toată acea sărmană populaţie a Wapingului, care-l văzuse în timpul ultimului flagel de holeră dând ajutor şi consolând pe toată lumea, cu toate că parohia sa nu era acolo, ci la Saint-Gilles.

Preotul acesta era abatele Samuel. El merse drept spre Williams care îngenunchease cu umilinţă în faţa lui, şi îi zise:

— Pentru tine am venit aici. Mi s-a spus că maltratai o femeie şi, cum ştiu că în fond nu eşti un om rău, m-am gândit că prezenţa mea te-ar putea readuce pe calea cea bună.

— Iartă-mă, murmură matelotul.

Preotul îşi aruncă privirea asupra sărmanei femei pe care Shoking o ţinea în braţe.

— Cine eşti dumneata, întrebă el.

— Oh! Răspunse ea, ai milă de mine, Domnule, salvează-mă… Ajută-mă să-mi regăsesc copilul…

— Copilul dumitale?

— Am fost despărţită de el, răspunse femeia, mi l-au răpit.

— N-avea nici o teamă, scumpo, zise Shoking, copilul dumitale va fi găsit, căci eu ştiu unde este. Oare nu te-am condus eu în casa aceea? Vor trebui să ţi-l înapoieze!

Irlandeza scoase un ţipăt de bucurie.

— Copilul meu!

Şi începu să sărute mâinile preotului.

— Eşti irlandeză, după accent, zise preotul.

— Da, răspunse femeia.

— Şi eu sunt irlandez, zise preotul. Deie Domnul ca Irlanda, mama noastră comună, să fie salvată!

Apoi îşi îndreptă privirea asupra Omului Gri.

— Şi dumneata, zise el, care ţi-ai primejduit viaţa apărând-o pe această femeie, cine eşti?

Atunci omul acela, care cu câteva clipe mai înainte stăpânise cu privirea toată asistenţa, omul acela în faţa căruia toţi tremuraseră, îşi plecă fruntea în faţa privirii calme şi limpede a tânărului bărbat pe care Dumnezeu şi-l alesese. Se plecă în faţa preotului tânăr şi fraged încă, pe care l-ai fi putut lua drept un copil, şi cu vocea umilă şi tremurătoare de emoţie îi răspunse:

— Voi fi sclavul dumitale, dacă vei binevoi să mi-o îngădui…

Apoi, îşi îndoi un genunchi şi-i sărută cu respect mâna.

Capitolul XII.

Ce se întâmplă atunci ar fi greu de povestit. Putem spune numai că, după o oră, taverna era pustie.

Mateloţii, prostituatele, hoţii dispăruseră unul câte unul, înţelegând că prezenţa lor nu mai era posibilă, în faţa acelei

persoane.

Mistress Brandy însăşi păstra tăcerea.

Abatele Samuel rămăsese în picioare, contemplând la lumina fumegândă a lămpilor faţa palidă şi frumoasă a irlandezei, pe care Shoking şi Omul Gri o susţineau în braţe. Aşa de mult o afectaseră teribilele scene pe care le-am povestit mai sus.

— Aşadar, zise tânărul preot, din Irlanda?

— Da, răspunse ea.

— Împreună cu copilul dumitale?

— Şi încă ce copil drăgălaş! Zise bunul Shoking.

— Nu cumva nevoile te-au făcut şi pe dumneata să părăseşti Irlanda şi să vii la Londra pentru a-ţi căuta norocul?

— Nu, zise ea, am venit aici împinsă de o datorie sfântă.

Preotul tresări.

— Am venit la Londra, continuă tânăra femeie cu o voce tremurătoare, pentru că mâine, la ora opt, trebuie să fiu de faţă la liturghie, la biserica de la Gilles.

— E vreun jurământ la mijloc? Întrebă preotul, tresărind din nou.

Irlandeza îl privi cu o expresie de încredere şi sinceritate:

— Ah! Zise ea, eu presimt că dumneata eşti unul dintre acei oameni în faţa cărora îţi poţi deschide inima fără teamă.

— Vorbeşte, zise preotul cu o voce gravă.

— Eu, domnule, sunt o sărmană ţărancă, fiica unui pescar dintr-un mic port situat la nord de Dublin. Nu ştiu nimic sigur în privinţa misiunii pe care bărbatul meu mi-a încredinţat-o în ultimele sale clipe de viaţă, dar îmi voi ţine jurământul pe care i l-am făcut.

— Şi care este acest jurământ?

Ea îşi fixă din nou privirea asupra abatelui Samuel.

— O! Ca să mă înţelegi trebuie să-ţi spun povestea de la început.

Shoking şi Omul Gri luară loc pe o bancă, preotul cuprinse mâinile tinerei femei şi atunci, în taverna plină de fum, devenită tăcută şi solitară, le povesti următoarele:

— Coliba noastră era pe ţărmul mării. În timpul nopţilor furtunoase, când marea era furioasă, valurile ajungeau până în uşa acelei colibe.

Tatăl meu era văduv şi eu eram singurul lui copil.

El se ducea la pescuit şi eu rămâneam acasă să-i dreg uneltele şi să gătesc.

Câteodată tatăl meu pleca pentru mai mult timp la pescuit. Se ducea la Terra Nova, angajându-se pe un vapor mai mare.

Atunci eu rămâneam singură şi în fiecare dimineaţă cercetam, cu privirea scrutătoare valurile mării pentru a zări vaporul cu care plecase.

Într-o noapte de iarnă furtunoasă, pe când îngenuncheasem şi mă rugam lui Dumnezeu pentru bieţii marinari în primejdie, căci marea mugea cu furie şi vântul gemea, cineva bătu la uşa colibei mele.

Eram singură de trei luni şi am crezut că tatăl meu s-a întors pe neaşteptate. Am alergat îndată să deschid.

Dar nu era tatăl meu. Un necunoscut, cu fruntea sângerândă, intră, cu vioiciune zicându-mi:

— În numele Domnului, în numele Irlandei, patria noastră, pentru care a curs sângele meu, ascundeţi-mă, salvaţi-mă!”

Eu nici nu m-am uitat la faţa lui. Nu vedeam decât un singur lucru, că era rănit, pe moarte poate. N-am auzit decât un singur cuvânt: numele patriei noastre. L-am lăsat să intre.

În depărtare, printre mugetele furtunii, se auzea larma unei lupte.

Nu ştiam nimic din câte se petrecuseră în afara portului nostru. Totuşi îmi adusei aminte, că seara trecută, nişte pescari îmi spuseseră că ţara era în plină revoltă.

Ştiam că mai multe sate de la noi se înarmaseră împotriva englezilor; ştiam că trupele regale sosiseră pentru a readuce sărmana Irlandă la tăcere şi la sclavie.

Pe recrut l-am introdus în casă şi l-am culcat în patul tatălui meu. I-am dat să bea, căci murea de sete.

Tot timpul nopţii am rămas îngenuncheată, rugându-mă pentru Irlanda şi tresărind de spaimă la cel mai mic zgomot. Mi se părea că soldaţii regali urmau să sosească din moment în moment pentru a-l aresta pe nenorocitul căruia îi dădusem azil.

Ziua veni în sfârşit. Am ieşit din colibă şi m-am dus până în port.

Aici mi se povestiseră evenimente din timpul nopţii.

Se dăduse o mare luptă între răsculaţi şi soldaţii regali. Aceştia din urmă fuseseră învingători. Răsculaţii, împrăştiaţi, zdrobiţi, descurajaţi, se retrăseseră spre munţi.

Soldaţii englezi străbătuseră oraşul în zori, strigând şi vociferând că, cu toată victoria lor, ziua era pierdută pentru că nu-l putuseră captura pe şeful răsculaţilor.

M-am întors în grabă acasă.

Ceva parcă îmi spunea că acel şef, pe care soldaţii îl căutau, era chiar el.

Timp de mai multe luni omul acela rămase ascuns în sărmana noastră colibă.

Împărţeam cu el bucata de pâine neagră şi cartofii pe care-i aveam şi făceam împreună rugăciuni pentru sărmana noastră Irlandă.

Era tânăr, frumos şi avea privirea imperioasă a omului care a fost deprins să comande.

Irlandeza tăcu şi plecă privirea:

— Cum să nu-l fi iubit? Continuă ea, după o pauză. Într-o seară, îmi cuprinse mâinile şi îmi zise:

— Jenny, tu nu eşti numai îngerul meu salvator, dar poate, că într-o zi, fără s-o ştii vei fi devenit salvatoarea Irlandei”.

Tatăl meu se reîntorsese. El îl primi pe nenorocitul proscris cu aceeaşi dragoste cu care îl primisem şi eu.

Într-o zi, omul acesta vru să ne părăsească.

— Sunt sărac, ne spuse el, şi nu vreau să vă fiu o povară”

Când îl văzui că pleacă inima mi se strânse. Mă aruncai la picioarele sale şi-i mărturisii dragostea mea. El mă ridică şi-mi spuse:

— Şi eu te iubesc, te iubesc de multă vreme şi aş vrea să fiu un sărman pescar, numai ca să pot deveni soţul tău. Dar tu nu ştii cine sunt eu, copilă, tu nu ştii că sunt un proscris, că pe capul meu este pus un preţ şi poate că în chiar a doua zi după căsătoria noastră va trebui să porţi haine de doliu…”

— Ce-mi pasă că eşti proscris! Exclamai eu, te iubesc aşa cum eşti şi vreau să-ţi împărtăşesc soarta. Dacă vei muri, voi şti să mor împreună cu tine.”

Mă cuprinse în braţe, inima sa palpită alături de a mea, buzele noastre se uniră şi, în noaptea aceea friguroasă de iarnă, sub licăririle miilor de stele, Dumnezeul Irlandei ne logodi.

A doua zi un preot ne uni. De atunci soţul meu începu să lucreze împreună cu tata la greaua meserie de pescar şi mai multe luni trecură în linişte.

Soldaţii regali plecaseră ducând vestea că Irlanda era din nou subjugată.

Devenisem mamă.

Când fiul meu se născu, soţul meu îl luă în braţe şi-mi zise:

— Copilul acesta va fi, poate, într-o zi salvatorul Irlandei…”

Eu credeam în cuvintele lui şi ca şi cum ar fi vorbit însuşi Dumnezeu.

Irlandeza se opri, îşi înăbuşi un suspin şi-şi şterse ochii plini de lacrimi.

— Continuă, copila mea, îi zise abatele Samuel cu vocea sa gravă.

Capitolul XIII.

Femeia continuă:

— Părul copilului meu începuse să crească. Avea un păr negru închis, cu toate că în ţara noastră, la vârsta lui toţi copii au părul blond.

Într-o zi observai că în mijlocul acestui păr negru crescuse o şuviţă de păr blond.

Soţul meu scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! Scumpa mea soţie, aveam dreptate când îţi spuneam că într-o zi tu vei deveni eliberatoarea Irlandei.”

Şi cum eu nu înţelegeam nimic din aceste cuvinte, el continuă:

— Jenny, ascultă bine cuvintele mele. Acum eu nu sunt decât un sărman pescar care trăieşte în umbră, fericit lângă tine. Mâine, însă s-ar putea întâmpla să te părăsesc şi să-ţi spun adio.”

Îmi împreunai mâinile cu spaimă.

— Mâine, continuă el, Irlanda va avea poate nevoie de braţul meu. Atunci voi pleca şi voi lua din nou sabia pe care am lăsat-o să cadă pe cel de pe urmă câmp de bătaie. Voi fi oare învingător? Îmi va fi dat oare să-mi salvez patria, sau sarcina aceasta glorioasă este rezervată copilului nostru? Dumnezeu singur o ştie! Dar, orice s-ar întâmpla, ţine minte cuvintele mele: În anul 186… trebuie să părăseşti Irlanda împreună cu copilul tău.”

— Şi unde să ne ducem?”, întrebai eu.

— La Londra, la stăpânii şi apărătorii noştri. Te vei prezenta în ziua de 27 octombrie, la ora opt dimineaţa, la biserica Saint-Gilles, te vei apropia cu fiul tău de sanctuar şi, când preotul va coborî din altar, tu îi vei zice: Vi-l aduc pe cel pe care-l aşteptaţi.”

— Voi face precum îmi ordoni”, am răspuns eu cu supunere.

Mai mulţi ani trecură. Era mereu lângă noi, ca un simplu pescar, şi cu toate că era soţul meu, niciodată n-am îndrăznit să-i cercetez trecutul.

Într-o seară, nişte oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată, veniră să bată la uşa colibei noastre.

— A! Exclamă soţul meu, în sfârşit vă revăd!”

Cine erau oamenii aceştia, n-am ştiut niciodată. Soţul meu a plecat cu ei, zicându-mi:

— Irlanda, are nevoie de braţul meu.”

Nici lacrimile mele, nici zâmbetul copilului n-au putut să-l reţină. Părăsindu-mă, mă strânse cu foc la pieptul său, zicându-mi:

— Adu-ţi aminte de făgăduiala pe care ai făcut-o. La Saint-Gilles, pe 27 octombrie 186…”

— Da”, îi răspunsei eu plângând.

Câteva zile după aceea, Irlanda era din nou în flăcări. Satele se răsculară unul câte unul şi trupele regale fură învinse în mai multe confruntări.

Dar Anglia avea bani mulţi şi cu bani se găsesc soldaţi. Cu toate acestea, fraţii mei au rezistat multă vreme. Dar cei care cădeau, nu mai puteau fi înlocuiţi. Şi în scurtă vreme biata Irlandă fu învinsă. Ce se întâmplase cu soţul meu?

Mi-am luat copilul în braţe şi, pe jos, sub bătaia arzătoare a soarelui, prin mijlocul furtunilor şi a primejdiilor de toate soiurile, m-am dus la Dublin.

O mulţime imensă circula pe străzi, tobele băteau, clopotele sunau şi, când am întrebat de ce atâta zarvă, mi s-a spus:

— Înalta Curte Marţială a pronunţat mai multe sentinţe la moarte şi executările vor avea loc azi.”

M-am înfiorat, o ceaţă groasă mi s-a pus pe ochi.

Un om din popor a adăugat:

— Va fi spânzurat şi şeful revoluţiei.”

Inima mi se strânse, tâmplele începură să-mi zvâcnească. Avui o presimţire oribilă.

Eram târâtă de mulţime şi numai cu mare greutate puteam ţine copilul deasupra capului, pentru ca să nu fie strivit.

Chiar dacă aş fi vrut să mă retrag n-aş mai fi putut s-o fac. Am ajuns astfel până în piaţa publică unde se înălţa eşafodul cu hidoasa lui platformă.

Am scos un strigăt. Aş fi vrut să fug. Dar valurile mulţimii mă împinseră până lângă eşafod.

Voiam să închid ochii, dar o forţă misterioasă mă silea să-i ţin deschişi, şi să-i ridic spre platformă. În momentul acela urcară condamnaţii.

Deodată un nou strigăt îmi scăpă.

Oh! Cei care au auzit strigătul acela, nu cred că vor mai putea să-l uite, căci sufletul, viaţa mea întreagă, erau în el.

Primul condamnat care urcase pe platformă era soţul meu care mă văzu şi îmi strigă: „Adu-ţi aminte!”

Ce s-a petrecut atunci, n-am mai ştiut. Am închis ochii şi când i-am deschis din nou era noapte şi valurile acelea de lume dispăruseră. Eram departe de locul acela oribil unde el murise pentru Irlanda. Un om pe care nu-l cunoşteam îmi purta copilul în braţe şi mă conducea prin mijlocul câmpiilor pustii.

Eram ca nebună şi mergeam după omul acela fără să caut a şti unde eram şi încotro mă îndreptam. După o oră de mers, un vânt rece îmi biciui faţa şi mi se păru că recunosc drumurile care duceau spre satul meu. Atunci necunoscuta mea călăuză se opri şi îmi zise:

— Acum nu mai ai de ce te teme. Tiranii Irlandei nu vor veni să-ţi caute copilul în coliba de pe ţărmul mării. Du-te cu Dumnezeu şi „adu-ţi aminte„!”

Şi se depărtă.

Aşadar şi omul acesta cunoştea jurământul pe care-l făcusem celui care murise pe eşafod.

Irlandeza se opri din nou şi îşi şterse lacrimile care-i inundau faţa.

După aceea se aruncă la picioarele preotului:

— Acum, când ştii totul, în numele lui Dumnezeu, în numele soţului meu mort, în numele Irlandei… ajută-mă să-

mi regăsesc copilul, ajută-mă să ajung mâine dimineaţă la biserica de la Saint-Gilles.

Abatele Samuel o opri cu un gest.

— Eu sunt preotul care trebuie să celebreze liturghia mâine dimineaţă la Saint-Gilles, zise el.

— Dumneata! Exclamă sărmana femeie.

— Eu, răspunse el, te aşteptam.

— Fiul meu! Exclamă nenorocita mamă, unde este fiul meu?

— Îl vom regăsi!

Apoi, întorcându-se spre Shoking şi spre Omul Gri le zise:

— Voi, amicii mei, veţi veni cu mine, nu e aşa? Mă veţi ajuta să regăsim copilul?

— Oh, desigur, zise Shoking şi nici nu va fi prea greu.

— Sunt gata să te urmez, răspunse Omul Gri.

— Copilul pe care-l căutăm, copilul pe care trebuie cu orice preţ să-l regăsim, adăugă preotul, este omul pe care întreaga Irlandă îl aşteaptă!

Dar, pe când se pregăteau să iasă din tavernă, un nou personaj apăru în prag. Preotul tresări văzându-l şi aruncă tovarăşilor săi o privire plină de nelinişte.

Capitolul XIV.

Cu toate acestea noul venit n-avea nimic înspăimântător.

Era un om mic de statură, purtând nişte haine uzate, dar foarte bine lucrate.

În degetul de la mâna dreaptă purta un diamant mare şi la cămaşă alte trei diamante.

Obrajii săi roşii, nasul său turtit, buzele sale late, ochii săi mici şi închişi n-aveau nimic sălbatic. L-ai fi luat drept un burghez bogat, retras din afaceri, care nu mai are altă ambiţie decât cea de a deveni membru în vreunul din numeroasele consilii ale imensei Londre.

Şi totuşi, omul acesta care n-avea nimic extraordinar, nici în persoană, nici în înfăţişare şi nici în îmbrăcăminte, nu putea străbate o stradă a Londrei fără să nu fie băgat în

seamă. Un fior străbătea corpul tuturor celor care-l vedeau şi deseori auzeai şoptindu-se în urma lui:

— Dumnezeu să te ferească să ai de-a face cu domnul Thomas Elgin!”

Se spunea că domnul Elgin ar fi un evreu fără de lege. Şi cu toate acestea omul nostru era creştin şi locuia într-o casă destul de confortabilă din Oxford Street, iar nu în vreo comună întunecoasă din cine ştie ce cartier uitat, după cum se zvonea.

Ceea ce nu-l împiedica pe domnul Thomas Elgin să fie un cămătar de cea mai ordinară speţă, spaima oraşului întreg. Vorba lumii: „Să te ferească Dumnezeu de ciumă şi de Thomas Elgin” era cât se poate de justificată. Căci, omul acesta împrumuta mereu. Cei care n-ar fi găsit un şiling în altă parte erau siguri că vor găsi la dânsul un sac întreg de guinee.

Avea chiar obiceiul să spună: „Oamenii care pretind că există debitori insolvabili sunt nişte dobitoci! Cu mine toată lumea sfârşeşte prin a fi solvabilă. Eu niciodată n-am posedat creanţe despre care să se poată spune cu drept cuvânt că sunt fără valoare.”

Micul comerciant, meseriaşul care avea proasta inspiraţie să se adreseze lui Elgin era un om pierdut.

Putea să plătească mult şi bine tot dator rămânea. Pentru vecie rămânea sclavul lui Thomas Elgin. Astfel era omul care se aventura la ora aceea târzie în taverna „Calul negru” şi la a cărui apariţie tresărise abatele Samuel.

— Ehei! Domnule abate, zise Thomas Elgin înaintând spre preot, dacă mi-ar fi spus cineva că te voi găsi aici, şi, încă într-o asemenea tovărăşie, aş fi râs cu hohote.

— Domnule, răspunse preotul cu demnitate, servitorii lui Dumnezeu se duc pretutindeni unde-i cheamă datoria.

— A, iartă-mă dacă te-am jignit cu ceva, domnule abate, reluă Thomas Elgin. N-aveam nicidecum intenţia… Şi apoi, lucrurile acestea nu mă privesc deloc. Rău am făcut că m-am amestecat… Ştii, am venit pentru mica noastră afacere.

M-am prezentat de mai multe ori la domiciliul dumitale, dar se pare că preoţii catolici sunt foarte ocupaţi. Niciodată nu-i găseşti acasă.

— Domnule, răspunse abatele Samuel, cam aşa stau lucrurile de vreo cincisprezece zile. Am petrecut două săptămâni la căpătâiul unui muribund, pe care nu-l părăseam decât pentru a mă duce să ţin slujba la biserică.

— Aşa încât, de cincisprezece zile, n-ai mai trecut deloc pe acasă?

— Nu, domnule.

— Şi rău ai făcut, domnule abate, foarte rău…

— De ce?

— Pentru că oamenii legii te-au vizitat în timpul acesta. Şi dumneata ştii că ei nu glumesc.

— Dar, domnule…

Thomas Elgin era fără îndoială obosit, căci fără multe vorbe luă loc pe un scaun, pe când preotul rămase în picioare înaintea lui.

— Haide, reluă cămătarul, să fim sinceri. Te-ai împrumutat de la mine cu o sută de lire pentru nevoile bisericii dumitale, acum un an. Este mai mult de o lună de când a venit scadenţa creanţei dumitale.

— Spui adevărul, domnule, răspunse preotul, dar ţi-am trimis o scrisoare prin care îţi ceream o amânare de două luni.

— Într-adevăr.

— Îţi jur că peste două luni voi plăti. Am dat ordin să se vândă nişte pământuri pe care le mai posed încă în Irlanda şi vânzarea aceasta se va efectua cât de curând.

— Lasă, lasă! exclamă domnul Thomas Elgin că ştiu eu bine povestea cu pământul din Irlanda. Niciodată nu se găsesc cumpărători şi chiar dacă găseşti, îi găseşti fără bani. Ai face bine, domnule abate, să-ţi întorci privirile în altă parte.

— Ce-ţi pasă dumitale, de vreme ce vei fi plătit?

— Oh! E adevărat, asta e afacerea dumitale, nu a mea.

Şi se sculă pentru a se retrage.

O rază de bucurie licări în ochii abatelui Samuel. Crezuse că tigrul se lasă îmblânzit.

— Aşadar, zise el, îmi acorzi o amânare de două luni?

— Cine a spus asta? Răspunse cămătarul cu un ton batjocoritor.

— Dar, domnule, îţi jur că-ţi voi plăti…

— Sper şi eu, pentru binele dumitale, domnule abate.

— Aşadar… mă refuzi?

— Eu! Nu refuz nimic! Mergi de te consultă cu avocatul dumitale, poate că el va găsi mijlocul să mai lungească procedura…

— Eu n-am nici un avocat, răspunse preotul.

— Atunci cu atât mai rău pentru dumneata. E treaba dumitale, nu a mea… Bună seara!

Şi cămătarul plecă.

Abatele Samuel alergă după el.

— Domnule, se rugă el, în numele cerului, acordă-mi o amânare…

Thomas Elgin urca scările liniştit, fără să audă.

Preotul îl urma.

Shoking şi Omul Gri, împreună cu irlandeza urcară şi ei.

Nici nu băgară de seamă că se făcuse ziuă.

Ceaţa care plutea deasupra acoperişurilor era roşie şi transparentă, semn că soarele răsărise.

Preotul cerea mereu o amânare şi Thomas Elgin mergea drept înainte fără să răspundă.

La uşa localului aştepta o trăsură.

În acelaşi timp, doi oameni apărură în faţa lor şi Thomas Elgin zise zâmbind:

— Mi-e teamă că nu vei mai putea să-ţi citeşti liturghia astăzi domnule abate.

Cei doi oameni se apropiară de preot şi îi puseră mâinile pe umeri.

— Conduceţi-l pe domnul la White-Cross, zise Thomas Elgin, procedura este în regulă.

White-Cross era închisoarea pentru datornici.

Atunci, abatele Samuel aruncă o privire plină de disperare lui Shoking şi Omului Gri şi le zise:

— În numele cerului, prieteni, găsiţi copilul!

— Îţi jur că-l vom găsi, răspunse Omul Gri.

— Ah! Mizerabile! Zise Shoking, arătând cămătarului pumnul.

Thomas Elgin înălţă din umeri şi se îndepărtă, pe când cei doi oameni îl sileau pe abatele Samuel să se urce în trăsură.

Irlandeza îngenunchease şi se ruga.

Capitolul XV.

Preotul pleca spre White-Cross, sub escorta celor doi agenţi. Irlandeza rămase singură cu Omul Gri şi cu bunul Shoking.

Sărmana femeie plângea şi se ruga să i se redea copilul.

— N-avem nici un moment de pierdut, zise Shoking, trebuie să ne întoarcem în Dudley Street şi să luăm copilul.

— Fără îndoială, răspunse Omul Gri, dar trebuie să acţionăm cu prudenţă.

— Să luăm o birjă!

— Lucrul va fi cu atât mai uşor, zice Shoking cu cât am bani.

Şi, cu oarecare mândrie, sună guineele din buzunar.

Apoi luă braţul irlandezei şi-i zise:

— Vino, draga mea, peste o oră îţi vei revedea copilul.

— Oh! De ai spune adevărul! Exclamă sărmana mamă.

— Vei vedea, răspunse Shoking.

Cei doi bărbaţi şi irlandeza se urcară deci într-o trăsură şi Shoking strigă birjarului:

— Dudley Street!

Atunci Omul Gri îi zise lui Shoking:

— Acum trebuie să gândim rece, să vedem pentru ce a fost despărţită femeia aceasta de copilul ei. Lasă-mă să-i pun câteva întrebări, poate că în cele din urmă voi înţelege ceva.

Şi începu să pună întrebări irlandezei.

Dar nici ea nu ştia mai mult decât Shoking.

Se întâlnise pe penny-boat cu mistress Fanoche, care dezmierdase copilul, apoi se întâlnise din nou cu ea în Lawrence Street şi primise ospitalitatea pe care i-o oferise necunoscuta cu atâta amabilitate.

Ştia numai atâta, că îndată ce-şi urcase copilaşul în pat un fel de greutate i se coborâse în tot corpul şi simţise o nevoie imperioasă de a dormi.

După aceea nu-şi mai aducea aminte de nimic.

— Scoate limba, îi zise Omul Gri.

Irlandeza se supuse.

— Bine! Zise el, ţi s-a dat un narcotic şi somnul dumitale a fost atât de adânc, încât ai fost transportată până în Wellclose Square, fără să te trezeşti. Este evident că cineva are interes să te despartă de copilul dumitale. Pentru ce, nu ştim încă, dar sigur vom afla.

— Ah! Exclamă Shoking, sunt atât de pornit împotriva acelei femei, încât cred că o voi lua la palme.

— Fii liniştită, draga mea, reluă Omul Gri, adresându-se irlandezei, e clar că de vreme ce ţi-au furat copilul n-au de gând să-i facă rău. În imensa Londră există oameni bogaţi, care au fantezii aşa de bizare! Poate că femeia aceea vrea să-ţi adopte copilul…

— Oh! Nu, zise irlandeza, ea ţine un pension.

— Ah!

— Am văzut acolo câteva fetiţe care se temeau foarte mult de ea. Una dintre ele i-a spus copilului meu, că dacă rămâne acolo, va fi bătut.

— Ah! I-a spus ea asta?

— Da.

Omul Gri căzu într-o reverie adâncă şi irlandeza continuă să plângă în tăcere.

Birja străbătu cu repeziciune străzile şi, în mai puţin de trei sferturi de oră, după ce traversase mai întâi Leicester Square, ajunse în cartierul irlandez, a cărui stradă

principală este Dudley Street. Cea mai întunecoasă, cea mai îngustă şi mai tristă fiind însă Lawrence Street.

Omul Gri zise birjarului:

— Opreşte.

Erau la intrarea în strada Dudley.

— Ce număr are casa? Întrebă Omul Gri.

— Treizeci şi cinci, răspunse Shoking, care-şi notase numărul pentru a-l duce lordului Palmure.

— Foarte bine. Aşteptaţi-mă aici.

— Oh! Exclamă irlandeza, mă vei părăsi oare? De ce nu ne iei şi pe noi cu dumneata? Oare nu sunt eu în drept să-mi reiau copilul?

— Draga mea, răspunse Omul Gri, care exercita deja o misterioasă influenţă asupra irlandezei, ascultă ce-ţi spun.

— Vorbeşte, răspunse sărmana femeie.

— Aici, stăpân este acela care are bani. Cei săraci trebuie să tacă şi să se supună.

— Aşa e pretutindeni, zise Shoking, lovindu-şi din nou buzunarul vestei în care erau cele nouă guinee.

Omul Gri continuă:

— Dacă ţi-au răpit fiul, înseamnă că au interes să-l păstreze şi pentru a-l căpăta trebuie să ne folosim mai mult de şiretlicuri decât de forţă. Forţa n-are nici o valoare pentru cei care n-au bani.

— Dar eu am bani, zise Shoking.

— Tu? Zise Omul Gri surâzând. Tu, dragul meu, eşti un om foarte bun, dar în acelaşi timp, şi un mare naiv.

Şi, sărind din birjă, ordonă vizitiului să rămână pe loc.

După aceea, fără să se grăbească, Omul Gri înaintă până la nr. 35, trecu de mai multe ori prin faţa casei examinând-o cu cea mai mare atenţie.

„Sărmana femeie, îşi zise el, cum trebuie să-i bâta inima de nerăbdare!”

Şi din nou, în loc să sune şi să intre la nr. 35, trecu înainte.

Puţin mai încolo, era o crâşmă. Omul Gri intră înăuntru. Ceru un pahar de brandy şi adresându-se fetei care-l servise, o întrebă:

— O cunoşti dumneata pe mistress Fanoche?

— Da, răspunse fata, mistress Fanoche trimite de multe ori la noi, după bere.

— Şi unde locuieşte?

— Acolo… la nr. 35, casa aceea drăguţă… o vezi?

Şi chelneriţa se întoarse spre stâlpul stabilimentului care stătea cu gravitate îndărătul tejghelei. După o clipă acesta se sculă, veni spre Omul Gri şi-l privi cu atenţie.

— Şi totuşi, zise, dumneata ai înfăţişarea unui om cumsecade.

— Cred şi eu, răspunse Omul Gri.

— Ei bine! Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, să nu-ţi dai copila la mistress Fanoche, căci bănuiesc că pentru aşa ceva te interesezi de ea.

— Cu toate acestea, mi se pare că mistress Fanoche e directoarea unui pension.

— Nicidecum! E o crescătoare de copii.

— Bine, zise Omul Gri tresărind, înţeleg.

Şi, aruncând o monedă de argint pe masă ieşi.

Ajuns în stradă îşi continuă drumul fără să se întoarcă spre numărul 35.

„Să vedem, îşi zise el, dacă nu cumva, din întâmplare, voi putea culege şi alte informaţii”.

Şi începu să examineze oamenii care treceau pe acolo.

Aproape îndată observă pe trotuarul din stânga un om care se plimba cu mâinile la spate. Era un tânăr înalt, brun, foarte prost îmbrăcat. Se cunoaşte că era lucrător, iar nu cerşetor, după cum ar fi părut să-l arate hainele.

Omul Gri îl privi insistent.

Surprins de această examinare, necunoscutul se opri.

Atunci Omul Gri îşi ridică mâna stângă la frunte şi cu degetul arătător făcu semnul crucii.

Era fără îndoială vreun semn misterios, căci necunoscutul veni îndată spre el şi îi zise:

— Frate, ce doreşti?

Atunci Omul Gri repetă cu mâna dreaptă acelaşi semn pe care-l făcuse cu mâna stângă.

Necunoscutul se înclină şi zise:

— Stăpâne, poţi vorbi, te voi asculta!

Primul semn glăsuia: „Suntem egali cu toţii în faţa aceluiaşi secret”.

Şi al doilea: „În orice asociaţie misterioasă sunt unii oameni care se supun şi alţii care comandă. Eu sunt dintre aceştia din urmă”.

— Ce trebuie să fac? Întrebă necunoscutul.

— Să mă urmezi, răspunse Omul Gri.

Şi se îndreptă spre birjă, unde Shoking îşi dădea toată silinţa pentru a o putea reţine pe irlandeză, care îşi cerea copilul cu strigăte şi lacrimi.

Necunoscutul îl urmă fără să mai pronunţe vreun cuvânt.

Capitolul XVI.

Omul Gri se apropie de birjă.

— Cum! Zise Shoking, care-l văzuse trecând fără să se oprească în faţa numărului 35, n-ai găsit casa?

În loc să răspundă la întrebarea aceasta, Omul Gri se adresă irlandezei.

— Buna mea femeie, te întreb dacă-ţi iubeşti într-adevăr copilul şi dacă ai fi în stare să-ţi sacrifici viaţa pentru el.

— Oh! Mi-aş da tot sângele dacă ar trebui.

— Ei bine! Reluă Omul Gri, cu un accent aşa de solemn, încât biata mamă tresări, dacă vrei să-ţi regăseşti copilul ascultă-mă bine, ascultă-mă în linişte.

Femeia îşi opri lacrimile şi-şi fixă privirea rugătoare asupra lui.

Acesta reluă:

— Femeia la care ai fost aseară e o criminală. Ea o voit să-ţi fure copilul pentru a-l vinde vreunei familii bogate.

Irlandeza vru să vorbească, dar Omul Gri o opri cu un gest.

— Ascultă-mă, repetă el, fiul dumitale nu este în primejdie. Cei care l-au furat sunt acum foarte liniştiţi. Dacă te-ai prezenta chiar dumneata în persoană pentru a-ţi reclama copilul, în virtutea dreptului englez, care nu îngăduie violarea domiciliului, vei fi dată afară şi nu vei putea să-ţi mai revezi copilul.

— Dumnezeule! Gemu sărmana mamă împreunându-şi mâinile.

Omul Gri continuă:

— Ştii bine că am putea să ne adresăm poliţiei şi că o anchetă ar fi ordonată fără întârziere. Dar cât timp va dura această anchetă? La Londra justiţia nu merge tocmai repede.

Irlandeza îşi frângea mâinile de disperare.

— Aşadar, dacă vrei să-ţi revezi copilul… trebuie să mă asculţi orbeşte, să faci orice ţi-aş cere.

— Da, răspunse ea, îţi jur că te voi asculta.

— Trebuie să rămâi aici, în trăsură.

— Singură?

— Cu Shoking, la început, dar e posibil ca eu s-apar la una din ferestrele acestei case.

— Ei bine? Întrebă Shoking.

— Atunci, continuă Omul Gri, vei veni la mine. Dar femeia aceasta trebuie să rămână aici.

— Bine, răspunse Shoking, care înţelegea acum că avea de-a face cu un om tot atât de înţelept şi prudent pe cât era de viteaz şi puternic.

Apoi, zărindu-l pe omul din care numai cu un semn Omul Gri îşi făcuse un sclav, zise:

— Ia seama, cineva ne spionează.

Omul Gri surâse.

— Necunoscutul acesta ne este prieten. Aşadar, ne-am înţeles?

— Da!

— Vei veni la prima mea chemare?

— Da!

— Oh! Exclamă irlandeza, redă-mi copilul şi te voi binecuvânta…

Omul Gri făcu un semn tovarăşului său şi amândoi se îndreptară spre casa doamnei Fanoche.

Cel dintâi îşi încheiase haina până sus şi îşi dăduse puţin pălăria într-o parte. Necunoscutul îl imitase.

La Londra, ca în toate oraşele mari, sunt două feluri de poliţişti. Cei care poartă uniformă şi poliţia secretă. Pe aceasta din urmă răufăcătorii o pot recunoaşte numai cu mare greutate, pentru că agenţii întrebuinţează cele mai variate deghizări.

După cartier, agentul adoptă costume aristocratice sau populare.

Încheindu-şi haina până sus şi dându-şi pălăria într-o parte Omul Gri îşi luase aspectul unui poliţist.

Proasta îmbrăcăminte a celui care-l întovărăşea întărea şi mai mult această impresie.

Omul Gri se opri la uşa casei cu numărul 35 şi sună.

Timp de câteva minute nimeni nu răspunse. Apoi nişte paşi răsunară înăuntru şi se auzi zgomotul unui zăvor.

Dar uşa nu se deschise. La un fel de ghişeu apăru faţa unei bătrâne.

— Cine e acolo? Întrebă o voce răguşită.

— O caut pe mistress Fanoche, răspunse Omul Gri.

— Aici stă, dar nu e acasă.

— Nu-i nimic, deschide.

— Cine eşti dumneata?

— Deschide, repetă Omul Gri.

Accentul său era imperios. Bătrâna doamnă, căci ea era, stătu un moment la îndoială, dar în cele din urmă se hotărî să deschidă crezând că era vorba de o afacere.

Omul Gri se strecură cu grabă înăuntru şi tovarăşul său îl urmă.

Văzând zdrenţele acestuia din urmă, bătrâna se înspăimântă.

Dar Omul Gri închise îndată uşa şi-i zise:

— Ia seama să nu faci nici un zgomot căci ar putea să ţi se întâmple o mare nenorocire.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei cu mine? Repetă femeia cu spaimă.

Uşa salonului era întredeschisă. Omul Gri o împinse în lături.

Cele patru fetiţe şedeau în jurul unei mese şi lucrau. Pe un scaun se afla biciul cu care bătrâna doamnă le stimula hărnicia.

La vederea celor doi necunoscuţi copilele arătară mai multă curiozitate decât spaimă şi începură să-i privească cu atenţie.

Atunci Omul Gri se întoarse spre bătrână:

— Dumneata nu eşti mistress Fanoche, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar ea unde este?

— A plecat în călătorie.

— Ah! Dar irlandeza Jenny unde este?

La auzul acestui nume bătrâna tresări.

— Nu ştiu ce vrei să spui, murmură.

— Doamnă, reluă Omul Gri, aseară un bărbat, o femeie şi un copil au venit aici.

— Te înşeli, răspunse bătrâna.

— Bărbatul a plecat, dar femeia şi copilul au rămas.

Bătrâna rămase nepăsătoare.

— Nu ştiu ce vrei să zici, repetă ea.

Şi aruncă o privire teribilă celor patru fetiţe pentru a le recomanda aceeaşi discreţie.

Dar Omul Gri surprinse această privire.

Trei dintre fetiţe îşi plecaseră capetele, dar cea mai mare dintre ele, cea care se apropiase de micul Ralph şi-i vorbise încetişor, ridică asupra Omului Gri o privire hotărâtă.

Acesta se apropie de ea şi-i zise:

— Nu-i aşa copila mea, că aseară a venit aici un bărbat, o femeie şi un copil?

— Da, domnule, răspunse cu curaj fetiţa.

— Oh! Mincinoasa, exclamă bătrâna doamnă furioasă şi apucând biciul de pe scaun îl ridică asupra copilei.

Dar Omul Gri îi prinse braţul cu atâta putere încât biciul îi căzu din mână.

Ţinând-o mereu la distanţă, Omul Gri se adresă din nou curajoasei copile:

— Vorbeşte, draga mea, spuneai că oamenii aceia au venit aici?

— Da, domnule.

— Şi după aceea?

— I-au dus să se culce.

Şi cu mâna arătă uşa care se deschidea în fundul salonului.

Omul Gri făcu un semn tovarăşului său şi uşa arătată fu deschisă.

Camera era goală.

— Şi unde sunt ei acum?

— Nu ştiu, domnule.

— Nu i-ai văzut în dimineaţa asta?

— Nu.

— Poate că pe femeie n-ai văzut-o, dar nici pe copil?

— Nici pe el.

— Dar mistress Fanoche unde este?

— Nu ştiu, domnule.

— Mizerabilo! Urlă bătrâna peste măsură de furioasă, te voi ucide în bătaie.

— Mai bine bagă de seamă să nu pun eu mâna pe dumneata, zise Omul Gri.

Bătrâna fu aruncată pe un fotoliu şi necunoscutul adăugă:

— Dacă vei avea proasta inspiraţie să scoţi un singur strigăt s-a sfârşit cu dumneata!

Apoi, Omul Gri deschise una dintre ferestrele casei şi se aplecă în afară.

Era semnalul convenit cu Shoking.

Capitolul XVII.

Câteva momente după aceea, Shoking sosea şi, la un semn al Omului Gri necunoscutul său tovarăş se duse să-i deschidă uşa.

Bătrâna doamnă se gândi că poate un leşin ar scăpa-o din încurcătură şi în consecinţă leşină.

Copilele, înveselite, râdeau cu poftă.

Shoking, intrând, privi de jur împrejur căutând copilul irlandezei. Dar nu-l zări nicăieri.

Omul Gri îi zise:

— Mi se pare că pasărea a zburat din cuib.

Şi adresându-se din nou celei mai mari dintre fetiţe, o întrebă:

— Aşadar, e adevărat copila mea, că azi dimineaţă nu l-ai văzut pe băieţelul de aseară?

— Da, domnule.

— Nici pe mistress Fanoche?

— Nici pe ea…

— Dar pe domnul acesta cred că-l recunoşti? Adăugă el, arătându-l pe Shoking.

— Oh! Da.

Bătrâna doamnă fusese apucată de convulsii şi, în fotoliul ei, făcea mişcările cele mai fantastice.

— Doamnă, îi zise Omul Gri, te voi lăsa aici sub supravegherea acestui om. Dacă vei scoate cel mai mic strigăt, sau dacă vei încerca să fugi, vei fi strânsă de gât. Voi, adăugă el, întorcându-se spre cele patru fetiţe, dacă veţi fi cuminţi, vă făgăduiesc că pe viitor nu veţi mai fi bătute.

Apoi, făcu un semn lui Shoking, care ieşi împreună cu el din salon, pe când omul cel zdrenţăros se instală lângă bătrâna doamnă, gata să o apuce de gât la cea mai mică mişcare.

Shoking şi Omul Gri începură să cerceteze casa.

Coborâră la subsol, vizitară pivniţa, grădina, dar nu găsiră nimic.

Servitoarea, mistress Fanoche şi copilul dispăruseră.

Atunci se priviră amândoi muţi, consternaţi, cu fruntea inundată de sudoare.

Grădiniţa din spatele casei avea o portiţă care dădea într-o uliţă întunecoasă.

Omul Gri crezu că găsise cheia misterului.

— Fără îndoială că pe aici a plecat cu copilul…

Se reîntoarseră în salon.

Bătrâna doamnă deschisese ochii şi stătea foarte liniştită în fotoliul ei.

Din timp în timp ridica o privire furioasă spre cele patru fetiţe, apoi îşi ridică mâinile părând că ia cerul drept martor pentru această flagrantă violare a domiciliului ei.

Omul Gri le zise fetiţelor:

— Dragele mele, duceţi-vă să vă jucaţi în grădină. Azi aveţi vacanţă.

De vreme ce bătrâna tremura în faţa acelui necunoscut, fără îndoială că el era stăpânul.

Sărmanele fetiţe ieşiră îndată din salon; peste câteva secunde grădina răsuna de strigătele lor.

Atunci, Omul Gri închise uşile şi se întoarse la bătrână:

— O birjă te aşteaptă afară. Te vom conduce la poliţie şi acolo vei fi silită să spui unde este micul irlandez.

— Nu ştiu nimic, răspunse ea.

— Ba ştii!

— Ucideţi-mă dacă vreţi, dar nu voi vorbi… Nu ştiu nimic…

— Dacă am strânge-o de gât? Întrebă Shoking.

— Fie! Răspunse Omul Gri, care se gândi că ameninţarea aceasta va avea poate ceva mai mult efect.

Shoking îşi desfăşură cravata şi o înfăşură în jurul gâtului bătrânii.

— Strânge! Comandă Omul Gri.

Bătrâna scoase un geamăt înăbuşit. Cu toate acestea, repeta mereu:

— Ucideţi-mă, dar nu vă voi spune nimic.

— Strânge! Comandă din nou, Omul Gri.

Bătrâna scoase un nou geamăt mai înăbuşit şi mai răguşit decât cel dintâi.

În aceeaşi clipă soneria de la uşa de jos răsună cu violenţă.

Instinctiv, mâna lui Shoking se opri.

Omul Gri şi cei doi tovarăşi ai săi se priviră îngrijoraţi.

— Ajutor! Ajutor! Strigă bătrâna.

Shoking se aruncă asupra ei şi o apucă de gât.

Soneria răsună din nou.

Atunci Omul Gri alergă la fereastră şi printre storurile lăsate privi în stradă.

Un cupeu se oprise în faţa casei şi un gentleman coborâse din el.

În acelaşi timp, doi poliţişti care treceau pe acolo, văzând că nimeni nu venea să deschidă se apropiaseră.

Omul Gri pricepu primejdia.

— Veniţi, zise, să fugim! Şi se repezi în grădină.

Shoking şi omul îmbrăcat în zdrenţe îl urmară.

Portiţa care dădea în uliţa întunecoasă avea cheia în broască. Toţi trei o luară la fugă, spre marea uimire a celor patru fetiţe.

Când se văzură în siguranţă, Omul Gri îi zise lui Shoking:

— Astăzi nu vom mai putea să găsim copilul, dar te asigur că-l vom găsi. Poţi să te încrezi în mine.

Şi scoţând din buzunar o bancnotă de zece lire, i-o întinse, adăugând:

— Iată bani pentru a găsi o cameră irlandezei.

— Bine, zise Shoking.

Şi vârî bancnota în buzunar.

— Dumneata nu vii cu mine? Întrebă Shoking.

— Nu.

— Dar…

— Trebuie să mă întâlnesc cu abatele Samuel.

— Preotul acela catolic?

— Da.

— Dar e la închisoare.

— Mă voi duce şi eu la închisoare.

— Bine… Dar dacă te vei duce acolo nu vei mai putea să ieşi.

— Îţi dau întâlnire pentru mâine. La ora patru fix, în gara de la Charing-Cross.

— Vei fi acolo?

— Eu am obiceiul să mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Şi Omul Gri strânse mâna lui Shoking, adăugând:

— Alergi pe strada aceasta până la capăt şi vei ajunge din nou în Dudley Street, unde a-i lăsat-o pe irlandeză.

Shoking se îndepărtă murmurând:

— Sărmana femeie! Ce-i voi spune oare?

Omul Gri îşi continuă drumul în direcţia opusă.

Ajunseră astfel în Oxford.

Atunci, adresându-se tovarăşului său care-l urma, zise:

— Frate, te vei întoarce şi dumneata în Dudley Street, acolo unde ai lăsat-o pe irlandeză.

— Da, răspunse necunoscutul.

— Te vei ţine la distanţă şi vei supraveghea trăsura din faţa casei de unde am ieşit.

— Şi după aceea?

— Când trăsura va pleca, o vei urmări.

— Da, răspunse necunoscutul.

— Vei afla astfel numele gentlemanului şi vei veni să mi-l spui.

— Unde?

— Mâine, în gara de la Charing-Cross.

Omul zdrenţăros se înclină şi stăpânul său misterios se pierdu în mulţimea pietonilor şi a trăsurilor care umpleau Oxford Street.

Ce se întâmplase oare cu micul irlandez?

Cititorii noştri vor afla îndată.

Capitolul XVIII.

Unde plecase mistress Fanoche cu micul Ralph? Pentru a afla trebuie să ne întoarcem cu câteva ore în urmă.

După plecarea lui Wilton, mistress Fanoche mai rămăsese câteva clipe în uşă, până când birja care o transporta pe irlandeza adormită se pierdu în ceaţă.

Abia atunci intră înăuntru, închizând cu grijă uşile în urma sa.

Apoi, ca tâlharul ce îşi face o plăcere contemplând obiectele furate, se reîntoarse în odaia în care dormea Ralph.

Mistress Fanoche murmură:

— Curios lucru! Dar mi se pare că copilaşul acesta chiar seamănă cu maiorul Waterley. Iată nişte părinţi pe care-i voi face cât se poate de fericiţi.

În clipa aceea intră în cameră şi bătrâna.

— Ei bine, zise ea, unde este mama?

— A plecat.

— Ah! Ah! Draga mea, lucrezi cu o repeziciune admirabilă.

— Nu-i aşa?

— Şi Wilton acesta este un om preţios, într-adevăr.

— Asta mi-am spus şi eu întotdeauna, răspunse mistress Fanoche. Priveşte, Aron, cât de drăguţ este mititelul acesta!

— Îţi vine să-l mănânci, zise bătrâna, cu o voce ironică şi crudă.

Mistress Fanoche luă lumânarea pe care o pusese pe sobă.

— Vino cu mine, draga mea, zise ea, îndreptându-se spre salon, avem de vorbit.

— E târziu, zise bătrâna, vom vorbi mâine. Acum să mergem la culcare…

Un fulger de mânie licări în ochii energicei mistress Fanoche.

— Bătrână imbecilă! Zise ea, crezi oare că te plătesc numai ca să bei, să mănânci şi să dormi?

— Mulţumesc! Răspunse bătrâna înţeleaptă, mă insulţi şi cu toate acestea dacă nu m-ai avea pe mine, nu ştiu, zău, ce s-ar face casa dumitale. Fetiţele nu se tem decât de mine.

— Fie, zise mistress Fanoche, dar ţi-o repet, avem de vorbit serios.

— Ei bine! Vorbeşte atunci!

Şi, cu resemnare, bătrâna luă loc în fotoliul ei, aşteptând ca mistress Fanoche să spună ce avea de spus.

— Acum, draga mea, trebuie să vedem ce vom face cu copilul acesta.

— Ştii dumneata bine ce ai de făcut, mormăi bătrâna.

— Dă-mi voie…

Şi mistress Fanoche păru că stă pe gânduri.

— Draga mea, miss Emily şi soţul ei vor sosi peste cincisprezece zile.

— Foarte bine!

— Abia dacă vom avea destul timp ca să dresăm copilul.

— Am biciul la îndemână, zise bătrâna.

Mistress Fanoche ridică din umeri.

— Nu vei fi niciodată altceva decât o bătrână idioată.

— Da, da, insultă-mă, e dreptul dumitale, la urma urmei, de vreme ce îmi eşti stăpână.

Mistress Fanoche continuă, părând că nici nu auzise vorbele bătrânei.

— Nu te mai deştepţi deloc, draga mea. Că batem o grămadă de copii, pentru care mi se plăteşte pensiune şi care nu vor fi reclamaţi niciodată de părinţii lor, e cu totul altceva.

— Fără bătaie, nu se poate face nimic dintr-un copil, răspunse bătrâna, dar copilul acesta ne va fi cerut peste câteva zile.

— Ei bine?

— În loc să-l batem, în loc să-l maltratăm, trebuie să-i dăm toate îngrijirile, să-l mângâiem, să-l cocoloşim.

— La ce bun?

— Mai întâi, astfel vom face să-şi uite mama.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, mi se pare că copilaşul acesta posedă o voinţă şi o energie mai presus de vârsta sa.

— Ah! Într-adevăr! Murmură bătrâna.

— Aşa încât, eu sunt de părere că trebuie să ne purtăm faţă de el cu cea mai mare blândeţe.

— Atunci te vei însărcina dumneata cu asta, nu-i aşa?

— Mai mult decât atât, aş vrea să-l duc de aici.

— Pentru ce?

— Mai întâi pentru că deşteptându-se va întreba de mama sa şi va începe să plângă, să strige şi să facă un zgomot atât de mare, încât întreg cartierul va fi deşteptat.

— Dar biciul meu? Zise bătrâna, revenind din nou la ideea sa.

— Ah! Ce idioată! Dar nu ţi-am spus odată că trebuie să fim bune cu el?

— Uitasem… Atunci, cum îl vei face să tacă?

— Îl voi duce de aici…

— Când?

— Chiar în noaptea asta.

— Şi unde-l vei duce?

— La Hampstead unde, după cum ştii, am o căsuţă. E un cartier aproape pustiu, grădina este mare, aerul curat. Îi va fi foarte bine acolo micului Ralph. O voi lua şi pe Mary cu mine. Dacă va fi nevoie, Mary îl va bate. Eu însă îl voi acoperi cu sărutări. Cred că, cu sistemul acesta, o săptămână va fi suficientă pentru ca mititelul să-şi uite mama.

Când va sosi miss Emily va fi un mieluşel şi va sări de gâtul frumoasei doamne, numind-o mamă.

— Într-adevăr, răspunse bătrâna doamnă, va fi o întâlnire foarte emoţionantă. Îmi vine să plâng de pe acum.

— Dumneata, urmă mistress Fanoche, vei rămâne aici şi vei avea grijă de casă, ca şi până acum.

— Ştii că sunt femeie onestă, răspunse bătrâna, căreia nu-i displăcea deloc perspectiva de a rămâne stăpână.

— Acum când ne-am înţeles, sfârşi mistress Fanoche, poţi să te duci la culcare.

— Şi dumneata pleci?

— Chiar acum.

— Foarte bine, răspunse bătrâna şi luând lampa, se înclină în faţa stăpânei sale.

Când ajunse în pragul salonului se întoarse şi zise suspinând:

— Ah! Ce rău îmi pare că nu pot aplica două-trei bice băieţelului acela. Avea un mod de-a mă privi care-mi displăcea foarte mult.

Şi cu vorbele acestea plecă.

Atunci, mistress Fanoche deschise uşa care dădea din vestibul în subsol şi strigă:

— Mary!

— Îndată, doamnă, răspunse o voce.

Peste o clipă, Mary apăru.

— Mergem în Hampstead, draga mea, îi zise mistress Fanoche.

— La ora aceasta?

— Da. Du-te şi fă rost de o trăsură.

Fără să mai obiecteze ceva, servitoarea se îndreptă spre uşa de la stradă şi mistress Fanoche se reîntoarse în camera în care dormea micul irlandez.

Narcoticele au în general un efect cu atât mai puternic, cu cât organismul era mai slab.

Semnul letargic al irlandezei durase aproape patru ore.

Cel al copilului trebuia să fie, fără îndoială, mult mai lung.

Mistress Fanoche calculase de mai înainte toate acestea.

Pe când Mary se dusese după trăsură, ea îl ridică pe copil din pat.

Ralph dormea în continuare.

Mistress Fanoche începu să-l îmbrace şi după ce sfârşi îl culcă din nou aşteptând întoarcerea servitoarei.

Câteva momente după aceea, o trăsură se opri în stradă.

Mary intră. Era o scoţiană robustă, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu privirea rece şi sălbatică. O servea pe mistress Fanoche din interes, dar şi din dragoste.

Crudă de felul ei, simţea o plăcere deosebită văzând chinurile la care erau supuşi bieţii copilaşi pe care-i creştea mistress Fanoche.

Mary completa perfect acel trio de călăi cu fustă, care trăiau în strada Dudley.

Nepăsătoare şi mută când nevoia o cerea, Mary cunoştea toate crimele care se petreceau în acea casă misterioasă.

Dar ar fi putut cineva s-o supună la cele mai groaznice torturi şi n-ar fi mărturisit nimic.

— Îl vom îneca şi pe acesta? Întrebă Mary intrând în odaie.

— Nu, răspunse mistress Fanoche. Nu îneci un copil care poate să-ţi aducă un câştig de o mie de lire.

În acelaşi timp mistress Fanoche crezu că era prudent să vorbească puţin cu birjarul.

Când ia cineva o birjă de pe stradă, cu un birjar pe care nu-l cunoaşte, e totdeauna bine să stabilească preţul de mai înainte.

Afară de asta, mistress Fanoche mai avea nevoie să alunge orice bănuială din mintea acestuia, care avea să vadă în trăsură un copil aşa de adânc adormit încât părea mort.

Ea înaintă până în pragul uşii şi strigă:

— Hei!

— Milady? Răspunse birjarul

— Ţi-e bun calul?

— Cât se poate de bun.

— Cu atât mai bine, căci noaptea e foarte rece şi copilaşul meu ar putea să răcească dacă ar ţine drumul prea mult.

— Asta depinde de distanţa pe care o avem de străbătut, milady.

— Mergem la Hampstead. Câte mile avem de făcut până acolo?

— Aproape patru mile, milady.

— Care este preţul cursei, dragul meu? Eu sunt o văduvă săracă şi trebuie să ştiu cât mă costă.

— O coroană şi jumătate, milady. Pentru trei persoane.

— Fie, numai să ne duci repede.

— Nu sunt doi cai ca al meu în întreaga Londră, răspunse birjarul cu mândrie.

Mistress Fanoche se reîntoarse în casă, îşi puse pălăria, se înfăşură într-o blană şi, întorcându-se spre Mary, îi zise:

— Să plecăm!

Scoţiana învelise copilul într-o cuvertură mare, care-i acoperea faţa.

— Sărmanul mititel! Zise birjarul privindu-l, cât de bine doarme!

Se instalară toţi trei şi mistress Fanoche strigă birjarului:

— La drum, amice!

— Ce stradă din Hampstead? Întrebă birjarul.

— Heath-Mount, numărul 18, răspunse mistress Fanoche.

Trăsura plecă.

Birjarul nu se lăudase. Calul său era excelent.

În mai puţin de o oră ajunseră la destinaţie.

Era o alee largă, cu case rare şi cu grădini mari.

Foarte animat, în timpul verii, acest cartier era aproape nelocuit iarna.

Birjarul opri în faţa grădinii în fundul căreia, printre arbori, se zărea o căsuţă.

Mistress Fanoche coborî cea dintâi şi plăti birjarului. Apoi scoase cheia din buzunar şi deschise portiţa.

Scoţiana se dădu şi ea jos cu copilul în braţe.

— Hei! Doamnă, zise ea, pe când străbăteau grădina, mi se pare că mititelul se va deştepta.

— Ah! Exclamă mistress Fanoche.

— A început să se mişte.

— Foarte bine, răspunse cealaltă. Acum poate să se trezească şi să strige cât va pofti. Suntem la noi acasă.

— Nu va mai alarma vecinii, zise scoţiana râzând, pentru motivul simplu că aici n-avem nici un vecin.

După ce străbătură grădina, mistress Fanoche scoase o a doua cheie din buzunar şi deschise uşa casei.

Locuinţa de vară a nobilei mistress Fanoche era destul de confortabilă. Patru odăi bine mobilate, de o curăţenie exemplară.

Abia intraseră cele două femei înăuntru, abia aprinseseră o lumină şi copilul, pe care scoţiana îl purta mereu în braţe, suspină adânc:

— Mamă!

Apoi deschise ochii.

Scoţiana îl întinse pe un pat.

— Mamă! Repetă micul irlandez privind în jurul lui.

Salonul casei din Hampstead semăna foarte bine cu cel din Dudley Street şi Ralph crezu la început că era în aceeaşi sală în care cinase în tovărăşia celor patru fetiţe.

Zărind-o pe mistress Fanoche, o recunoscu.

— Unde este mama? Întrebă.

— Doarme, răspunse mistress Fanoche.

Ralph se sculă în picioare:

— Atunci, de ce eu sunt îmbrăcat?

Mistress Fanoche nu răspunse.

— Unde este mama? Întrebă copilul din nou.

— Mă duc s-o trezesc, răspunse mistress Fanoche.

Şi ieşi schimbând o privire cu scoţiana, care în timpul drumului fusese instruită.

— De ce m-aţi îmbrăcat? Repetă din nou copilul

— Mama ta te-a îmbrăcat, răspunse Mary.

— Şi unde e?

— Sus.

— Vreau să mă duc şi eu acolo.

Şi copilul se îndreptă cu hotărâre spre uşă.

Dar scoţiana îi ţinu calea.

— Vei rămâne aici, îi zise ea.

— Dar eu nu vreau! Răspunse cu un accent aşa de teribil, încât scoţiana tresări.

— Vei rămâne!

Copilul bătu din picior.

— Vreau să mă duc la mama!

Scoţiana îl dădu la o parte cu brutalitate.

Ralph încercă să lupte, dar două palme zdravene îl aruncară din nou în mijlocul odăii.

— Ah! Mugi scoţiana, te învăţ eu minte!

Şi scoţând din buzunarul fustei un bici asemănător cu cel de care se servea bătrâna Ana, îl ridică asupra copilului murmurând:

— Ah! Canalie mică. Vei avea de-a face cu mine!

Biciul şuieră şi se lipi pe umerii micului irlandez, care scoase un strigăt de durere.

Capitolul XIX.

Să-l lăsăm pentru moment pe Ralph în puterea acestor tirani cu fustă, s-o lăsăm pe irlandeză dezolată, împreună cu Shoking, care-şi dădea toată osteneala s-o consoleze, şi să pătrundem într-o crâşmă binecunoscută în partea locului, sub numele de „Ultima staţie”.

În faţa acestei taverne este un edificiu pătrat, cu înfăţişare tristă, având gratii la toate ferestrele.

Clădirea aceasta înaltă de trei etaje e White-Cross, închisoarea pentru datornici.

Două pavilioane sunt lipite de zidul principal.

Unul dintre ele serveşte pentru intrarea prizonierilor, iar cealaltă este confortabila locuinţă a guvernatorului.

În faţă – după cum am spus – este „Ultima staţie”.

Aici, nenorocitul debitor, care trebuie să-şi dea corpul drept garanţie pentru datoria ce a contractat-o, îşi bea ultimul pahar de bere, ciocnind cu poliţistul care l-a arestat. Aici rudele întristate vin să-şi ia rămas bun de la ai lor.

De aici, miss Penny vine să cumpere jambon şi sandvişuri pentru clienţii săi.

Cine e miss Penny?

Fiica lui master Goldschmid.

Are şaisprezece ani, e mică, subţire, neagră şi agilă ca o maimuţă.

Ea face toate cumpărăturile pentru deţinuţi, având grijă să-şi oprească din suma totală un penny pentru osteneală.

Salariul acesta modest i-a adus porecla miss Penny.

Miss Penny intră de zece ori pe zi la „Ultima staţie”.

Afară de poliţişti şi de rudele deţinuţilor, mai sunt acolo totdeauna o mulţime de gură cască, care nu sunt deloc deranjaţi să afle ce se petrece în White-Cross.

Miss Penny e abilă ca o mierlă, e o cronică vie, o gazetă care apare în şase ediţii pe zi.

Ea ştie să spună poveşti care provoacă hohote de râs, dar aproape totdeauna râsetele sunt urmate de lacrimi.

Miss Penny amestecă o poveste veselă cu una tristă, şi când intră în crâşmă, îndată se face cerc în jurul ei şi master „Colson”, stăpânul stabilimentului, îşi lasă deodată numărul din „Times” sau din „Morning-Post”, pe care-l citeşte cu atâta atenţie.

În ziua în care Omul Gri se despărţise de Shoking, încredinţându-i-o pe irlandeză, miss Penny se pregătea să-şi întristeze auditoriul cu o poveste tragică, pe când nevasta patronului îi umplea panerul cu proviziile cerute.

Ea povesti cum deţinuţii văzuseră sosind printre ei, pe un tânăr aşa de viteaz, aşa de blând, cu privirea atât de inspirată şi resemnată în tristeţea ei, încât părea un înger al bunului Dumnezeu.

Tânărul despre care vorbea fata era preot, nimeni altul decât abatele Samuel.

El nu vorbise nimănui despre motivul încarcerării sale, dar un deţinut care-l recunoscuse făcu o naivă, simplă şi elocventă apologie a tânărului preot.

Dacă omul acesta era dator, era din cauză că se împrumutase pentru biserica sa şi săraci, din dragoste

pentru aproapele său şi avusese curajul să se adreseze cămătarului care se numea Thomas Elgin.

Toţi deţinuţii protestaseră, iar acum, cele cincisprezece sau douăzeci de persoane din crâşmă plângeau, ascultând povestea fetei.

Fata făcu o trecere bruscă de la abatele Samuel la sir Cooman, onorabilul guvernator al închisorii.

White-Cross este o închisoare pentru datornici care n-are nimic comun cu statul şi depinde numai de comerţ, în consecinţă şi guvernatorul său este un negustor.

Sir Cooman era un om scund, cu părul creţ, cât se poate de metodic în acţiunile sale.

Umbla totdeauna îmbrăcat în negru.

Sir Cooman avea obiceiul să spună că poporul englez este cel mai mare dintre toate popoarele, că Londra este cel mai frumos oraş din lume, că White-Cross era închisoarea cea mai confortabilă şi frumoasă…

Sir Cooman era discipolul fervent, sclavul tradiţiei.

Ce se petrecuse ieri trebuia să se petreacă şi astăzi şi mâine şi în zilele următoare.

De două ore, după spusele drăgălaşei miss Penny, sir Cooman era omul cel mai nenorocit de pe întregul continent.

Miss Penny adăugă chiar că tatăl ei îl văzuse pe guvernator smulgându-şi părul de disperare.

Care era cauza acestei dureri?

Un fapt fără precedent, un fapt nemaipomenit se produsese la White-Cross.

De când se ţinea minte, fusese în închisoarea de la White-Cross şi câte un francez. Uneori erau şi doi, dar niciodată nu se întâmplase să nu fie niciunul.

Când unul ieşea însemna că un altul intrase cu o zi mai înainte.

— S-a întâmplat, zicea miss Penny râzând, că francezul a ieşit.

— Atunci trebuie să mai fie un francez în închisoare!

— Nu, nu mai este niciunul. Sir Cooman se crede dezonorat. E vorba în mod serios că se va duce să se arunce în Tamisa.

— Chiar aşa?

— Soţia sa, văzându-l într-o asemenea stare, nu l-a lăsat să-şi aranjeze barba azi dimineaţă.

— De ce?

— Se temea să nu-şi taie gâtul.

— Ah! Murmură întreaga sală.

— Francezul a plătit totul? Întrebă un om care stătuse până atunci liniştit în fundul sălii, bând un pahar de bere.

— Au plătit alţii pentru el, iar guvernatorul era atât de dezolat, încât nici nu voia să-l lase să plece.

— Aşa încât, adăugă necunoscutul surâzând, dacă nu va fi arestat un alt francez, sir Cooman este în stare să comită cine ştie ce act de disperare?

— Oh! Fără îndoială.

Necunoscutul ceru un nou pahar de bere brună şi nu se mai amestecă în conversaţie, care acum devenise generală şi nu fu întreruptă decât de sosirea unui nou personaj.

Era tot o fată tânără, dar nu o copilă surâzătoare ca miss Penny şi nici îmbrăcată aşa de curat şi de cochet ca aceasta.

Era înaltă şi palidă, îmbrăcată în negru. Avea trăsături frumoase, umbrite de o adâncă suferinţă, ochi albaştri înroşiţi de nesomn şi lacrimi.

Fata aceasta era atât de tristă şi demnă, încât omul cu berea tresări văzând-o şi începu s-o examineze cu atenţie.

Omul acesta, care se afla pentru întâia oară în crâşma „Ultima staţie”, era amicul nostru, Omul Gri, care căuta să pătrundă în White-Cross pentru a regăsi pe abatele Samuel.

Tânăra fată intră şi se aşeză tristă pe o bancă. Atunci Omul Gri se apropie de ea şi-i zise:

— Pari foarte supărată, draga mea domnişoară!

Fata tresări şi-şi ridică spre el ochii ei mari, melancolici. O voce interioară îi zise în momentul acela că întâlnise un

prieten.

Capitolul XX.

Omul Gri cuprinse mâna tinerei fete.

— Pentru ce-ai venit aici? O întrebă.

— Am venit să-l aştept pe tata, răspunse fata.

— E închis acolo şi acum va ieşi?

Şi arătă cu mâna spre zidurile negre ale închisorii.

Fata clătină din cap cu tristeţe.

— Acum intră.

— Ah!

— Poliţiştii l-au arestat azi dimineaţă şi l-au urcat într-o trăsură. Trebuie să sosească peste puţin timp.

Biata copilă era foarte emoţionată, dar plânsese atât de mult până atunci, încât, fără îndoială, nu mai avea lacrimi.

— Cum se face atunci, o întrebă Omul Gri că ai sosit aici înaintea lui?

— Pentru că tatăl meu e plin de iluzii, zise ea. El îşi închipuie că va face rost de bani. De altfel, datorează o sumă aşa de mare: douăzeci şi cinci de lire, domnule. Pentru unii oameni suma aceasta nu înseamnă nimic… dar pentru noi, acum, enorm. Tatăl meu îşi închipuie că mai suntem pe timpurile când aveam prăvălie în Fleet Street şi când eram consideraţi nişte comercianţi de frunte. Când vine nenorocirea vine repede… În trei ani ne-am ruinat cu totul. Toţi ceilalţi creditori ne-au iertat, numai Thomas Elgin nu are milă.

— Ah! Zise Omul Gri şi dumneavoastră aţi avut de-a face cu el?

— Da, domnule.

— Şi tatăl dumitale speră să-l înduplece?

— S-a rugat atât de mult de poliţişti, încât aceştia au consimţit să-l conducă la domnul Elgin înainte de a-l aduce aici. Tatăl meu crede că îl va putea îndupleca. Dar eu ştiu bine că-şi pierde timpul în zadar. De aceea am venit aici să-l aştept şi să-l îmbrăţişez încă o dată.

— Cum te numeşti? Întrebă Omul Gri.

— Luize, răspunse fata.

— Luize? Dar acesta e un nume franţuzesc

— Da, domnule.

— Şi tatăl dumitale?

— Se numeşte François Galtier.

— E francez?

— Da, domnule, dar eu m-am născut la Londra. Sunt treizeci de ani de când tatăl meu s-a stabilit aici, împreună cu părinţii săi.

— Şi eşti sigură că poliţiştii îl vor aduce pe tatăl dumitale aici?

— Ah! Da, domnule, poliţiştii au obiceiul să se oprească întotdeauna la crâşma aceasta.

Omul Gri strânse cu putere mâna tinerei fete.

— Nu dispera, îi şopti.

Ea tresări, îl privi din nou şi, văzându-l prost îmbrăcat, clătină din cap şi răspunse cu tristeţe.

— Oh! Dumneata eşti bun, domnule, şi-ţi mulţumesc că încerci să-mi dai speranţe. Dar când fatalitatea apasă asupra oamenilor săraci ce pot ei să facă?

— Cine ştie? Murmură Omul Gri.

În momentul acela o birjă opri la uşa crâşmei şi tânăra fată îşi înăbuşi un strigăt de durere.

Erau doi poliţişti şi arestatul, un om îmbătrânit înainte de vreme, care mergea clătinându-se ca un bătrân.

Plângea în tăcere şi se lăsa condus cu docilitatea unui copil.

Tânăra fată se repezi înaintea lui şi i se aruncă în braţe.

— Tu, aici? Murmură el cu tristeţe şi cu bucurie în acelaşi timp. De ce ai venit?

— Pentru că voiam să te mai văd încă o dată, scumpul meu tată, zise ea, acoperindu-l cu sărutări.

— Omul acela n-are inimă, murmură nenorocitul datornic, făcând aluzie la Thomas Elgin. Am îngenuncheat în faţa lui, l-am rugat, am plâns… i-am vorbit de tine.

— Oh! Eu, zise ea, voi lucra, bunul meu tată. Nu te mai gândi la mine; gândeşte-te la tine.

Cei doi poliţişti intrară în local cu brutala familiaritate a unor oameni care veneau de zece ori pe zi acolo.

Unul dintre ei o zări pe miss Penny, care tocmai se pregătea să iasă.

— Ah! Iată-te, mititico, îi zise el. Ei bine, dacă vei intra în închisoare înaintea noastră, poţi să duci o veste bună lui sir Cooman.

— Da? Întrebă fata, nu cumva îi aduci un francez?

— Ba chiar aşa, răspunse poliţistul.

Şi ridicând paharul pe care servitoarea îl pusese pe masă fără să mai aştepte comanda, se întoarse spre cel arestat şi-i zise:

— Haide, dragul meu. Să bem câte un pahar. De astă dată vom plăti noi, de vreme ce dumneata n-ai bani.

— Nu mi-e sete, răspunse nenorocitul care îşi ţinea copila la piept.

Atunci interveni Omul Gri.

— Hei! Camarazi, zise el în cea mai curată engleză, de astă dată nu voi veţi plăti, ci eu. Îmi veţi îngădui chiar să vă ofer o sticlă de vin de Porto.

Cei doi poliţişti îşi ridicară spre el privirile uimite.

— Miss Katt, continuă Omul Gri, adresându-se chelneriţei, vei avea bunătatea să ne serveşti în odaia din fund?

Miss Katt îl privi şi ea uimită, la fel ca şi celelalte persoane care se aflau în local.

Porto este o băutură pe care nu şi-o pot permite decât oamenii bogaţi.

— Drace! Zise unul dintre poliţişti, ştii că îmi place propunerea dumitale?

— Când vreau să intru în afaceri cu cineva, răspunse Omul Gri ofer totdeauna vin de Porto.

Şi, ca să înlăture orice îndoială din partea negustorului, puse pe tejghea o monedă de aur.

Miss Penny ieşi din prăvălie exclamând:

— Ştiu că va râde cu poftă sir Cooman.

— Aşadar vrei să faci afaceri cu noi? Întrebă unul dintre poliţişti, adresându-se Omului Gri.

— Da.

— Ce fel de afaceri?

Omul Gri clipi din ochi.

— Vă voi spune îndată

— Şi de ce nu chiar acum?

— Trebuie să fim mai întâi singuri.

Cei doi poliţişti îşi imaginară că Omul Gri voia să le ceară vreo graţie pentru vreun datornic

— Ei bine! Zise unul din ei, aşteaptă să sfârşim cu nenorocitul acesta. Ne întoarcem peste un sfert de oră.

— Nu, nu, răspunse Omul Gri, din contră, domnul acesta va bea împreună cu noi.

Nenorocitul condamnat nu mai vedea, nu mai auzea nimic. Se lăsase târât în odaia din fundul cârciumii, unde miss Katt pusese pe o masă rotundă o sticlă de vin de Porto şi cinci pahare.

După ce intrară cu toţii, patronul îşi reluă jurnalul şi murmură:

— Mare dreptate a avut cine a spus că nu haina face pe om. Cu câteva momente mai înainte aş fi râs cu hohote dacă mi-ar fi spus cineva că omul acesta are măcar o guinee în buzunar.

Capitolul XXI.

După ce Omul Gri şi cei doi poliţişti, împreună cu prizonierul şi cu tânăra fată se instalară în jurul mesei, miss Katt ieşi şi închise uşa în urma ei.

— Iată-ne ca la noi acasă, zise Omul Gri. Să vorbim fără nici o teamă.

Şi, desfundând sticla de Porto, umplu paharele.

Apoi se adresă poliţiştilor:

— E vorba să căpătaţi fiecare câte trei guinee, zise el.

— Câte trei guinee?

— Da.

— Şi ce trebuie să facem pentru asta?

— Mai întâi să mă ascultaţi.

— Vorbeşte.

Şi cei doi poliţişti îşi îndreptară privirile asupra Omului Gri, în timp ce prizonierul absent la cele ce se petreceau în jurul său, continua să-şi îmbrăţişeze copila.

— Dumneavoastră ştiţi, reluă Omul Gri, că francezul din White-Cross a plecat azi dimineaţă?

— Da şi dacă n-am fi pus mâna pe acesta cred că bunul şi onorabilul sir Cooman s-ar fi sinucis de disperare.

— Pe cât e de adevărat, zise celălalt poliţist, că numele meu e Edward Northman şi că fac meseria aceasta de aproape treizeci de ani, tot aşa de adevărat este că niciodată nu s-a întâmplat ca închisoarea White-Cross să n-aibă măcar un singur prizonier francez!

— Adevărat!

— Şi eu reluă primul poliţist, pe cât e de adevărat că mă numesc John Clavery, zis şi Omul sensibil cu tot atâta siguranţă pot să afirm că sir Cooman ne va da o frumoasă gratificaţie.

— Ah! Ah!

— Vom primi fiecare câte o guinee, continuă Omul sensibil.

— Poate chiar câte două, adăugă Edward Northman.

— Şi eu spun că nu vi se va da nici o gratificaţie, răspunse cu răceală Omul Gri.

— Nu cred…

— Numai dacă nu cumva vă veţi înţelege cu mine.

— Cum?

— Da, da… căci, să presupunem un lucru…

— Ce lucru?

— Că se găseşte cineva care să plătească datoria omului acesta.

— Glumeşti! Exclamă Omul Gri.

El continuă:

— Totul este posibil, chiar şi imposibilul.

— Bine!

— Cât datorează omul acesta?

— Douăzeci şi cinci de lire, adică în monedă franceză, şase sute douăzeci şi cinci de franci. Aceasta este datoria principală.

— Şi procentele?

— Se ridică la aproape tot atâta.

Omul Gri îşi desfăcu haina şi spre marea uimire a celor doi poliţişti, spre marea uimire a debitorului, care şovăi, şi a tinerei fete care nu putea să-şi creadă ochilor, scoase un portofel plin cu bancnote.

Apoi numără, unul câte unul, zece bilete de cinci lire şi, întinzându-le pe masă, zise:

— Aceştia sunt banii datoraţi?

— Dar… dar… bolborosi Omul sensibil, ce faci dumneata?

— Plătesc, răspunse Omul Gri.

— Pentru omul acesta?

— Fără îndoială.

— Aşadar îl cunoşti?

— Îl văd acum pentru întâia oară.

— Atunci dumneata eşti nebun, domnule, zise Edward Northman.

Bătrânul datornic privea bancnotele cu un aer stupid. Tânăra fată, peste măsură de emoţionată, căzuse în genunchi.

Omul Gri se apropie de ea şi-i cuprinse mâinile

— Ridică-te, copila mea şi du-te împreună cu tatăl dumitale, care e bolnav şi slăbit. Ia banii şi nu-mi mulţumi.

În acelaşi timp îi mai puse în mână alte zece bilete de câte zece lire.

Din instinct şi ascultând de acel sentiment de respect, pe care în Anglia, mai ales, îl inspiră banul, cei doi poliţişti se ridicară în picioare şi, scoţându-şi chipiurile, rămaseră la distanţă.

— Iertaţi-ne, milord, zise Omul sensibil, înclinându-se adânc, ar fi trebuit să ghicim de la început că nu eşti un om din popor, căci, fără îndoială, excelenţa voastră trebuie să fie vreun lord filantrop.

— Filantrop este cuvântul potrivit, zise Omul Gri surâzând. Aşadar, dacă veţi face ceea ce vă cer…

— Ah! Milord, exclamă Omul sensibil, puteţi vorbi… simt că aş fi în stare să trec şi prin foc pentru Excelenţa voastră.

— Ceea ce aştept de la dumneavoastră e mult mai simplu, răspunse Omul Gri.

Şi, ca din nebăgare de seamă, lăsă portofelul deschis pe masă.

— Să vedem, reluă el, cum se numeşte omul acesta?

— François Galtier.

— Procedura este în regulă?

— Nu lipseşte nici o singură virgulă.

— În consecinţă, dacă un alt francez ar avea fantezia să viziteze închisoarea White-Cross şi să stea închis acolo câteva zile, v-ar veni foarte uşor să utilizaţi dosarul acesta.

— Da, răspunse Omul sensibil, dar apar două dificultăţi.

— Care?

— Mai întâi, lipseşte francezul.

— Bine!

— Şi pe urmă, e puţin probabil, că s-ar găsi vreunul care să aibă asemenea dorinţă.

— Vă înşelaţi! Omul acesta sunt eu!

— Excelenţa voastră?

— Eu, repetă cu răceală Omul Gri.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi francez!

— Cine ştie?!

— Totuşi, zise Omul sensibil eu am trăit multă vreme la Paris, şi după modul cum vorbeşti dumneata limba engleză…

— Aşadar, dumneata cunoşti limba franceză?

— Fără îndoială.

— Ei bine! Ascultă-mă.

Şi Omul Gri începu să vorbească o franceză atât de curată, încât poliţistul se crezu un moment la Paris.

— Aşadar sunteţi francez?

— Da.

— Şi vreţi să intraţi la închisoare?

— Pentru serviciul acesta, vă ofer zece lire.

— Dar atunci nu sunteţi lord?

— Nu.

— Şi cine sunteţi?

— Un francez.

— Dar numele dumneavoastră?

— Dorinţa mea e să mă numesc François Galtier.

— Înţeleg, dar…

— Dar, ai vrea să ştii adevăratul meu nume!

— O simplă curiozitate, Excelenţa voastră.

— Ei bine! Zise Omul Gri, ascultă-mă. Îţi făgăduiesc să-ţi spun adevăratul meu nume când voi ieşi din White-Cross.

Cei doi poliţişti se priviră şi murmurară cuvântul acesta care zugrăveşte aşa de bine caracterul naţional englezesc: „Excentric!”

Apoi întinseră mâinile spre cele două bancnote de câte cinci lire, ceea ce însemna că târgul era încheiat.

Capitolul XXII.

Miss Penny nu exagerase deloc când în crâşma „Ultima staţie” vorbise despre durerea profundă a lui sir Cooman.

Domnul guvernator era grozav de supărat.

Din fericire, nu era singur pe lume: avea o soţie şi o fiică.

Femeia lui era o fiinţă înaltă şi uscăţivă, care se plângea de ploaie când ploua, de frig dacă vântul sufla, de soare dacă se întâmpla câteodată ca razele lui să străbată ceaţa şi să ajungă până la ea.

Doamna Cooman primea în fiecare zi vizita a doi medici, care-i prescriau reţete pentru maladia sa imaginară.

Miss Cooman nu semăna deloc mamei sale.

Era scundă, rotundă, grasă, cu ochi mici şi buze cărnoase.

Mama se plângea că slăbeşte şi fata era distrusă că se îngraşă.

De altfel şi ea era mereu supărată.

Domnul Goldschmid avea obiceiul să zică: „Sir Cooman ar fi un om vesel, dar între aceste două cumetre, traiul trebuie, să-i fi ajuns de nesuferit”.

Master Goldschmid se înşela: cel puţin în ceea ce priveşte starea lucrurilor până în ziua aceea.

De mai bine de douăzeci de ani de când era guvernator la White-Cross era omul cel mai fericit din lume. El râdea din toată inima şi, când vizita vreun nou deţinut, ştia să-l consoleze cu vorbe bune şi se silea să-l convingă că nicăieri nu putea fi mai bine decât acolo. Libertatea, după el, era un lucru de care omul trebuia să fugă ca de ciumă.

Un singur lucru aducea câteodată o umbră de întristare pe fruntea lui sir Cooman.

Pentru a înţelege lucrul acesta, e necesar să facem o scurtă incursiune prin trecutul lui.

Când intrase ca guvernator la White-Cross, urmase unui om cumsecade, fost librar, pe care onorurile municipale îl ridicaseră până la demnitatea de guvernator al închisorii pentru datornici.

Omul acela, prea bătrân pentru a-şi mai putea exercita funcţia, fusese pensionat, dar nu voia să se retragă până când nu-şi instala el însuşi succesorul.

— Tinere, îi zise el, eu am trăit treizeci de ani aici, şi în timpul administraţiei mele totul a mers în cea mai perfectă regulă. N-au fost nici revolte, nici încercări de evadare, nici certuri între deţinuţi, care m-au numit întotdeauna tatăl lor. Şi ştii dumneata de ce s-au petrecut toate lucrurile astfel?

— Nu, răspunse sir Cooman mirat.

— E la mijloc ceva, un fel de predestinare, care apără închisoarea White-Cross şi prin urmare şi pe guvernatorul ei.

— Într-adevăr? Zise sir Cooman.

— Totdeauna a fost în închisoarea aceasta şi un francez, şi cât timp se va păstra tradiţia aceasta, vei putea să dormi liniştit. Dar dacă s-ar întâmpla vreodată ca un francez eliberat să nu fie înlocuit cu un altul…

— Ei bine! Întrebă sir Cooman.

— În cazul acesta, n-aş mai răspunde de nimic, sfârşi bătrânul. Îmi şopteşte parcă ceva că nenorociri teribile s-ar abate asupra închisorii şi a guvernatorului ei.

Amintirea acestei conversaţii cu predecesorul său avea darul să întunece câteodată fruntea lui Cooman.

Din fericire, până atunci fusese mereu câte un francez în închisoare şi se construise pentru ei chiar o aripă specială.

Căci, trebuie s-o spunem, White-Cross şi celelalte închisori pentru datornici din Anglia nu seamănă deloc cu puşcăriile obişnuite.

Administraţia municipală le-a destinat un teren imens, înconjurat cu ziduri înalte, mărginindu-se să clădească numai un pavilion pentru guvernator şi unul pentru portar!

Între aceste două pavilioane, câteva camere pentru funcţionarii subalterni.

Apoi chemase în ajutor iniţiativa particulară, industria liberă.

Industriaşii au trimis un arhitect şi un antreprenor, care se puseră pe lucru şi clădiră câteva case spaţioase. Erau viitoarele locuinţe ale celor care vor fi închişi pentru datorii.

White-Cross devenise un adevărat târguşor, cu străzi şi uliţe, având chiar şi o piaţă.

Era deci în închisoare şi o casă a francezilor, şi casa aceasta era totdeauna locuită.

Puteţi deci judeca spaima lui sir Cooman când, în dimineaţa aceea, portarul se prezentă în camera lui, şi-i zise:

— Francezul şi-a plătit datoria şi cere să fie eliberat, ceea ce e dreptul său.

Sir Cooman nu înţelesese la început.

— Ei bine! Zise el, puneţi-l pe celălalt în locul lui.

— Care celălalt?

— Pe celălalt francez.

— Dar nu mai avem niciunul.

Abia acum înţelesese sir Cooman şi un sunet răguşit îi ieşi din gură. După aceea declară că pentru nimic în lume nu-l va lăsa pe francez să plece, până ce nu se va prezenta mai întâi un altul în locul lui.

Dar portarul înălţă din umeri şi invocă legea.

Înaintea legii, orice englez îşi pleacă fruntea şi sir Cooman fu obligat să se supună.

Dar fu cuprins de un puternic acces de furie şi disperare, încât soţia şi fiica sa, înspăimântate, fură silite să ascundă briciul cu care sir Cooman îşi aranja barba în fiecare după amiază.

Peste puţin timp se aduseră noi deţinuţi.

Sir Cooman, care căzuse acum într-un fel de prostituţie fizică şi morală, nu punea decât o singură întrebare:

— Este vreun francez?

— Nu, răspundea cu tristeţe portarul.

Şi Sir Cooman recădea din nou în tristeţe, uitându-şi curtenia sa obişnuită faţă de deţinuţii noi.

Într-un târziu, portarul veni la el:

— Avem un prizonier de o aşa de mare importanţă, zise el, încât Excelenţa voastră va trebui să-l viziteze măcar pentru câteva momente.

— Cine e prizonierul acesta? Întrebă sir Cooman.

— E un preot catolic foarte popular în Londra.

— Ah! Murmură sărmanul guvernator, cu cea mai adâncă indiferenţă.

— E abatele Samuel.

— Ah!

Şi sir Cooman căzu din nou pe gânduri.

Soţia şi fiica sa se priveau una pe alta, îngrozite.

Sărmanul om era în stare să moară de supărare.

Dar pe când portarul se pregătea să se retragă, nişte paşi uşori şi repezi se auziră în coridor şi o voce tânără şi sonoră răsună:

— Domnule guvernator! Domnule guvernator! Veste bună! Dumnezeu n-a părăsit închisoarea White-Cross.

Şi în acelaşi timp, miss Penny năvăli înăuntru, cu panerul de provizii pe braţ.

— Ce înseamnă asta, nebuno, îi strigă tatăl ei, plin de severitate.

— Un francez! Exclamă miss Penny.

— Un francez!

Sir Cooman sări în sus, dar emoţia îi fu atât de mare încât căzu din nou pe fotoliu.

— Dar vorbeşte odată, nebuno! Exclamă portarul, nu vezi că Excelenţa sa moare de nerăbdare?

Şi într-adevăr, sir Cooman era gata să leşine.

Capitolul XXIII.

Miss Penny începu să râdă cu hohote. Râdea aşa de zgomotos şi de ironic, încât uscăţiva doamnă Cooman şi rotunjoara miss Cooman se priviră indignate.

Portarul însuşi, încruntă uşor din sprâncene.

Miss Penny, reluă:

— Lucrul nu e atât de extraordinar încât să faceţi asemenea mutre! Francezul de azi dimineaţă a plecat şi acum se aduce un altul în locul lui. E faptul ce-l mai natural din lume!

Sir Cooman făcu o sforţare supremă. Se ridică în picioare şi, apucând mâinile veselei copile, zise:

— Cel puţin nu mă minţi?

— Oh! Excelenţă…

— Poliţiştii aduc un prizonier?

— Da, Excelenţă.

— Şi e francez?

— Cât se poate de francez.

— L-ai văzut cu ochii tăi?

— Da, Excelenţă.

Sir Cooman suspină adânc şi murmură:

— Oh! Nimeni nu va şti vreodată cât de mult am suferit.

Apoi întrebă din nou:

— Care poliţişti îl aduc?

— Edward Northman şi Omul sensibil.

Sir Cooman îşi recăpăta cu încetul calmul. Văzându-l astfel transformat, mistress şi miss Cooman schimbară o privire plină de satisfacţii.

Master Goldschmid îndrăzni să vorbească la rândul său:

— Acum, Excelenţa Voastră îmi va îngădui o observaţie…

— Vorbeşte, răspunse sir Cooman.

— Un francez are întotdeauna bani la el. Oamenilor acestora le place să trăiască bine şi Excelenţa Voastră ştie ce lux duc dânşii chiar în închisoare. Francezul pe care-l aduc acum poliţiştii le-a oferit o sticlă de vin de Porto.

— Vin de Porto! Exclamă sir Cooman.

Însuşi judecătorul nu-şi putea permite luxul de a bea astfel de vin.

— Prin urmare, urmă portarul, oamenii aceştia nu vor sosi aşa de curând. Îi cunosc eu bine pe francezi; vor bea două sticle de Porto, nu una!

— Să-i ia naiba! Strigă sir Cooman, care era foarte nerăbdător.

— Mi se pare, continuă portarul, că Excelenţa Voastră ar putea întrebuinţa într-un mod folositor această jumătate de oră.

— Cum?

— Aţi putea să vă duceţi să-l vizitaţi pe preotul catolic.

— Fie, zise sir Cooman.

Era aşa de vesel bunul guvernator, încât ar fi fost în stare să-i îmbrăţişeze pe toţi deţinuţii.

— Cred că Excelenţa Voastră va face ceva pentru omul acela.

— Cum! Exclamă sir Cooman.

— Când un creditor îşi pierde respectul pentru debitorul său, urmă master Goldschmid guvernatorul poate interveni.

— Fără îndoială, fără îndoială, despre ce e vorba?

— Nu e bine ca un preot, urmă portarul, să fie găzduit aşa de prost cum a fost abatele Samuel. Creditorul său este Thomas Elgin, care dă numai un shiling pe zi pentru hrana datornicilor săi.

Domnul judecător se silea să asculte ce spunea portarul, dar gândul lui era în altă parte. Era nerăbdător să-i fie adus francezul.

Portarul urmă:

— Ieri, Thomas Elgin a venit el însuşi să reţină o cameră pentru debitorul său. A cerut ce avea mai prost, încât am crezut că e vorba de un om din popor. E vorba de o mansardă care nu costă decât un shiling pe săptămână.

— Ce oroare! Murmură sir Cooman.

— Mi se pare, reluă portarul, că Excelenţa Voastră trebuie să intervină.

— Fără îndoială, fără îndoială, murmură guvernatorul, care se gândea mereu la francez.

— Sărmanul preot n-are nici un ban, Excelenţă. De altfel, nici nu se plânge… Deţinuţii sunt peste măsură de indignaţi!

— Într-adevăr?

— Excelenţa Voastră va putea să se convingă cu proprii săi ochi…

În timpul acesta ajunseră în dreptul locuinţei irlandezului.

Urcă treptele şi odată ajunşi sus, portarul bătu în uşă.

— Intră! Se auzi o voce liniştită.

Portarul deschise uşa şi sir Cooman se văzu în faţa abatelui Samuel.

Faţa tânărului preot avea o expresie de durere atât de resemnată, încât guvernatorul tresări.

Şi cu toate acestea, sir Cooman cunoştea bine durerile omeneşti.

Dar în momentul acela nu-şi putu opri un fior şi uită chiar şi de deţinutul francez care urma să aducă din nou liniştea la White-Cross.

Capitolul XXIV.

Când uşa se deschise abatele Samuel stătea pe murdara grămadă de paie, care-i servea drept pat. Avea o carte în mână şi se ruga.

Camera în care se găsea avea un aspect atât de respingător, încât, fără de voie, guvernatorul făcu un pas înapoi.

Dar, în mijlocul acelei sărăcii lucii, în mijlocul acelei murdării josnice, figura preotului strălucea ca a unui înger.

Preotul se ridică în picioare.

— Într-adevăr, domnule abate, exclamă guvernatorul, sunt foarte indignat de atitudinea domnului Thomas Elgin.

— Şi pentru ce, domnule, întrebă preotul surâzând.

— Dar lucrurile nu vor continua astfel, adăugă sir Cooman.

Şi, întorcându-se spre portar:

— Goldschmid, vei scrie chiar acum domnului Thomas Elgin.

— Da, Excelenţă.

Abatele Samuel, îşi ridică spre guvernator frumoşii ochi albaştri şi zise surâzând:

— Eşti prea bun, domnule, să te superi astfel pentru mine. Te rog nu fi îngrijorat; stau foarte bine şi aici.

— E o locuinţă infectă, domnule abate! Exclamă guvernatorul.

— Ce-mi pasă? Zise abatele Samuel, sunt mulţi oameni la Londra care n-au nici un fel de locuinţă.

Cu cât vorbea mai mult, abatele Samuel exercita asupra lui sir Cooman o fascinaţie misterioasă.

De treizeci de ani de când era guvernator, sir Cooman nu se interesase niciodată de un prizonier cum se interesa în momentul acesta de abatele Samuel.

— Domnule, exclamă bravul guvernator, nu se poate să rămâi aici.

— Domnule, reluă abatele Samuel, te rog foarte mult să nu te deranjezi pentru mine. Dar dacă vrei să-mi faci un serviciu te rog să îmi dai hârtie şi cerneală pentru a scrie în Irlanda. Sper că în scurtă vreme voi primi bani pentru a mă elibera.

— Oh! O doresc din toată inima; domnule abate! Aşadar, doreşti să rămâi aici?

— Da.

— Dar vei muri de frig.

— Oh! Nu, răspunse cu simplitate tânărul preot.

— Domnule abate, zise Goldschmid, dacă ai binevoi să vii în biroul meu, avem acolo toate cele necesare pentru scris.

— Cu plăcere, răspunse abatele Samuel.

Şi coborâră toţi în curte.

Sir Cooman îşi aduse din nou aminte de francez.

— Omul sensibil trebuie să sosească, murmură.

Şi se îndreptă şi el spre ghişeul portarului.

Abatele Samuel se aşeză la masă şi începu să scrie, în timp ce sir Cooman rămase în aşteptare.

Deodată se auziră bătăi în poartă.

— Iată francezul! Exclamă cu veselie sir Cooman.

Erau într-adevăr Omul sensibil, camaradul său Edward Northman şi prizonierul lor.

Dacă miss Penny ar fi fost de faţă ar fi rămas foarte surprinsă, căci nu mai era acelaşi prizonier pe care-l ştia ea.

— Ah! Excelenţă, exclamă Omul sensibil, înclinându-se cu respect în faţa lui sir Cooman, precum vezi, nu ne-am pierdut timpul. Ţi-am adus un alt francez.

— E într-adevăr francez? Întrebă guvernatorul cu vocea tremurând de emoţie.

Omul Gri, căci el era, se înclină şi răspunse în franceză:

— Sunt născut în strada Coquenand, din Paris, Excelenţă.

Sir Cooman ştia limba franceză.

— Oh! Da… exclamă el, eşti francez.

Şi în bucuria sa întinse mâna francezului.

— Ah! Prietene, dacă ai şti ce serviciu ne-ai făcut lăsându-te arestat!

— Îmi pare şi mie foarte bine, domnule, răspunde Omul Gri, în limba franceză.

Preotul care până atunci îşi văzuse de scris tresări şi ridică privirea.

Omul Gri îşi duse degetul la buze.

Asta însemna: „Tăcere! nu mă trăda!”

— Excelenţa Voastră trebuie să recunoască, zise Omul sensibil că avem dreptul la o mică recompensă, camaradul meu şi cu mine.

— Desigur, desigur, răspunse sir Cooman. Veţi primi fiecare câte o liră.

— Dar eu n-am nici un drept la bunăvoinţa dumneavoastră? Întrebă Omul Gri.

— Fără îndoială, amicul meu. Ce pot face pentru dumneata?

— Aş vrea să pot locui împreună cu domnul abate, zise Omul Gri. Sunt francez, catolic şi foarte religios.

În acelaşi timp îşi îndreptă asupra abatelui Samuel ochii săi rugători.

— Cu toată plăcerea dacă se învoieşte şi domnul abate, răspunse sir Cooman. Locuinţa francezilor e destul de mare pentru două persoane.

— Mă învoiesc, zise la rândul său abatele Samuel, care nu-şi putea explica modul cum Omul Gri ajunsese la White-Cross.

Capitolul XXV.

O oră după aceea, preotul şi Omul Gri erau singuri.

Li se dăduse locuinţa care în White-Cross era cunoscută sub numele de casa francezilor.

Cu două ore mai înainte, abatele Samuel refuzase să primească o cameră mai bună.

Dar Omul Gri apăruse şi schimbase cu preotul un semn de misterioasă înţelegere, ceea ce fusese de ajuns pentru ca preotul să consimtă a-şi schimba locuinţa.

Pentru ce?

Pentru că omul acesta exercita asupra lui o fascinaţie misterioasă şi nu venise la White-Cross decât pentru a vorbi cu el.

Căci datoria nu putea fi decât un pretext.

Cel puţin aşa îşi închipuise tânărul preot catolic când îl văzuse pe Omul Gri.

Master Goldschmid primise de la Omul Gri o jumătate de guinee şi acum nu ştia ce să mai facă pentru a le fi util, atât acestuia cât şi preotului.

Un foc viu ardea în cămin şi preotul se apropiase cu aviditate, căci în mansarda lui îi fusese foarte frig.

— Ei bine! Întrebă preotul cu vioiciune, ai găsit copilul?

— Nu, răspunse Omul Gri.

— Atunci, de ce-ai venit aici?

— Voi ieşi când voi crede de cuviinţă.

— Ah! Exclamă preotul.

— Voiam să-ţi vorbesc şi pentru asta m-am lăsat arestat.

— Dar cine eşti dumneata? Întrebă preotul, dumneata în al cărui ochi citesc dragostea şi devotamentul?

Omul Gri răspunse cu vocea aceea gravă şi tristă, care-ţi mergea drept la inimă:

— Sunt un mare criminal, care de zece ani a fost cuprins de o căinţă şi care încearcă să facă puţin bine, devotându-se celor care urmăresc un scop nobil.

— Ah! Exclamă preotul, privindu-l cu atenţie.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

Apoi îşi duse mâna la frunte şi făcu acelaşi misterios semn care-l înrobise pe irlandezul zdrenţăros din Dudley Street.

Preotul tresări şi-i întinse mâna:

— Aşadar eşti un fiu al Irlandei? Te credeam francez.

— Sunt francez într-adevăr, dar toţi cei care suferă sunt fraţii mei.

— Dar cine te-a iniţiat în secretele noastre? Întrebă preotul.

— Un om care a murit pentru Irlanda.

— Cine era omul acesta?

— Pentru cei care l-au judecat, pentru Anglia care l-a spânzurat era un sărman birjar cu numele Fatten.

— Fatten! Exclamă abatele Samuel.

— Am locuit împreună cu el la Dublin, timp de şase luni. Era condamnat la moarte şi a reuşit să scape de urmărirea călăilor. Mulţumită mie a evadat din închisoare. Mulţumită mie era gata să părăsească pământul Irlandei şi să-şi pună viaţa la adăpost pentru totdeauna. Dar Dumnezeu vrea câteodată ca proiectele cele mai înţelepte şi mai bine chibzuite să cadă…

— Cauzele nobile au totdeauna nevoie de martiri, zise preotul.

— Era iarnă şi ceaţa era deasă. Eu eram sigur de succes pentru că vasul pe care Fatten trebuia să fugă era francez. Fatten, însă îşi pierduse încrederea. „Te vei duce în Anglia, îmi spunea el şi vei găsi în imensul oraş Londra un tânăr preot, abatele Samuel. E şeful nostru suprem. Îi vei vorbi de mine.”

— Şi Fatten a murit? Întrebă abatele Samuel.

— Da, răspunse Omul Gri.

— Şi pentru asta ai venit dumneata aici? Mai întrebă abatele.

— Da.

— Dumnezeule! De ce n-ai găsit oare copilul? Întrebă preotul plin de nelinişte.

— Oh! Răspunse Omul Gri, îţi jur că-l voi găsi.

— Cum? Întrebă preotul cu tristeţe.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Ascultă-mă, zise el, şi vei vedea.

Capitolul XXVI.

Atunci Omul Gri povesti abatelui Samuel ce se petrecuse în dimineaţa aceleiaşi zile, în casa doamnei Fanoche.

— Ei bine, zise abatele Samuel, după ce ascultase totul cu atenţie, şi acum dumneata eşti liniştit?

— Fără îndoială.

— Zici că dacă s-a furat acest copil, asta-i cu scopul de a-l substitui altuia.

— Fără îndoială.

— În locul unui copil mort, sau bolnav, sau desfigurat… şi-ţi mai vine să zici că mistress Fanoche îl va îngriji bine şi că a găsi urma unui copil, nu-i decât o jucărie pentru nişte oameni care aparţin marii familii irlandeze?

— Cel puţin asta-i părerea mea, zise Omul Gri cu un ton supus şi plin de respect.

— Ei bine! La rândul dumitale ascultă-mă, zise abatele Samuel, cu o emoţie crescândă.

— Vorbeşte!

— Acum o sută de ani, Irlanda era, ca şi azi, vasală Angliei. Era pământul unde curgea mult sânge şi multe lacrimi şi pe care învingătorii puneau piciorul cu cea mai mare obrăznicie. Un om, sau mai bine zis odată cu acest om o întreagă rasă, se ridică făcând să fâlfâie steagul independenţei şi vorbind de libertate. În jurul acestei rase se adunară luptătorii şi timp de un sfert de secol Irlanda luptă când la lumină, când în umbră încă fără a se odihni o clipă! Şi toate astea după porunca a doi oameni. Aceşti doi oameni erau fraţi, vlăstare din foştii noştri regi, după vechea legendă a lui Erin, care zice că fiul acestei rase va fi eliberatorul Irlandei. Dintre cei doi fraţi unul a murit în luptă. Celălalt a fost un laş. S-a supus Angliei şi aceasta i-a dat un scaun în Parlament. Acest om a avut şi el la rândul lui doi feciori. Unul a rămas un nobil lord, este englez şi şi-a renegat patria lui, Irlanda. Celălalt însă şi-a amintit de sângele care curgea în vinele lui. Acesta se numea sir Edmond. El a trecut în Irlanda şi îi ştiţi sfârşitul.

— Este tatăl copilului, nu-i aşa? Zise Omul Gri.

— Da.

— Ah! Înţeleg acum totul.

— Nu, dumneata nu înţelegi acum încă nimic, zise preotul. Fratele lui sir Edmond, în loc să-i întindă mâna, l-a urmat cu ura lui şi-a rămas englez aşa după cum celălalt a rămas irlandez.

— Şi apoi?

— Apoi cine-ţi spune că nu-i el cel care a luat copilul?

— El!

— Da. Şi nu pentru a-l substitui altuia, ci pentru a-l face să dispară pentru vecie. Cei care au ucis acvila îi omoară şi pe puişori. Doar ştii că Tamisa rostogoleşte valuri aşa de negre, că ţi-e greu să vezi ce s-a aruncat în ea.

Omul Gri tresări. Îşi aduse aminte ce povestise Shoking despre acel gentilom care dăduse zece lire unui cerşetor ca să-i aducă adresa irlandezei.

— Stăpâne, zise el luând în faţa tânărului preot acea atitudine supusă care şi-o impusese, îmi permiteţi o întrebare?

— Vorbeşte!

— Cum se numeşte fratele lui sir Edmond?

— Lord Palmure.

Omul Gri scoase un strigăt:

— Ah! Zise el, trebuie să ies imediat! Trebuie să găsesc copilul…

Preotul clătină din cap:

— Să ieşi, dar cum?

Cum Omul Gri nu răspundea nimic, preotul continuă cu un ton înfierbântat:

— Dacă Thomas Elgin s-a arătat nemilos, asta nu-i decât consecinţa faptului că este un instrument al persecutorilor noştri, căci aceştia ştiu că băiatul trebuie să sosească şi că în această dimineaţă eu trebuie să celebrez liturghia la Saint-Gilles în prezenţa a patru oameni, care sunt ca şi mine, patru şefi ai asociaţiei noastre. Aceşti patru oameni veneau unul din Irlanda, altul din Scoţia, al treilea din

comitatul de Galles şi cel de-al patrulea tocmai din America. Eu eram, ca să zic aşa, liantul care trebuia să-i unească, căci nu ne cunoşteam între noi. Eu trebuia să binecuvântez copilul pe care o sărmană mamă mi-l aducea şi aceşti patru oameni pierduţi în mulţime ar fi recunoscut în acest copil pe cel pe care întreaga Irlandă îl aşteaptă. Inamicii noştri însă n-au vrut aceasta, zise tânărul preot, lăsându-şi capul în piept şi, vai, cine ştie, în acest moment copilul este mort poate.

— Nu, nu, zise Omul Gri, aceasta nu se poate întâmpla!

— Şi eu sunt la puşcărie! Zise abatele Samuel cu disperare.

— Vom ieşi când vei dori.

— Să fie cu putinţă?

— Da.

— Ca să ieşim de aici, trebuie să plătim şi eu n-am bani… Şi dumneata, de asemenea, nu ai! Zise preotul privind sărăcăcioasele veşminte ale Omului Gri.

Acesta n-avu timp să răspundă căci se auzi un ciocănit uşor în uşă.

Era sir Cooman, guvernatorul din White-Cross.

În spatele lui se aflau Goldschmid şi vesela miss Penny. Miss Penny ducea o tavă mare pe care se aflau două sticle şi trei pahare.

Erau trei pahare de cristal cu picior şi două mari sticle acoperite de praf şi de pânză de păianjen.

— Domnilor, zise bunul guvernator, vin aici, după vechiul obicei, ca să vă fac mica mea vizită, căci un guvernator care se respectă, totdeauna trebuie să se poarte astfel cu deţinuţii săi. Sunt atât de încântat, onorabilii mei domni, continuă sir Cooman, încât vă rog să-mi faceţi deosebita cinste de a bea împreună câte un pahar cu vin de Porto.

Omul Gri începu să râdă.

— Primesc cu mare bucurie, zise el.

Master Goldschmid destupă cele două sticle şi începu, să toarne în pahare.

— Domnilor, zise sir Cooman ridicând paharul, beau în sănătatea voastră, a Franţei şi a Irlandei.

— În sănătatea reginei! Zise Omul Gri.

— În sănătatea voastră, adăugă abatele Samuel.

— Beau şi pentru White-Cross, zise Omul Gri şi pentru fericirea celor de aici. Cu toate că nu mai am de stat decât câteva ore şi cu toate că momentul plecării mele s-a apropiat…

— Ce ai spus? Întrebă sir Cooman.

— Onorabile guvernator, eu şi domnul abate vom avea durerea de a vă părăsi. Domnul abate datorează două sute de lire şi eu douăzeci şi cinci.

În acelaşi timp scoase din buzunar un portofel şi din acesta un bilet de bancă în valoare de patru mii de lire.

Sir Cooman scoase un strigăt şi scăpă paharul din mână.

Atunci Omul Gri se plecă la urechea abatelui Samuel.

— S-a spart un pahar alb, ăsta-i un semn bun. Să ştii că vom găsi copilul!

Sir Cooman leşină în braţele portarului, demnul lui paznic de temniţă.

Capitolul XXVII.

Din cauza traiului în comun cu guvernatorul său, master Goldschmid începuse să-i împărtăşească superstiţiile în ceea ce priveşte prezenţa francezului care ar proteja White-Cross.

El scoase un adevărat strigăt de durere, în timp ce sir Cooman îşi pierdea într-adevăr cunoştinţa.

Omul Gri ajută să-l întindă pe sir Cooman în pat.

Miss Penny îl stropi cu apă.

Master Goldschmid zicea cu o voce plângătoare:

— Nu, nu, nu vei ieşi astăzi… Dacă nu vrei să rămâi ca prizonier, trebuie să rămâi cel puţin ca amic…

Omul Gri surâdea:

— Aş face-o cu plăcere, dar atât eu, cât şi abatele, avem astăzi afaceri în Londra.

— O, Doamne! Strigă din nou paznicul, părăsiţi deci White-Cross?

Apa pe care miss Penny o arunca pe faţa lui sir Cooman, îl făcu să se trezească.

După ce suspină, deschise ochii şi scoase un strigăt de bucurie, văzându-l din nou pe francez. Omul Gri surâdea.

— Ah! Excelenţa Voastră e foarte impresionabilă, zise el.

Sir Cooman sări din pat, îl apucă pe Omul Gri de braţ şi îi zise:

— Nu vei pleca…

— Dar… Onorate…

— Nu, asta nu se poate… nu puteţi pleca… Cred că nu doriţi pieirea mea, nici dezonoarea, nu este aşa?

— Nu, sigur că nu, zise Omul Gri.

— Dacă plecaţi, toate nenorocirile vor cădea pe capul meu.

— Permiteţi-mi să nu cred, onoratul meu domn. Dacă însă eu şi domnul abate n-am fi grăbiţi să plecăm…

Sir Cooman lovi cu putere pământul cu piciorul.

— Şi cine mă asigură, zise el, că acest bilet de bancă este valabil?

Şi puse mâna pe mandatul care era pe masă.

— La dracu! Doar n-ai să te apuci acum să negi semnătura Băncii, zise Omul Gri.

Deodată o licărire de speranţă se aprinse în mintea lui sir Cooman…

— Scumpul meu gentilom, zise el, cu vocea cea mai amabilă posibil, lasă-mă să-ţi spun! Eu nu neg semnătura Băncii, dar…

— Dar ce? Zise Omul Gri.

— Aş putea să vă cer să achitaţi datoria în numerar.

— Ah!

— În cazul acesta va trebui să completaţi cecul şi să-l daţi paznicului…

— Fie, zise Omul Gri.

Sir Cooman avu un zâmbet de triumf pe buze.

— Astăzi însă, afacerea aceasta nu se mai poate rezolva.

— De ce?

— Pentru simplul motiv că s-a închis Banca, zise guvernatorul, scoţându-şi ceasul. Nu veţi putea ieşi deci decât mâine şi poate că până atunci va veni un alt francez.

Omul Gri surâdea.

Sir Cooman, care-şi mai veni puţin în fire, continuă:

— Deoarece, însă, din acest moment eu nu vă mai pot considera deţinuţi, vă invit, pe domnul abate şi pe dumneata, să veniţi astă seară la mistress Cooman, care va fi foarte încântată să vă cunoască.

Omul Gri surâdea mereu.

— Excelenţa Voastră este foarte amabilă, zise el, dar, repet, noi trebuie să ieşim imediat.

— Dar n-am spus că asta nu se poate?

— Ah! Crezi dumneata asta?

— Nu pot să vă primesc cecul!

— Aşa! Atunci cred că veţi primi bancnote.

La această propunere sir Cooman se cutremură.

— Bancnote? Zise el.

— Da.

— Vreţi să plătiţi în bancnote?

— Fără îndoială…

— Oh! Dar sunt sigur că nu aveţi o sumă aşa de mare la voi… asta n-o cred… asta-i imposibil… nu este aşa?

Şi vocea lui sir Cooman tremura din nou. Drept orice răspuns, Omul Gri îşi desfăcu din nou haina cea veche şi scoase din nou la lumină portofelul.

Deschizându-l, o ploaie de bancnote începu să curgă.

Sir Cooman scoase un ţipăt:

— Sunt pierdut!

Dar în acest moment, se auzi un zgomot şi imediat după aceasta Goldschmid ieşi din cameră.

— Cine ştie?

Zgomotul era cel al clopotului şi clopotul lovise de două ori.

Acest clopot, nu suna decât o dată, când venea vreun simplu vizitator la White-Cross.

Dacă suna de două ori, însemna că se aduce un prizonier.

Goldschmid zisese: „Cine ştie?”

În aceste două cuvinte era o întreagă lume de speranţe.

Sir Cooman nu mai zise nimic şi căzu, cu inima bătând, pe un scaun.

Atunci Omului Gri şi preotului li se făcură milă de acest om. Doreau şi ei ca prizonierul să fie un francez.

Trecură zece minute de zăpăceală fără margini pentru sir Cooman şi de curiozitate enormă pentru abatele Samuel şi Omul Gri.

Apoi, deodată, miss Penny, care ieşise în urma tatălui ei, reapăru strigând:

— Un francez! Un francez!

Emoţia care-l cuprinse pe sir Cooman fu atât de mare, încât Omul Gri trebui să-l ia în braţe ca să-l împiedice să cadă.

În acelaşi timp, paznicul sosi împingând înaintea lui un frumos tânăr, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum elegant, cu o pălărie mică şi cu favoriţi. În fine, tipul unui israelit, care zise:

— Pe onoarea mea, este de necrezut! Uită cineva să-şi plătească datoriile la bursa din Paris, n-are decât să vină direct de la Paris la Londra, trecând prin Baden şi prin Bruxelles. Debarcând la Hay-Market se poate crede omul cel mai liniştit din lume. Dar iată că deodată apare un individ, care te arestează pentru o datorie de una sută lire. Şi când te gândeşti că aş fi putut să mă plimb liniştit prin piaţa operei dacă nu mi-ar fi venit gândul acestei călătorii!

Şi după ce noul venit spuse toate acestea fără să răsufle, sir Cooman întinse mâna Omului Gri şi-i zise:

— Domnule, dacă crezi de cuviinţă, dă-mi cecul dumitale şi eşti liber.

După câteva momente, Omul Gri şi abatele Samuel ieşeau din White-Cross urmaţi până la poartă de sir Cooman, care le ură drum bun.

Dar în momentul în care treceau pragul închisorii, un om ieşi din crâşma „Ultima staţie”.

Era poliţistul John Clavery, supranumit Omul sensibil.

El veni drept la Omul Gri şi scoţându-şi pălăria de la distanţă, se înclină respectuos şi zise:

— Excelenţa Voastră se va ţine de făgăduială?

— Ce făgăduială?

— Excelenţa Voastră mi-a făgăduit să-mi spună adevăratul său nume când va ieşi din închisoare.

— E adevărat, răspunse Omul Gri, dar n-ai vrea mai bine să-ţi dau un bilet de cinci lire?

— Oh! Desigur.

— Atunci iată cele cinci lire, zise Omul Gri şi puse o bancnotă în mâna poliţistului.

— La urma urmei, murmură Omul sensibil, ce câştig aş avea eu dacă aş afla numele omului acestuia.

Şi înclinându-se până la pământ, se depărtă.

Capitolul XXVIII.

Londra îşi aprindea luminile în momentul în care Omul Gri şi preotul irlandez se depărtau de White-Cross.

Ceaţa îşi recăpătase culoarea roşiatică şi frigul era destul de puternic.

— Unde vrei să te duci acum? Întreabă Omul Gri?

— La Saint-Gilles, răspunse preotul.

— Azi dimineaţă, zise Omul Gri, i-am încredinţat-o pe irlandeză lui Shoking. Şi nu i-am dat întâlnire acestuia din urmă decât pentru mâine.

— De ce?

— Pentru că nu ştiam că voi putea intra cu atâta uşurinţă la White-Cross.

— Ai dreptate. Şi pe urmă?

— Mai prost este că până mâine nu vom putea avea nici o ştire, nici despre irlandeză, nici despre fiul ei…

— Fiul ei?

— Fără îndoială. L-am însărcinat pe unul dintre fraţii noştri să ia urma gentlemanului care pătrunsese în casa lui mistress Fanoche şi i-am dat şi acestuia întâlnire tot pentru mâine.

— În ce loc?

— În gara de la Charing-Cross.

— Atunci să ne continuăm drumul spre Saint-Gilles, zise preotul, poate că cei pe care-i aşteptam pentru azi dimineaţă vor fi lăsat vreo urmă despre trecerea lor.

Ajunseră astfel în Dudley Street, care coboară direct din Oxford în squarul Saint-Gilees.

Trecând pe dinaintea casei cu numărul treizeci şi cinci, Omul Gri atinse braţul preotului.

— Aici e, zise el.

— Aici?

— Da. Aici au fost conduşi mama şi copilul.

Casa părea pustie, nici o lumină nu se vedea la fereastră.

Dar, deodată, Omul Gri tresări.

Zărise la o mică distanţă de casă, pe trotuarul opus un om înalt care se plimba în lung şi în lat.

Îl recunoscu îndată pe cerşetorul căruia îi dăduse misiunea de a-l supraveghea pe gentleman.

Omul Gri merse drept spre dânsul. Cerşetorul îl recunoscu şi-i arătă cu mâna casa.

— E acolo! Zise el.

— Cine?

— Gentlemanul.

— De azi dimineaţă n-a plecat deloc?

— O! Ba da. A plecat de dimineaţă cu trăsura. Şi numai cu mare greutate l-am putut urma.

— Unde locuieşte?

— În Chester Street.

— Numele său?

— Lordul Palmure.

Atunci preotul irlandez se apropia cu vioiciune.

Omul în zdrenţe îl recunoscu şi se plecă înaintea lui.

— Vorbeşte, zise Omul Gri.

— Precum mi-ai ordonat, reluă irlandezul, după ce am aflat numele şi adresa gentilomului, am alergat din nou aici şi am rămas în observaţie. În timpul zilei nu s-a petrecut nimic deosebit. Bătrâna doamnă n-a ieşit nicăieri. Dar acum o oră am zărit un om cu pălăria trasă pe ochi, care se strecura încetişor pe lângă zid. Era el.

— Lordul Palmure?

— Da.

— Şi e şi acum tot în casă? Domnule abate, zise Omul Gri, trebuie cu orice preţ să pătrund în casa aceasta.

— Cum? Întrebă preotul.

— Nu ştiu, dar voi intra. Probabil că mă voi servi de portiţa care dă în uliţa din spate. Numai că trebuie ca dumneata şi omul acesta să rămâneţi aici.

Abatele Samuel începuse să aibă o încredere oarbă în Omul Gri.

— Fie, zise el, dar noi ce vom face?

— Dacă gentlemanul iese înainte de a mă întoarce eu, îl veţi urmări;

— Foarte bine!

Şi abatele şi omul zdrenţăros se ascunseră lângă o casă vecină.

Atunci Omul Gri porni în fugă spre uliţa din spatele casei cu numărul 35.

Când fu însă pe la mijlocul ei, i se păru că cineva îl urmăreşte.

Întoarse capul imediat.

O umbră neagră se profila în întuneric. Omul Gri recunoscu îndată în această umbră un poliţist.

Se opri. Umbra făcu acelaşi lucru.

„Ehei! Ia să vedem noi ce înseamnă asta”, îşi zise Omul Gri.

Şi porni înainte. Poliţistul îl urmă.

Pe când trecea prin faţa portiţei secrete a grădinii, ridică ochii şi văzu o lumină care se proiecta pe crengile arborilor stufoşi.

Această lumină părea că vine de la subsol.

Şi cum el se oprise, poliţistul îşi iuţi paşii şi se apropie.

„Bine! Îşi zise Omul Gri. Am priceput. Dar n-avea grijă, sunt şi eu destul de şiret!”

Şi se opri în faţa unei alte uşi, la o distanţă de zece metri, şi începu să bată.

Apoi porni înainte, repetă acelaşi lucru la alte trei uşi.

După aceea traversă drumul şi făcu acelaşi lucru şi la alte uşi, fără să pară a se preocupa de omul poliţiei care-l urmărea mereu.

Trebuie să spunem că în Londra poliţiştii de noapte au misiunea de a se asigura din când în când dacă uşile sunt sau nu bine închise.

Când se găseşte vreuna deschisă, proprietarul e deşteptat îndată şi silit s-o închidă.

Aşa încât, pipăind rând pe rând uşile caselor, Omul Gri avea aparenţa unui poliţist sau mai bine zis a unui sergent de noapte.

Poliţistul căzu în cursă; el străbătu strada şi veni drept spre Omul Gri.

— Hei, camarade, îi zise el, mi se pare că ai uitat că nu eşti în uniformă.

— E adevărat, răspunse Omul Gri; dar forţa deprinderii…

— Ah! Ai dreptate… dar ce faci pe aici?

Omul Gri clipi din ochi.

— Dar tu ce faci?

Poliţistul începu să râdă.

— Văd bine, zise el, că eşti unul dintre cei patru pe care lordul i-a cerut astă seară de la Scotland-Yard.

— Da, răspunse Omul Gri.

— Bizară fantezie şi la lordul ăsta! Murmură poliţistul; să părăsească dânsul cartierul său aristocratic pentru a se

înfunda în străzile acestea periculoase. Pe aici locuiesc numai irlandezi, şi de-ar şti ei că au de-a face cu un membru al camerei…

— Tăcere! Şopti Omul Gri.

— La urma urmei, zise poliţistul, asta nu ne priveşte pe noi.

— Dar mi se pare că este mai mult de o oră de când gentlemanul a intrat în casa aceasta.

— E adevărat.

— Şi eu am început să fiu neliniştit.

Şi zicând aceasta se apropie de portiţa grădinii. Omul Gri îşi aducea aminte că dimineaţă, când ieşise prin portiţa aceea, o trăsese după el. Şi dacă bătrâna doamnă nu venise în urmă s-o închidă, era probabil că avea s-o găsească deschisă.

Omul Gri nu se înşela. Portiţa era deschisă.

— Ce faci acolo? Întreabă poliţistul mirat.

— Mă duc să văd dacă nu cumva i s-a întâmplat vreo nenorocire patronului.

Şi zicând aceasta, Omul Gri pătrunse în grădină, având grijă să închidă uşa cu cheia în urma lui.

Apoi, călăuzit de lumină, se îndreptă fără zgomot, spre casă.

Lumina venea într-adevăr din subsol. Şi Omul Gri aplecându-se, zări printre geamurile unui mic vorbitor pe bătrâna şi pe gentlemanul de dimineaţă.

Amândoi stăteau jos şi vorbeau.

Omul Gri îşi încordă atenţia.

Capitolul XXIX.

Pentru a explica prezenţa lordului Palmure la mistress Fanoche trebuie să ne întoarcem cu câteva ore înapoi.

Lordul Palmure, căruia Shoking îi comunicase numărul casei şi numele străzii, venise în mijlocul zilei, fără nici o teamă, cugetând că nimic nu era mai uşor decât a se întâlni cu irlandeza şi cu fiul ei, şi a le zice: „Acela pe care-l

plângeţi, soţul dumitale şi tatăl dumitale, era prietenul meu, şi eu am venit să vă ofer ospitalitatea”.

În modul acesta suprima din faşă încă pe vulturaşul aşteptat de întreaga Irlandă.

Lordul Palmure fusese foarte uimit când trebuise să aştepte un sfert de oră la uşă.

Sunase cel puţin de patru ori, când, în cele din urmă, bătrâna se hotărî să-i deschidă.

Bătrâna nu-şi pierduse timpul: închisese uşa care dădea spre grădină şi apoi alergase să deschidă.

Ea presimţea că de vreme ce ceilalţi fugiseră, noul venit nu putea fi decât un auxiliar pe care cerul i-l trimitea.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, zise ea, când se văzu în prezenţa lordului Palmure, eram în grădină cu copiii şi din pricina zgomotului n-am auzit soneria.

În acelaşi timp ea se înclină cu umilinţă în faţa vizitatorului.

— Doamnă, zise lordul Palmure, dumneata ţii un pension, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ai şi o asociată?

— Da, domnule, dar este la ţară.

— Puţin îmi pasă. Ieri aţi oferit ospitalitatea unei tinere femei şi unui copil, nu-i aşa?

Bătrâna doamnă tresări, crezând că acela care se afla în faţa ei nu era altul decât soţul nobilei miss Emily.

— Nu cumva am onoarea să vorbesc cu sir John Waterley?

— Nu! Eu sunt lordul Palmure.

— Ah!

Şi bătrâna îşi muşcă buzele şi-şi zise că trebuia să fie prudentă.

Lordul Palmure continuă:

— Am venit s-o caut pe femeia aceea şi pe copilul ei, căci îmi sunt puţin rudă.

— Au plecat amândoi, milord, zise bătrâna.

— Când?

— Astăzi dimineaţă.

— Şi unde s-au dus?

— Asta nu pot s-o spun.

Lordul Palmure o învălui într-o privire scrutătoare.

— Spui adevărul, doamnă? Murmură el.

— Da, milord; şi cu toate acestea…

— Ei bine?

— Asociata mea ar putea să vă spună poate ceea ce eu nu ştiu…

— A! Şi unde aş putea-o găsi pe asociata dumitale?

— E la ţară; dar poate că se va reîntoarce în timpul zilei şi dacă Excelenţa Voastră ar putea să mai vină pe aici, înspre seară…

Lordul Palmure simţea bine că femeia ascundea ceva. El crezu că sunase momentul pentru a pune în acţiune obiectul acela care te scoate din impas, adică „banul”.

— Doamnă, zise el, îi făgăduiesc o recompensă de o sută de lire dacă îmi vei spune diseară unde o pot găsi pe irlandeză şi mai cu seamă pe copil.

— A! Excelenţa voastră se interesează mai mult de copil?

— Da, doamnă.

Bătrâna doamnă poseda mult sânge rece şi o prezenţă de spirit admirabilă.

— Ei bine, milord, vino diseară; îţi făgăduiesc că-ţi voi da toate informaţiile pe care le ceri.

După plecarea lordului Palmure, bătrâna doamnă îşi făcu raţionamentul următor: „Mistress Fanoche are absolută nevoie de copil; oamenii care au venit aici voiau să mă strângă de gât pentru că nu le spuneam unde este copilul; şi acum iată că un lord, al cărui nume l-am citit deseori în gazeta „Times„ şi care, desigur, trebuie să fie membru al Parlamentului, se interesează de acelaşi copil. Afacerea devine serioasă; şi trebuie să deschid bine ochii pentru că de aici ar putea să iasă o mică avere…”

Bătrâna doamnă se afundă în gânduri şi uită cu totul de furia ei împotriva copiliţelor, care fură lăsate să se joace în voie.

Ziua i se păru nemăsurat de lungă.

În fine, veni şi seara.

Mistress Fanoche nu apăruse deloc şi bătrâna doamnă raţionase astfel: „Dacă păstrez secretul, dacă refuz adică banii lordului Palmure, fără nici o îndoială că mistress Fanoche, mişcată de frumoasa mea purtare, îmi va da în dar un şal şi o pereche de papuci noi. Atât va însemna generozitatea ei. Femeia aceasta m-a tratat întotdeauna ca pe o servitoare.”

Şi hotărâtă să-şi trădeze stăpâna, îşi mai zise: „Dar în cazul acesta va trebui să părăsesc Londra; mistress Fanoche e mai răzbunătoare decât o italiană. Femeia aceasta ar fi în stare să mă gâtuie prin intermediul lui Wilton sau al unui alt complice al ei. Dacă lordul Palmure vrea să afle unde este copilul, va trebui să-mi dea banii înainte şi să-mi asigure viaţa.”

Pe la orele opt seara, lordul Palmure se reîntoarse… Nobilul personaj cugetase şi el foarte mult de dimineaţă şi până atunci.

Asemănarea micului irlandez cu fratele care murise, după ce toată viaţa purtase armele împotriva Angliei, nu-i mai lăsa îndoială, mai ales când îşi aducea aminte de misterioasele cuvinte pe care le pronunţase irlandeza pe penny-boat; căci el o auzise foarte bine pe aceasta declarând că avea întâlnire pentru a doua zi dimineaţa la orele opt, în biserica de la Saint-Gilles.

În dimineaţa aceea, lordul Palmure se dusese la Saint-Gilles şi nevăzând-o nici pe irlandeză şi nici pe copil, venise să sune la uşa casei din Dudley Street.

Micul irlandez era deci fiul lui sir Edmond, fratele acela care murise pe o grămadă de paie, luptându-se pentru Irlanda.

Şi pe copilul acesta îl aştepta întreaga Irlandă cu o nerăbdare febrilă.

Prin urmare, cu orice preţ, trebuia să pună mâna pe el.

Lordul Palmure îşi mai spunea încă: „Dudley Street e în mijlocul cartierului irlandez şi ar fi o imprudenţă din partea mea să mă duc acolo cu trăsura.”

Aşadar, după ce ceruse mai întâi de la prefectura poliţiei o escortă de patru oameni, se îndreptă pe jos spre cartierul irlandez.

Bătrâna culcase fetiţele şi când lordul Palmure sosi, o găsi singură. Ea veni să-i deschidă fără nici o lumânare în mână şi îi zise încetişor:

— Urmează-mă, milord, acolo; şi cu mâna îi arătă subsolul, vom avea răgazul de a putea vorbi în linişte.

Lordul Palmure nu făcu nici o obiecţie. Era din ce în ce mai convins că bătrâna doamnă ştie cât de mare importanţă avea copilaşul acela.

Ajunşi în subsol, bătrâna închise uşa.

— Milord, zise dânsa, ştiu unde este copilul. Dar nu voi declara-o Excelenţei Voastre, decât dacă veţi binevoi să acceptaţi unele condiţii…

— Vorbeşte…

— Eu îmi pun în joc viaţa…

— Da? Ce sumă îţi trebuie? Întrebă cu răceală lordul Palmure.

— Îmi trebuie atât cât să pot trăi liniştită restul zilelor.

— O sută de lire sterline pe an ţi-ar ajunge?

— Fie, zise ea; dar nu e numai atâta…

— Ce mai este încă?

— Va trebui să părăsesc Londra şi să fac astfel încât oamenii pe care îi voi trăda să nu-mi poată da de urmă

— Vrei să pleci din Anglia?

— Nu, dar m-aş duce să locuiesc în Brighton.

— Vei putea să te duci ori unde vei voi.

Pe când lordul Palmure pronunţa aceste ultime cuvinte, bătrâna doamnă se sculă cu vioiciune.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

— Mi se pare, răspunse ea, că am auzit zgomot în grădină.

Şi alergă afară.

Capitolul XXX.

Zgomotul pe care-l auzise bătrâna fusese provocat de către Omul Gri, după cum se va vedea îndată.

L-am văzut pe acesta din urmă apropiindu-se de fereastra luminată a subsolului.

Se culcase pe burtă şi vedea bine tot ce se petrecea înăuntru; dar nu putea să audă ce se vorbea şi acesta era tot interesul său.

Un arbore se înălţa aproape de fereastră.

Deasupra ferestrei şi drept în faţa acelui arbore, Omul Gri observă un ventilator. Când vremea e friguroasă, se aprinde un bec cu gaz, care e aşezat în mijloc. Ventilatorul atrage lumina şi sunetele.

Omul Gri, zărind acest ventilator, îşi zise: „Cred că am rezolvat afacerea”… Şi se agăţă de crengile arborelui şi-şi lipi urechea de ventilator; dar una dintre ramuri pârâi sub picioarele sale şi produse zgomotul care atrăsese atenţia bătrânei doamne.

Altul ar fi căzut la pământ.

Omul Gri însă, uşor ca o veveriţă, se agăţă de ramurile superioare şi rămase atârnat.

Bătrâna doamnă inspectă cu atenţie grădina, fără să-i vină în minte să privească în sus.

— Fără îndoială că zgomotul s-a produs în stradă, îşi zise ea.

Şi veni din nou lângă lordul Palmure.

Atunci, Omul Gri căută un punct de sprijin pe o altă ramură; cu urechea lipită de ventilator, rămase în ascultare:

— Ei bine! Zise lordul Palmure, ce s-a întâmplat?

— Ah! Mi-a fost atât de frică! Exclamă bătrâna.

— Da?

— Milord, reluă ea, cred că mai bine aş face să te las să pleci…

— Dar scumpa mea doamnă…

— Dacă îmi voi trăda asociata, aceasta mă va ucide.

— Ce nebunie!

— Eu sunt o sărmană femeie, milord, şi nu am avut multă bucurie în viaţă; cu toate acestea n-aş voi încă să mor.

Bătrâna tremura şi părea cu totul tulburată.

— Dar, scumpă doamnă, reluă lordul Palmure, dacă te iau sub protecţia mea, de ce mai ai a te teme?

— A! răspunse bătrâna, eu nu voi vorbi decât după ce mă voi vedea pe drumul Brightonului.

— Cum? Nu-mi vei spune astă seară unde este copilul?

— Nu.

Era în răspunsul acesta atâta încăpăţânare încât lordul Palmure nu mai insistă.

— De altfel, reluă bătrâna, fii liniştit; copilul nu trece prin nici o primejdie… Vei putea să-l găseşti şi mâine tot aşa de bine ca şi astăzi…

— Îmi juri?

— Uite, milord, reluă bătrâna. Vă voi face o propunere…

— Vorbeşte…

— Mâine, la orele şapte seara, îmi vei aduce contractul de rentă.

— Bine!

— Şi treizeci de lire pentru primele cheltuieli de instalare.

— Şi pe urmă?

— Mă vei lua în trăsura dumitale şi te voi conduce acolo unde este copilul.

— Fie, zise lordul Palmure.

Şi se ridică.

Atunci Omul Gri coborî din pom şi fugi spre ieşire zicându-şi: „Nu lordul Palmure va avea copilul, ci noi…”

În stradă, poliţistul se plimba în lung şi în lat.

— Ei bine! Zise el alergând spre Omul Gri.

— Totul merge bine, zise acesta.

Şi alergă spre piaţa celor şapte cadrane.

După câteva momente îl zări pe lordul Palmure coborând Dudley Street.

La zece paşi în urma lui mergea abatele Samuel şi omul zdrenţăros.

Omul Gri merse drept spre ei.

— Ei bine? Întrebă abatele Samuel cu nelinişte.

— Nu mai e nevoie să-l urmăreşti pe omul acesta, zise Omul Gri.

— Ah!

— Mâine, la ora aceasta, vom avea copilul.

— Adevărat?

— Vei vedea dumneata însuţi, domnule abate.

Şi Omul Gri povesti preotului tot ceea ce auzise.

— Ah! Dacă aş şti unde a condus-o Shoking pe irlandeză, m-aş duce s-o consolez. Trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— Mâine? Întrebă preotul, dezolat.

— Să sperăm, zise Omul Gri. Acum unde vrei să te duci domnule abate?

— La Saint-Gilles.

— Să mergem, zise Omul Gri.

Şi toţi trei porniră.

Mica biserică Saint-Gilles este situată la doi paşi de piaţa celor şapte cadrane.

În Londra, ca şi în tot restul Angliei, cultul catolic nu este recunoscut, ci numai pur şi simplu tolerat.

Credincioşii sunt obligaţi să cotizeze pentru a subvenţiona biserica şi a plăti salariul preotului.

Biserica era închisă, dar abatele Samuel avea o cheie la el.

Un om, îngenuncheat în faţa altarului, auzind zgomotul uşii, se ridică cu vioiciune.

Era un bătrân înalt, cu barba căzându-i în valuri ondulate pe piept.

El îl recunoscu pe abatele Samuel şi cu tot locul sfânt unde se aflau, nu-şi putu stăpâni un strigăt:

— Dumnezeule! Exclamă el alergând spre preot, de unde vii? Ai uitat de ziua de douăzeci şi şapte octombrie? O mulţime imensă te-a aşteptat aici; şi te-a aşteptat multă vreme…

— Vai! Răspunse preotul, eram în închisoare.

— În închisoare?

Şi bătrânul îşi îndreptă o privire plină de nelinişte asupra Omului Gri şi a celuilalt tovarăş.

— Sunt nişte prieteni, zise abatele Samuel.

Atunci bătrânul continuă:

— Mulţimea s-a împrăştiat, obosită de atâta aşteptare. Fără îndoială că printre ei erau şi cei patru pe care îi aşteptam. Mă gândesc cum îi vom mai întâlni.

— Da, repetă abatele Samuel, cum îi vom mai regăsi?

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri:

— Îi vom regăsi foarte lesne, zise el.

— Ah!

Bătrânul şi tânărul preot îl priviră cu atenţie pe cel care avea puterea să rămână rece în faţa celor mai grele situaţii.

— Ascultaţi-mă, zise el. La Londra apar două sute de ziare, citite în fiecare zi de milioane de oameni.

— Ei bine?

— Putem publica următoarele două rânduri: „Abatele de la Saint-Gilles previne pe toţi credincioşii că ceremonia religioasă, care trebuia să aibă loc în ziua de 27 octombrie, a fost amânată pentru ziua de 3 noiembrie, la aceeaşi oră”. E important ca aceste rânduri să cadă şi sub ochii celor patru, care vin, unul din Irlanda, altul din America, al treilea din Scoţia şi al patrulea din comitatul de Galles.

— Dar copilul? Întrebă bătrânul.

— Ştim acuma unde-l găsim, răspunse Omul Gri.

— Dar, interveni abatele Samuel, pentru a face ceea ce spui dumneata, ne trebuiesc mulţi bani.

— Am eu destui bani, zise Omul Gri.

Şi cu un surâs adăugă:

— Voi pune milioane întregi în serviciul Irlandei.

Capitolul XXXI.

Ce se întâmplase cu sărmana irlandeză?

Când Shoking venise să-i spună că fiul ei nu mai era în casa doamnei Fanoche, sărmana femeie plânsese cu lacrimi amare.

Shoking era un om hotărât. El înţelesese că irlandeza trebuia dusă cât mai repede de acolo şi strigă cabmanului1:

— Du-ne în Great Newport Street!

Shoking îşi aduse aminte că în strada aceasta era un local liniştit, ţinut de văduva unui negustor ruinat.

După câteva momente trăsura opri în faţa micului hotel.

Shoking o sili pe irlandeză să coboare, ceru o cameră, se instală împreună cu ea şi-i zise:

— Să vedem, draga mea, să raţionăm puţin; în loc să plângi ascultă-mă…

— Daţi-mi copilul! Murmură sărmana femeie.

— Fii fără nici o teamă, îl vom găsi.

— Oh! Îmi spuneţi toate acestea pentru a mă consola; dar văd bine că nu-mi spuneţi adevărul.

— Aşadar, n-ai încredere în Omul Gri?

Irlandeza clătină din cap.

— Nici în preot?

Nefericita mamă tresări. Într-adevăr, abatele Samuel – gândi ea – nu era preotul care în dimineaţa aceea trebuia să spună liturghia la Saint-Gilles?

Sărmana irlandeză, care plângea mereu, suspină printre lacrimi:

— Dar preotul este în închisoare!

— Va ieşi de acolo.

— Când?

— Poate mâine. Poate chiar astăzi, căci Omul Gri mi-a spus-o şi tot ce spune Omul Gri e adevărat.

În cele din urmă, bunul Shoking reuşise să-i insufle puţină speranţă.

La urma urmei n-aveau de petrecut singuri decât o zi şi o noapte, de vreme ce a doua zi se întâlneau din nou cu Omul Gri şi cu abatele Samuel.

Irlandeza păru că se resemnează. Toată ziua Shoking rămase lângă ea.

În spiritul sărmanei mame se ciocneau nişte raţionamente ciudate.

Avea acum credinţă în Shoking şi n-ar mai fi vrut să-l părăsească; dar în acelaşi timp, nutrea o idee fixă: să se reîntoarcă în strada unde era copilaşul ei.

— Mi se pare că îl voi regăsi! Spunea ea, căci femeile acelea nu vor mai îndrăzni să-l ascundă când mă vor vedea.

Se aşeză în pat cu speranţa că Shoking va pleca undeva.

Într-adevăr, peste puţin timp, cerşetorul se strecură afară şi irlandeza îl auzi coborând treptele.

Ea alergă la fereastră şi privi în stradă.

Shoking mergea repede, de-a lungul străzii îndreptându-se spre Leicester Square.

De douăzeci şi patru de ore, Shoking se putea lăuda că are aur în buzunar, ceea ce nu se mai întâmplase, poate, niciodată. Şi tot de douăzeci şi patru de ore Shoking nu pusese pic de băutură în gură, lucru care, iarăşi, nu i se prea întâmpla.

De aceea coborî să bea câteva halbe de bere, încredinţat că irlandeza, zdrobită de oboseală şi emoţie, dormea dusă.

Shoking se înşela.

Irlandeza, în cămaşă şi cu picioarele goale, îl urmări cu privirea până ce îl văzu dând colţul străzii.

Atunci se îmbrăcă în pripă şi deschise uşa fără zgomot.

Stăpâna casei stătea în catul de jos şi după orele opt seara nu se mai ocupa deloc de chiriaşii ei, care intrau şi ieşeau în voie, fiind bine ştiut de toată lumea că în Londra faci orice pofteşti.

Irlandeza străbătu în fugă coridorul, deschise uşa şi se avântă. Începu să alerge drept înainte, pe Newport Street.

Drumul pe care îl făcuse dimineaţa îi rămăsese în memorie.

La început merse cam la întâmplare, dar tot bătând aceleaşi străzi ajunse în Saint-Martin Lane. Acolo îşi aduse aminte bine de drum.

— Oh! Zise ea, iuţind paşii, vor trebui să-mi redea copilul!

Şi pe când mergea precipitat se lovi piept în piept cu un om care străbătea strada în sens invers.

Respectivul scoase un strigăt şi irlandeza însăşi lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire şi de bucurie totală.

Recunoscuse pe gentlemanul din penny-boat, acelaşi care făgăduise zece guinee lui Shoking dacă îi va da adresa irlandezei; îl recunoscu, în fine, pe lordul Palmure, care se întorcea de la mistress Fanoche, cu care încheiase micul contract pe care-l cunoaştem.

Shoking uitase să vorbească irlandezei despre lordul Palmure sau mai bine zis, nu îndrăznise să-i spună ce misiune îi fusese încredinţată, aşa încât irlandeza n-avea nici un motiv să se teamă de gentleman.

I se părea chiar că toţi oamenii pe care-i întâlnise pe penny-boat trebuiau să-i fie prieteni.

— Dumneata! Exclamă lordul Palmure; dumneata, scumpa mea!

Omul acesta avea o înfăţişare impunătoare, pe lângă care Shoking nu era, la urma urmei, decât un simplu cerşetor.

Irlandeza simţi un sentiment de încredere oarbă în lordul Palmure; nenorocita asculta, fără îndoială, de vocea fatalităţii.

— Oh! Zise Jenny, cerul mi te-a scos în cale.

— Dar dumneata plângi, exclamă lordul Palmure.

— Fiul meu! murmură dânsa cu vocea înăbuşită.

— Ei bine!

— Mi l-au furat!

Şi, împreunându-şi mâinile, adăugă rugătoare:

— O, dumneata, care eşti nobil şi bun, dumneata care, fără îndoială, eşti puternic, redă-mi copilul… te rog în genunchi.

Lordul Palmure nu ştia că mama fusese separată de copil.

O luă pe irlandeză de braţ şi, cu tonul cel mai liniştit din lume, opri trăsura care tocmai trecea pe acolo.

— Urcă-te, zise el irlandezei; dacă ţi-a furat cineva copilul, eu ţi-l voi reda, sunt pair al Angliei şi am puteri mari.

Apoi, strigă vizitiului!

— Chester Street, Belgrave Square.

De acum înainte irlandeza era în puterea lordului Palmure.

În timpul acesta bunul Shoking bea foarte liniştit în taverna Evans, din strada Covent-Garden.

Capitolul XXXII.

Irlandeza nu auzise decât un singur cuvânt din tot ceea ce-i spusese lordul.

— Sunt pair de Anglia!

Nenorocita femeie, care de douăzeci şi patru de ore de când era în Londra, trecuse prin atâtea întâmplări, fusese înconjurată şi disputată de atâţia oameni îmbrăcaţi în zdrenţe, încât începea acuma să respire mai uşurată când se vedea în tovărăşia unui om care declara că aparţine clasei de sus a societăţii.

Toţi ceilalţi nu se ţinuseră de cuvânt. Îşi pusese toată speranţa în omul care aparţinea societăţii înalte şi a cărui înfăţişare şi ţinută aristocratică erau o dovadă vie a puterii de care dispunea.

— Copila mea, zicea lordul Palmure, pe când trăsura înainta cu repeziciune, vrei să-ţi vorbesc cu inima deschisă? Eu nu te-am întâlnit din întâmplare! Sunt douăzeci şi patru de ore de când te caut prin imensa Londră.

— Mă cauţi pe mine? Întrebă ea mirată.

— Da…

— Dar… pentru ce?

— Pentru că copilul dumitale, copilul pe care-l plângi şi pe care ţi-l voi înapoia, îmi aminteşte de un alt copil pe care l-am cunoscut în tinereţea mea… un copil pe care l-am iubit, care a fost prietenul meu cel mai bun.

Vocea lordului Palmure era plină de emoţie pe când vorbea astfel.

— Amicul acesta dispărut, amicul acesta mort pentru o cauză sfântă…

Irlandeza tresări; lordul continuă:

— Scumpul meu Edmond.

— Edmond! Exclamă irlandeza.

— Da…

— Se numea Edmond?

— Fără îndoială. Ei bine, el ar fi putut să fie tatăl copilului dumitale…

Lordul Palmure se oprise şi o privea.

Jenny tremura din tot corpul.

— Sărmanul Edmond, adăugă el, a murit pentru Irlanda…

De astă dată irlandeza scoase un strigăt.

— Omul pe care l-ai cunoscut, zise ea, omul pe care l-ai iubit…

— Oh! Cât de mult l-am iubit!

— Spui că omul acesta, urmă irlandeza, se numea sir Edmond şi… a murit pentru Irlanda?

— Da, a murit pentru Irlanda! Şi omul acesta era fratele meu! Adăugă lordul Palmure cu un suspin adânc.

— Era soţul meu, exclamă irlandeza; era tatăl copilului meu.

— Ah! De ce n-am ghicit asta de ieri, exclamă lordul Palmure.

— Copila mea, sora mea, adăugă, cuprinzând-o pe irlandeză în braţe, nu mai plânge… copilul dumitale va fi găsit! Copilul meu, sânge din sângele meu!

Şi obrajii lordului Palmure fură inundaţi de lacrimi.

— Ai spus că fiul meu a fost găsit? Oh! Nu mă înşeli oare?

— Nu, ţi-o jur.

— Dar unde este acum? La dumneata?

— Da; în unul din castelele mele, la o distanţă de treizeci de leghe de Londra… Îţi voi spune îndată totul.

— Vorbeşte, murmură femeia sfârşită de atâta emoţie.

— Dumneata ai încăput ieri pe mâinile unei bande de tâlhari şi ai fost despărţită de copilul dumitale, nu-i aşa?

— Da, am fost adormită…

— Şi ai fost dusă în stradă…

— Când m-am trezit, m-am văzut într-un loc pustiu, necunoscut…

— Continuă, copila mea, continuă, zise lordul, care voia să afle toate aventurile prin care trecuse irlandeza.

Atunci, încrezătoare, Jenny îi povesti tot ce se petrecuse în Wellclose Square, primejdia prin care trecuse şi din care o scăpase Omul Gri, sosirea preotului şi arestarea sa şi, în sfârşit, expediţia aceea pentru regăsirea copilului, care nu dăduse nici un rezultat.

Această povestire aruncă o lumină cu totul nouă asupra evenimentului dispariţiei copilului. Era evident că cei care-l căutau erau amicii irlandezi şi ştiau cine era copilul.

Tâlharii însă, răpitorii, nu mai erau decât nişte hoţi ordinari, care furaseră copilul pentru vreo negustorie.

Şi lordul Palmure regreta făgăduielile pe care le făcuse bătrânei doamne, căci dânsul crezuse sincer că bătrâna trăda marea cauză a Irlandei.

În momentul acela trăsura se opri.

Se aflau la poarta palatului Palmure. Lordul coborî cel dintâi şi întinse mâna irlandezei.

Aceasta aruncă în jurul ei o privire rătăcită. Era în Chester Street, în mijlocul lui Belgrave Square, în Londra bogată, în Londra palatelor nobilimii. Nu mai erau străzile acelea întunecoase şi colibele acelea prost luminate; nu mai

erau nici cantinele murdare şi zgomotoase. Erau numai palate, palate!

— Iată unde s-a născut sir Edmond! Exclamă lordul Palmure, apăsând butonul soneriei.

— E posibil oare? Murmură irlandeza, împreunându-şi mâinile.

„Recunosc caracterul sălbatic, dispreţuitor şi mândru al lui sir Edmond”, cugeta lordul Palmure. „S-a căsătorit cu femeia aceasta şi nu i-a vorbit niciodată de persecuţiile la care era supus de către familia sa. A crezut că se înjoseşte, acuzându-ne, şi… dânsa nu ştie nimic.”

Poarta se deschise. Jenny se văzu în pragul unei vaste curţi.

Ea, ţăranca irlandeză, cu hainele sale sărăcăcioase, trecu, la braţul lordului Palmure, prin mijlocul unui dublu rând de lachei, galonaţi cu aur.

Lordul Palmure o conduse astfel până într-un vestibul splendid luminat. Apoi deschise o uşă în stânga. Irlandeza, care credea că visează se văzu într-un salon magnific.

— Vino, să stai aici, copila mea, îi zise nobilul lord, conducând-o spre canapea.

Irlandeza tremura de emoţie.

Niciodată, chiar în visele sale, nu-şi imaginase atâta splendoare.

Lordul Palmure sună.

Un lacheu apăru.

— Miss Ellen e acasă? Întrebă el.

— Da, milord.

— Roag-o să coboare, şi spune-i că persoana pe care o căutam a fost găsită.

După câtea momente, uşa se deschise şi o tânără fată intră.

Era aşa de frumoasă, încât irlandeza se dădu înapoi, surprinsă, fascinată şi fără de voie îşi privi sărmana sa îmbrăcăminte şi roşi toată.

Era aşa de frumoasă încât frumuseţea irlandezei pălea lângă ea.

Şi această tânăra fată aşa de frumoasă veni spre ea şi-i întinse mâna.

— Miss Ellen, zise lordul Palmure, iată văduva iubitului meu frate, sir Edmond.

Şi întorcându-se spre irlandeză, adăugă:

— Fiica mea.

Capitolul XXXIII.

Bunul Shoking îşi petrecuse întreaga noapte în tavernă, mâncase o omletă scoţiană cu brânză, băuse un pahar de gin şi fumase două ţigări.

Shoking nu-şi mai refuza nimic acum.

Când se gândi să se ducă la culcare erau orele unu după miezul nopţii; îşi oprise o cameră alături de cea a irlandezei.

Ieşind din tavernă se cam clătina puţin pe picioare.

Lumina becurilor i se părea nespus de slabă şi uneori le vedea chiar prinzându-se unul de altul şi jucând un dans, nebun.

În sfârşit, şchiopătând puţin, ajunse la micul hotel.

După cum am spus, din hotelul acesta ieşeau toţi, când şi cum pofteau.

Cu toată ameţeala sa, Shoking urcă scările cu cea mai mare precauţie ca să nu facă zgomot.

Pentru ca să ajungă la camera sa, trebuia să treacă prin dreptul uşii irlandezei.

— Ce fel de om sunt şi eu, îşi zicea el; în timp ce sărmana femeie plânge, eu m-am dus să mă îmbăt. Sunt un om fără inimă.

Se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de ea.

Se temea să n-o audă pe irlandeză plângând încă şi acum.

Dar cea mai adâncă tăcere domnea în cameră.

— Doamne, se gândi Shoking; sărmana femeie!

Şi în vârful picioarelor intră în camera lui şi se aşează în pat.

Shoking adormi adânc şi începu să viseze cele mai plăcute vise.

Londra, de altfel, nu este deloc un oraş matinal. Dimineaţă nimic nu se mişcă înainte de orele nouă sau zece.

E un oraş care trăieşte mai mult în timpul nopţii.

Shoking dormi deci până pe la orele zece şi jumătate.

Deşteptându-se, suspină adânc, atât de departe era realitatea de frumoasele vise cu care se desfătase.

Apoi se gândi la irlandeză.

Într-o clipă cerşetorul se îmbrăcă, îşi puse cravata cea albă şi se duse să bată la uşa irlandezei. Dar nimeni nu-i răspunse. Bătu a doua oară. Aceeaşi tăcere. Atunci băgă de seamă că cheia era în uşă. Cuprins de o vagă nelinişte deschise şi intră. Camera era goală, fereastra deschisă, patul neatins. Shoking alergă în fugă pe coridor.

— Unde este femeia pe care am adus-o aseară aici? Întrebă el oprindu-se în faţa stăpânei hotelului.

— Eu n-am văzut-o, răspunse onorabila doamnă.

— Nu s-a culcat aici?

— Nu ştiu.

Shoking vorbea aşa de tare şi cu un aer de om disperat, încât mai mulţi locatari intrară în vorbă.

O doamnă bătrâna afirmă că o văzuse pe irlandeză ieşind în stradă, pe la orele opt sau nouă seara.

Ar fi greu să descriem disperarea nenorocitului.

Alergă în stradă, o străbătu de câteva ori, colindă şi prin cele vecine şi întrebă în toate părţile dacă nu cumva văzuseră o femeie săracă, dar remarcabilă prin deosebita sa frumuseţe.

Nimeni nu putu să-i răspundă.

Irlandeza era pierdută, ca şi copilul ei.

— Mizerabil ce sunt! Îşi zicea Shoking. Mizerabil! Funesta patimă pentru băutură mi-a cauzat nenorocirea

aceasta… Ce va spune abatele Samuel? Ce va spune Omul Gri?

Şi Shoking, în prada celei mai mari disperări, după ce-şi petrecuse o parte din zi în cercetări zadarnice, avu un moment gândul de a se arunca în Tamisa, spre a se pedepsi.

Dar îşi aduse aminte că Omul Gri îi dăduse întâlnire pentru orele patru seara, în gara de la Charing-Cross.

— Oh! Îşi zise el, omul acesta are puteri mari. El va regăsi-o pe irlandeză. Ce îmi pasă că mă voi expune mâniei sale, de vreme ce o merit?

Shoking ajunse la Charing-Cross. Îl zări plimbându-se alături de abatele Samuel.

Aşadar, preotul era liber şi asta fără îndoială, numai mulţumită misterioasei puteri a Omului Gri.

Shoking merse drept spre ei şi îngenunche.

Avea ochii plini de lacrimi şi gestul său era rugător.

— Ce ai? Îl întrebă Omul Gri.

— Ei bine! Irlandeza… bolborosi Shoking. E pierdută. Şi ea ca şi copilul…

Omul Gri îl sili pe Shoking să se ridice. Nici un muşchi de pe obrazul său nu tresări. O uşoară paloare numai îi acoperi fruntea.

— Dar vorbeşte odată, îi zise el şi sileşte-te să fii liniştit! Vorbeşte şi spune ce s-a întâmplat.

Şi porniră toţi trei spre un colţ mai retras, pentru a nu atrage atenţia lumii.

Atunci Shoking povesti cum dispăruse irlandeza.

Omul Gri îl ascultă cu răceală.

— Şi nu-ţi închipui deloc unde poate fi ea? Întrebă el.

— Dacă aş fi avut vreo bănuială, zise Shoking, aş fi acţionat eu însumi.

Omul Gri înălţă din umeri.

— Adu-ţi aminte, zise el, nu mi-ai vorbit tu însuţi de lordul Palmure?

Shoking tresări.

— Cine altul decât el ar fi avut interes s-o facă să dispară? Nu era el la poarta casei din Dudley Street, ieri, la orele opt dimineaţa?

— Ai dreptate.

— Aşadar, interveni şi abatele Samuel, dumneata crezi asta?

— Da, cu siguranţă!

— Ah!

— Dacă irlandeza a dispărut, aceasta înseamnă că e în mâinile lordului Palmure.

Shoking strânse pumnii.

— Oh! Exclamă el, lordul Palmure e puternic, iar eu nu sunt decât un cerşetor. Cu toate acestea, va trebui să mi-o redea.

Voi să facă un pas înainte, dar Omul Gri îl opri.

— Unde te duci? Îl întrebă.

— La lordul Palmure, exclamă el.

— Nu, nu astăzi…

— De ce?

— Pentru că trebuie să găsim copilul mai întâi, răspunse cu răceală Omul Gri.

— Dar vom reuşi noi oare? Întrebă Shoking.

— Da, astă seară.

— Ah!

— Şi avem nevoie de tine, adăugă Omul Gri.

Apoi, luând braţul abatelui Samuel îi zise:

— Să mergem… Timpul e scurt şi avem multe lucruri de făcut.

Şi toţi trei ieşiră din gară.

Capitolul XXXIV.

Pe la orele şapte seara, lordul Palmure discuta cu fiica sa. Despre miss Ellen se putea spune că era una din acele femei coapte înainte de vreme.

La şaisprezece ani se ocupa de politică.

Demnă fiică a tatălui său, ea cunoştea de minune istoria contemporană a regatului unit, aspiraţiile Irlandei şi, ca şi

lordul Palmure, avea un sentiment de ură faţă de ţara aceea, care era leagănul familiei sale. Se ştie că aceia care şi-au trădat patria, devin cei mai cruzi duşmani ai ei.

Lordul Palmure îşi găsise deci în fată un auxiliar docil şi inteligent pentru îndeplinirea proiectelor sale tenebroase.

Cu toate acestea, miss Ellen nu asculta orbeşte; încerca să pătrundă ordinele tatălui său şi-i zicea:

— Nu înţeleg bine care este scopul dumitale…

— E foarte simplu: să punem mâna pe copil.

— Fie.

— Să-l răpim, să-l smulgem din mâinile acelor oameni care vor să şi-l facă într-o zi şef.

— Înţeleg foarte bine asta, dar…

— Îţi ghicesc gândul, Ellen, zise lordul. Tu te întrebi: la ce bun să luăm copilul în casa noastră, să-i creştem fiul mizerabilului care ne-a dezonorat numele?

— Tocmai aşa tată.

Un surâs flutură pe buzele lordului Palmure.

— Ascultă-mă bine, zise el; ascultă-mă cu atenţie. Am convingerea că copilul n-a fost furat de către cei care se gândesc la libertatea Irlandei, ci de către nişte răufăcători… Copilul a fost furat pentru a fi substituit altuia; şi, desigur, ocazia ar fi fost foarte nimerită să dăm o mână de ajutor oamenilor acelora, pentru ca urma nepotului meu să fie pierdută pentru totdeauna.

— Tocmai gândul acesta mă frământă şi pe mine, tată.

— Eu însă, în loc să las copilul acesta să urmeze un destin obscur, pun mâna pe el şi pe mama sa şi-i instalez pe amândoi în unul din castelele noastre.

— Foarte bine, zise miss Ellen.

— Copilul va fi crescut bine, iar mamei îi spun: N-avea nici o grijă de Irlanda. Eu şi fraţii mei lucrăm în umbră; dar n-a sunat încă ora acţiunii generale.

— Foarte bine.

— Oamenii aceia săraci, care până atunci trăiseră mâncând numai cartofi, se vor vedea deveniţi dintr-o dată

mari seniori. Omul se deprinde foarte lesne cu bogăţia, Ellen.

— Continuă tată, căci deocamdată nu înţeleg nimic.

— Aşteaptă, Ellen, aşteaptă. Fiul va creşte, în mijlocul acestui lux…

— Şi mama sa îl va creşte insuflându-i dragostea pentru Irlanda… observă Ellen cu ironie.

Un surâs misterios flutură pe buzele lordului Palmure

— Mama poate să moară, zise el. E aşa de uşoară trecerea de la viaţă la moarte! Un fruct, un pahar cu apă… Cine ştie?

— Şi după asta? Întrebă cu răceală miss Ellen.

— Să presupunem că copilul rămâne orfan la doisprezece sau la treisprezece ani; socotesc că va avea destulă vreme să uite cu totul de scumpa sa Irlanda.

— Bine!

— Îl vom creşte ca pe un bun englez, care trebuie să troneze într-o zi în Parlament; îl voi creşte ca pe fiul meu, căci copilul acesta trebuie să-mi urmeze într-o zi…

— Ce spui, tată?

— Vreau să-l fac soţul tău, Ellen.

— Te-ai gândit dumneata la una ca asta? Exclamă tânăra fată înfiorându-se de indignare… Eu să mă căsătoresc cu vagabondul, cu cerşetorul acesta…

— E sânge din sângele tău, Ellen…

— Ce-mi pasă?

— Şi pe urmă. Nu ţi-am spus încă totul.

— Vorbeşte, tată, răspunse cu răceală miss Ellen.

Lordul Palmure reluă:

— Tatăl meu, după cum ştii şi tu Ellen, a păzit cauza Irlandei. Anglia i s-a arătat recunoscătoare. Ea ne-a donat nişte ţinuturi întinse, în cea mai mare parte confiscate de la răzvrătiţi. Tatăl meu a devenit unul dintre cei mai bogaţi seniori din regatul Unit. El nu avea cum să prevadă că fratele meu Edmond va îmbrăţişa într-o zi cauza Irlandei; el ne-a reunit pe amândoi când eram copii şi ne-a zis: „Cu

multă greutate, dragii mei, am obţinut de la parlament dreptul de a-mi împărţi averea în două părţi egale; sunt destul de bogat pentru a-mi putea îngădui luxul acesta”.

— Ah! Într-adevăr? Exclamă miss Ellen, care devenea din ce în ce mai atentă.

— Eu sunt bogat, copila mea, foarte bogat. Şi, cu toate acestea, nu posed decât jumătate din averea tatălui meu.

— Ce s-a făcut cu cealaltă jumătate?

— Partea lui sir Edmond?

— Da.

— Anglia a confiscat-o.

— Ah!

— Şi de aceea, crescându-l pe fiul lui sir Edmond şi insuflându-i dragostea pentru Anglia, sper ca averile tatălui său să-i fie înapoiate. Acum înţelegi de ce m-am gândit să-l fac soţul tău?

— Da, tată.

— Şi mai eşti indignată?

— Nu, tată; dar ce vârstă are copilul?

— Zece ani.

— Eu am şaisprezece.

— Soţul tău va fi mai tânăr decât tine. Ce ne pasă! În cercurile aristocratice în care trăim noi căsătoria nu este unirea a două persoane, ci a două nume şi a două averi.

— Fie, tată, zise miss Ellen. Acum pleci?

— Da…

Şi într-adevăr, nobilul lord se ridică şi-şi învălui trupul în blana sa largă.

— Te duci să cauţi copilul?

— Da.

— Unde?

— Nu ştiu nici eu, dar doamna cea bătrână ne va călăuzi.

Miss Ellen se apropie de fereastră şi privi în curte.

— Trăsura nu este încă gata, zise ea.

— Nu mă voi duce cu echipajul meu, zise lordul; aş face o imprudenţă, mai ales că, desigur, bătrâna mă va conduce

într-un cartier îndepărtat.

— E probabil.

— De aceea, am reţinut un birjar, care mă aşteaptă în colţul străzii.

— Tată, mai zise miss Ellen, te duci singur?

— Nu. Doi agenţi mă vor întovărăşi.

— Atunci, noroc bun! Voi fi mai liniştită.

— Adio, copila mea, zise lordul Palmure. Nu ştiu exact când mă voi reîntoarce. Ai grijă de irlandeză.

— Oh! Zise miss Ellen, de când i-am arătat portretul lui sir Edmond, pe care l-am aşezat în galeria familiei noastre, are cea mai deplină încredere în noi.

— Răspunzi de ea?

— Ca de mine însumi.

— Foarte bine, Ellen. La revedere.

Şi lordul Palmure, îşi sărută fiica pe frunte.

Cinci minute după aceea, ieşea pe jos din palatul său. La extremitatea de nord a străzii Chester găsi un birjar care aştepta acolo de multă vreme.

Lordul Palmure se urcă în trăsură.

Birjarul avea faţa aşa de bine acoperită, încât lordul Palmure, chiar dacă ar fi fost ziuă, nu l-ar fi putut recunoaşte pe bunul Shoking.

— Dudley Street! Îi strigă lordul Palmure, închizând portiera.

Şi trăsura plecă în goană. Shoking fusese birjar în tinereţe.

Capitolul XXXV.

Trăsura străbătu Calea Victoriei, trecu prin faţa catedralei Westminster şi intră în strada Parlamentului.

Lordul Palmure strigă birjarului:

— Vă opriţi la Scotland-Yard.

— Bine, răspunse Shoking.

Trăsura trecu prin faţa Amiralităţii şi putu după aceea opri.

Doi oameni care aşteptau lângă zid se apropiară. Lordul Palmure îşi scoase capul afară din trăsură.

— Noi suntem aceia pe care îi aşteptaţi, seniore, zise unul dintre ei.

— Atunci urcaţi-vă, răspunse lordul Palmure, deschizând el însuşi uşa trăsurii.

Cei doi oameni se urcară şi se aşezară pe bancheta de vis-a-vis, căci trăsura avea patru locuri.

Apoi Shoking dădu bice calului.

În mai puţin de un sfert de oră trăsura se opri din nou la poarta casei mistressei Fanoche.

Nu fu nevoie să sune de două ori.

Bătrâna doamnă era gata şi aştepta foarte nerăbdătoare.

— În fine, îşi zise ea, pentru a douăsprezecea oară, în intervalul a câtorva minute, în fine, voi putea să trăiesc liniştită pe viitor, fără ajutorul nimănui.

Fetiţele fuseseră culcate devreme; de altfel puţin îi păsa bătrânei doamne ce se alege de bietele copile după plecarea ei.

Îşi adunase în grabă câteva lucruri într-o geantă uşoară, îşi pusese pălăria pe cap, un şal scoţian pe umeri, şi aştepta.

— Ah! Milord, zise ea, văzându-l pe lordul Palmure intrând, mă temeam că nu vei veni… În acelaşi timp, o spuneam…

— Pentru ce?

— Mi-e teamă…

— Şi de ce ţi-ar fi teamă?

— Ah, dumneata nu ştii ce fel de oameni sunt aceia pe care-i voi trăda. Ar fi în stare să mă ucidă…

— Scumpa mea doamnă, zise cu răceală lordul Palmure, intrând într-o încăpere unde era aprinsă o lampă şi scoţând din buzunar un portofel, iată aici contractul dumitale de rentă.

Inima bătrânei doamne bătu cu putere.

— Iată şi cele o sută de lire pentru cheltuielile dumitale de drum. Şi un bilet de clasa I, până la Brighton. Trenul pleacă la amiază.

Bătrâna doamnă întinse mâna pentru a lua în stăpânire contractul, biletul şi bancnotele.

Lordul Palmure o opri.

— Nu, zise el, nu încă. Îndată ce voi avea copilul toate acestea vor trece în proprietatea dumitale. Te voi conduce eu însumi la gară.

Bătrâna doamnă rămase puţin decepţionată.

— Nu cumva mă înşeli? Zise ea.

— Mă numesc lordul Palmure şi numele meu trebuie să fie garanţie pentru dumneata.

— Fără îndoială, dar…

— Dar?

— Ce vrei dumneata să faci cu copilul?

— Să-l redau mamei sale.

— Mamei sale!

— Da, mamei sale, care este acum în casa mea, după ce a scăpat de moarte ca prin minune, răspunse cu răceală lordul.

Bătrâna se îngălbeni.

— Haide, continuă lordul, coborându-şi vocea, vezi bine că eu ştiu o mulţime de lucruri, nu-i aşa? Să nu pierdem timpul în zadar. În trăsură mă aşteaptă doi poliţişti, care mă vor întovărăşi. Sau, peste o oră, voi avea copilul, şi atunci dumneata vei pleca la Brighton, sau mă vei fi înşelat, şi atunci te voi conduce la Scotland-Yard.

Bătrâna îşi împreună mâinile.

— Milord, zise ea, îţi jur că te voi duce acolo unde este copilul.

— Ei bine, să plecăm…

Şi luă braţul bătrânei. Ea stinse lampa şi închise uşa.

Urcându-se în trăsură îi văzu şi dânsa pe cei doi oameni; dar trăsurile din Londra n-au lanterne; afară de asta, Dudley Street e foarte slab luminată. Pe urmă, cei doi

oameni aveau pălăriile trase pe ochi, aşa încât cu greu i-ar fi putut cineva recunoaşte.

Bătrâna se aşează în fundul trăsurii, alături de lordul Palmure.

— Unde mergem?

— La Hampstead.

— Bine. Ce stradă?

— Heath-Mount.

— Foarte bine. Ce număr?

— Optsprezece.

— Acolo e copilul?

— Acolo.

Lordul Palmure repetă această adresă birjarului.

— All right! Răspunse Shoking.

Şi-şi biciui calul.

Douăzeci de minute după ce plecaseră din Dudley Street, erau în Heath-Mount.

Lordul Palmure şi bătrâna doamnă nu schimbaseră nici un semn sau cuvânt în tot timpul drumului, socotind că nu era nevoie să iniţieze şi pe poliţişti în secretele lor.

Aceştia, la rândul lor, stătuseră cu dinţii strânşi.

Când trăsura se opri, lordul Palmure scoase capul pe uşiţă şi întrebă:

— Am ajuns?

— Iată strada căutată, răspunse Shoking, şi iată numărul 18.

Lordul Palmure văzu un grilaj, o grădină mare şi, în fund, o căsuţă care avea câteva ferestre luminate.

— Aici e? Întrebă el, adresându-se bătrânei.

— Da, răspunse aceasta.

— Atunci hai de-mi arată drumul.

— Dar, milord, zise femeia, cu vocea plină de nelinişte, vrei ca oamenii aceia să mă asasineze?

— Ei bine, răspunse lordul Palmure, dacă ţi-e teamă, rămâi aici.

Şi cum contractul şi bancnotele sunt în buzunarul meu, cred că mă vei aştepta.

Şi adresându-se celor doi poliţişti:

— Veniţi, domnilor şi fiţi gata pentru orice situaţie.

Lordul Palmure coborî cel dintâi şi merse drept spre grilaj; el nu putea vedea pe unul dintre cei doi poliţişti luând un pachet din mâna lui Shoking.

Nobilul lord voi să apese butonul soneriei, dar acela căruia Shoking îi dăduse misteriosul pachet îl opri.

— Nu suna milord, zise el.

— Cu toate acestea, trebuie să intrăm…

— Am prevăzut cazul.

Şi scoase de sub mantie o legătură de chei.

— În Londra, zise el, toate broaştele uşilor sunt făcute aproape după acelaşi model.

— Eşti un om abil, domnule, zise lordul Palmure.

Cel lăudat astfel încercă rând pe rând mai multe chei. În sfârşit, una dintre ele se potrivi şi porţile se deschiseră.

— Intră, milord, zise poliţistul.

Şi se dădu la-o parte pentru a face loc nobilului lord.

Dar, în clipa aceea, acesta simţi cum cineva îl apucă de gât.

Şi până să fi putut scoate un singur strigăt sau să facă o singură mişcare de împotrivire, fu rostogolit la pământ şi legat fedeleş.

— Acum, zise Omul Gri, căci el era, să mergem să căutăm copilul.

Capitolul XXXVI.

Acum să ne întoarcem puţin înapoi şi să vedem ce isprăvi mai făcu mistress Fanoche.

L-am lăsat pe micul Ralph în momentul în care bruta Mary ridicase biciul asupra lui. Copilul scoase un strigăt, unul singur. După care rămase mut. Încrucişându-şi braţele pe piept, îşi privea călăul cu dispreţ.

Scoţiana îl lovi din nou.

Din fericire, pe când ridica biciul pentru a treia oare, uşa se deschise şi mistress Fanoche apăru.

Ea scoase la rândul ei un strigăt, se aruncă asupra scoţienei şi-i smulse biciul.

Apoi, cu un get impetuos, îi arătă uşa.

Scoţiana plecă fără să obiecteze ceva.

Atunci mistress Fanoche voi să ia copilul în braţe.

— Unde este mama mea? Întrebă acesta, încruntând sprâncenele.

— Mama ta a plecat într-o mică călătorie, dragul meu, îi răspunse, şi eu i-am făgăduit că voi avea grijă de tine.

Ralph o fixă cu privirea lui adâncă şi scrutătoare.

— Mă înşeli, zise el.

— De ce te-aş înşela, dragul meu? Mama ta a plecat, dar se va reîntoarce…

— Când?

— Mâine.

— Mă înşeli, repeta copilul. Vreau să plec.

— Cum?

— Vreau să plec de-aici, răspunse el, cu vocea imperioasă.

— Şi unde să pleci? Întrebă îngrijitoarea de copii.

— S-o găsesc pe mama mea.

— Ştii bine că asta nu se poate. Pentru că mama ta a plecat…

Copilul bătu din picior.

— Vreau să plec! Repetă el cu îndârjire.

Şi se îndreptă spre uşă.

Dar mistress Fanoche îl apucă de braţ.

— Dragul meu, îi zise ea, când un copil vrea să nu fie bătut, trebuie să fie cuminte; căci dacă…

— Bate-mă, dar lasă-mă să plec.

Mistress Fanoche era exasperată. Ea o chemă din nou pe scoţiană. Mary se reîntoarse cu teribilul ei bici.

De astă dată mistress Fanoche nu mai surâdea.

— Culcă-mi pe tâlharul acesta, zise ea scoţienei.

Mistress Fanoche ieşi şi Ralph rămase din nou în puterea teribilei servitoare.

Aceasta îl luă în braţe şi-l împinse cu violenţă înaintea ei; şi cum copilul părea că vrea să-i reziste, îl lovi din nou.

Apoi deschise uşa unei încăperi. Ralph se văzu într-o cameră mică, în care era un pat. Camera aceasta semăna puţin cu aceea în care adormise în braţele mamei sale. Un moment fu legănat de o iluzie dulce şi începu să strige:

— Mamă! Mamă!

Un hohot de râs al scoţienei fu singurul răspuns.

— Mamă! Mai repetă copilul.

Dar acum biciul căzu pe umerii săi fragezi.

Atunci, învins de durere, copilul începu să plângă.

Scoţiana îl dezbrăcă în linişte şi Ralph nu se mai opuse.

Sărmanul copil plânse multă vreme, neîntrerupându-şi suspinele decât pentru a pronunţa numele adorat al mamei.

După slăbiciunea morală, urmă lâncezeala fizică, în cele din urmă copilul adormi.

Când se deşteptă, era ziuă şi soarele îi inunda camera.

Ralph aruncă o privire în jurul său.

Era singur.

Din nou o chemă pe mama sa.

Mistress Fanoche fu aceea care apăru în locul ei. Femeia era din nou surâzătoare şi voi să-l îmbrăţişeze. Dar copilul o respinse.

— Redă-mi-o pe mama, zicea el.

— Nu ţi-am spus că se va reîntoarce?

— Când?

— Mâine.

Copilul păru a crede în cuvintele ei. Aşa că în momentul acela nu mai plânse, nu mai puse nici o întrebare.

— Eram sigură, îşi zicea mistress Fanoche, că în cele din urmă mititelul se va linişti.

Copilul fu tratat cât se poate de bine; el nu le mai respingea acum pe cele două femei, dar le primea observaţiile cu indiferenţă.

La început nu voise să mănânce; dar spre seară foamea fu mai puternică şi-l învinse.

Mistress Fanoche avusese grijă să amestece puţin opiu în alimentele sale, aşa încât adormi brusc şi scoţiana putu să-l dezbrace.

A doua zi, Ralph întrebă iarăşi de mama sa.

— Mâine, îi răspunse din nou mistress Fanoche.

Copilul nu făcu nici o obiecţie.

Erau douăzeci şi patru de ore de când un gând îi chinuia mintea.

Îşi amintea de toate evenimentele care-i atrăseseră atenţia de când sosise la Londra.

Fetiţa care-i spusese că va fi bătut, nu rostise decât adevărul. Doamna cea bătrâna dispăruse şi n-o mai vedea acum decât pe mistress Fanoche.

Apoi, Ralph era convins că locuinţa în care se găsea acum nu era aceea în care fusese condus împreună cu mama sa de către cerşetorul Shoking.

Prin urmare, Ralph făcu raţionamentul că dacă voia s-o găsească pe mama sa, trebuia să fugă din casa aceea.

Copilul nu-şi dădea tocmai bine seama de intensitatea Londrei. Cu toate acestea se întreba dacă va putea el singur să găsească drumul.

Aşadar, Ralph se gândea mereu la fugă.

Şi când copiii îşi pun ceva în minte, sunt capabili de tot atâta răbdare şi putere de disimulaţie ca şi oamenii mari.

Ralph se arătă aşa de ascultător la un moment dat încât mistress Fanoche îl acoperi de mângâieri şi sărutări.

El n-o mai respingea acum şi părea convins că într-adevăr mama sa avea să se întoarcă a doua zi.

Ca să-l răsplătească pentru atâta supuşenie mistress Fanoche îi îngădui să se joace în grădină.

Grădina aceasta era înconjurată de toate părţile de un gard înalt de scânduri, aşa încât nu era nici o primejdie: copilul n-ar fi avut pe unde să fugă.

Seara, mistress Fanoche nu mai amestecă în alimente nici o substanţă menită să-i forţeze somnul.

Copilul mâncă foarte puţin.

Când scoţiana veni să-l anunţe că ora culcării sosise, el nu se împotrivi deloc.

Servitoarea îl dezbrăcă ca de obicei, îl aşează în pat şi luă lampa cu ea.

Atunci, copilul se sculă fără zgomot şi în picioarele goale veni să-şi lipească urechea de broasca uşii.

Mistress Fanoche şi scoţiana vorbeau cu voce înceată.

Ralph se apropie de pat şi se îmbrăcă.

Numai papucii nu şi-i puse.

Apoi, pe dibuite, se îndreptă spre fereastră.

Ralph deschise fereastra fără cel mai mic zgomot; se opri pentru a trage cu urechea.

Cele două femei vorbeau în continuare.

Fereastra era la o înălţime foarte mică; săritura nu prezenta nici o primejdie, căci picioarele aproape îi atingeau pământul.

Ralph nu stătu mult pe gânduri şi sări în grădină.

Capitolul XXXVII.

Pe când micul irlandez fugea din camera sa, mistress Fanoche, cu toate pretenţiile sale de aristocrată, stătea de vorbă cu Mary, umila servitoare scoţiană. Puterea complicităţii era mai mare decât mândria rangului.

Ca şi bătrâna doamnă, care o trădase lordului Palmure pentru bani, şi scoţiana Mary cunoştea toate crimele misterioase comise de mistress Fanoche.

Aceasta din urmă era într-adevăr stăpâna reală a stabilimentului; şi dacă lucrurile prosperau, prosperau numai şi numai pentru ea. Afacerea din care bătrâna se alegea cu un şal sau cu o rochie şi Mary cu cine ştie ce alt fleac îi aduceau inteligentei mistress Fanoche pumni întregi de guinee.

Cu toate acestea, oricât de sigură ar fi fost mistress Fanoche de cele două femei, tot credea că trebuie să le

supravegheze; afară de asta întrebuinţase cu ele şi un alt sistem foarte eficace. Ea încurajase din umbră gelozia pe care bătrâna doamnă şi servitoare o nutreau una pentru alta.

De douăzeci de ori în fiecare zi, bătrâna doamnă afirma că scoţiana era o tâlhăriţă şi că argintăriile şi lenjeria nu trebuiau lăsate pe mâna ei.

Din contră, Mary spunea adeseori:

— Rău faci, doamnă, că-ţi încredinţezi toate secretele bătrânei. Femeia aceasta are privire de trădătoare, seamănă cu Iuda. Dacă i s-ar oferi vreodată prilejul de a te vinde, n-ar sta nici o clipă la îndoială.

În seara aceea, după ce culcase copilul, Mary intră în vorbitor, unde mistress Fanoche stătea la o masă brodând.

În loc să se îndrepte spre bucătărie, se aşează şi ea la masă.

Mistress Fanoche nu se supără deloc.

Cu toate acestea, adresă o privire întrebătoare servitoarei:

— Ce este?

— Doamnă, răspunse Mary, aş dori să-ţi pun o întrebare!

— Vorbeşte…

— Bătrâna maimuţă ştie că noi am venit aici?

Bătrâna maimuţă era – după cum lesne se înţelege – doamna cea bătrână.

— Desigur, răspunse mistress Fanoche.

— Rău ai făcut doamnă, că i-ai spus.

— Pentru ce?

— Pentru că s-ar putea foarte bine să fim trădate.

Mistress Fanoche înălţă din umeri.

— Şi pentru ce crezi tu că vrea să ne trădeze.

— Pentru bani.

— Fie. Dar cine îi va da banii.

— Aceia care ar avea interes să regăsească copilul.

— Tu eşti nebună, Mary.

— Şi pentru ce, doamnă?

— Pentru că, nu este decât o singură persoană care ar putea să se intereseze de copilul acesta: mama lui… Şi mama aceasta… ştii tu bine…

— Da, răspunse Mary, cu un surâs sălbatic, frumoasa irlandeză trebuie să fie acum…

— Şi chiar de-ar fi încă în viaţă, cum era cu totul lipsită de bani…

— Tot una e, urmă scoţiana, călăuzită de sentimentul său de adâncă ură; eu am ideea mea fixă.

— Taci! Zise cu asprime mistress Fanoche.

— Ce se întâmplă, doamnă?

— Mi se pare că am auzit zgomot.

— Poate că mititelul se mişcă în pat.

Şi Mary se ridică pentru a se apropia de uşa camerei în care fusese culcat copilul.

— Nu, zise mistress Fanoche; nu dintr-acolo venea zgomotul… din grădină.

Se ridicase în picioare şi trăgea cu urechea.

— Portiţa e bine închisă, zise Mary.

— Şi eu îţi spun că aud paşi… îţi spun că…

Mistress Fanoche nu-şi sfârşi vorba. Devenise palidă de emoţie, căci o cheie fusese vârâtă în broasca uşii de la intrare.

Cele două femei se priviră mute de spaimă, cu fruntea înecată în sudoare.

Cu toate acestea, robusta scoţiană îşi recăpătă energia şi exclamă:

— Dacă sunt pungaşi, vor avea de-a face cu mine!

Deodată uşa vorbitorului se deschise şi doi bărbaţi apărură în prag. Şi nu erau alţii decât Omul Gri şi tovarăşul său irlandez, acela pe care cu un singur semn îl făcuse sclavul său.

Omul Gri avea un revolver în mână.

Îndreptându-l asupra scoţienei zise:

— Pe tine te rog să rămâi liniştită.

Mistress Fanoche voi să strige.

— Doamnă, îi zise cu răceală Omul Gri, eu nu sunt tâlhar; fii pe pace. Dar vreau să vorbesc ceva cu dumneata. Te rog să mă asculţi.

— Cine eşti dumneata? Ce vrei de la mine? Întrebă mistress Fanoche.

Scoţiana ţinută la respect de revolver, îşi plimba privirea rând pe rând de la Omul Gri la irlandez şi invers.

Omul Gri continuă:

— Îl cunoşti dumneata pe lordul Palmure, doamnă?

Mistress Fanoche se simţi puţin în siguranţă când auzi pronunţându-se numele acesta, pe care-şi amintea că-l citise adesea în ziarul „Times”.

— Nu, răspunse ea.

— Lordul Palmure este în căutarea nepotului său.

Mistress Fanoche făcu un pas înapoi.

— Un mic irlandez, pe a cărui mamă aţi făcut-o să dispară şi pe care îl ascunzi aici, adăugă Omul Gri.

Mistress Fanoche se sili să fie îndrăzneaţă:

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse ea.

— Aşteaptă puţin, reluă Omul Gri. Dumneata ţii un pension în Dudley Street. Ai ca asociată pe o bătrâna care seamănă foarte bine cu o maimuţă.

Scoţiana Mary, mânată de eterna ei ură, exclamă:

— Ah! Bătrâna maimuţă ne-a trădat! Îţi spuneam eu, doamnă, că aşa se va întâmpla.

— Servitoarea aceasta, zise cu răceală Omul Gri, a spus curatul adevăr, doamnă. Asociata dumitale a spus curatul adevăr, doamnă. Asociata dumitale a vândut lordului Palmure, pentru o sumă considerabilă, secretul retragerii dumitale şi, prin urmare şi al copilului.

— Oh! Mizerabila! Exclamă scoţiana.

— Dar taci odată! Exclamă mistress Fanoche, tremurând de ciudă.

Omul Gri adăugă:

— Din fericire, lordul Palmure nu i-a dat încă banii.

Mistress Fanoche scoase un ţipăt.

— Înapoiaţi-ne copilul şi banii vor fi ai dumneavoastră.

Mistress Fanoche avu o mişcare de bucurie care o trădă. Fără voie îşi îndreptase ochii spre camera în care fusese culcat copilul.

Omul Gri surprinse această privire.

— Ah! Zise el, de astă dată ştim unde este copilul!

Şi îndreptându-se spre încăperea alăturată, deschise uşa, lăsându-le pe cele două femei în paza irlandezului. Dar ajuns în prag, se opri. Camera era goală.

Era acolo într-adevăr un pat şi acesta era desfăcut; pernele păstrau încă urma formelor unui copil.

Omul Gri se apropie şi pipăi cu mâna; pernele erau calde.

Atunci alergă la fereastră care era deschisă. Grădina era tăcută.

În acelaşi timp, mistress Fanoche şi scoţiana scoaseră câte un strigăt.

Omul Gri îşi dădu seama că copilul fugise şi cele două femei nu ştiau nimic.

El sări pe fereastră în grădină.

Începu să alerge în toate părţile, urmat de cele două femei, care se văitau într-una şi de irlandez.

Lordul Palmure sta aşa de bine ascuns după un arbore, încât cele două femei trecură pe lângă el fără să-l vadă.

Shoking însuşi, auzind atâta zgomot, sărise de pe capră şi alerga.

Făcură înconjurul grădinii, căutară pretutindeni, dar copilul nu era nicăieri.

Deodată, Omul Gri se opri în faţa unui arbore care se înălţa lângă zid.

O ramură ruptă îi indica drumul pe care-l urmase fugarul.

— Din fericire, reluă Omul Gri, nu e mult timp de când a fugit. Hampsteadul este aproape pustiu, astfel că-l vom găsi în cele din urmă.

Şi alergă afară din grădină, urmat de Shoking şi de irlandez.

Toţi trei uitaseră de bătrâna doamnă care tremura de spaimă în trăsură şi de lordul Palmure ascuns după un copac.

Capitolul XXXVIII.

Miss Ellen aşteptase reîntoarcerea tatălui său, lordul Palmure.

La miezul nopţii, lordul nu se întorsese încă; cu toate acestea, miss Ellen nu era încă neliniştită, căci îşi spunea că, desigur, copilaşul fusese transportat departe de Londra.

În spatele palatului Palmure se întindea o grădină mare, plantată cu arbori bătrâni.

Apartamentul frumoasei Ellen, situat în catul de jos, avea ferestrele deschise către acea grădină.

După ce aşteptase în zadar până târziu, miss Ellen se hotărî, în fine, să se culce.

Dar înainte de asta, credincioasă promisiunii făcute, mândra fată voi să se asigure că irlandeza era acolo unde o lăsase.

Pentru mai multă siguranţă se dăduse sărmanei mame o cameră care n-avea altă ieşire decât prin camera frumoasei fete.

Dar aceste precauţii erau inutile, Jenny, de când văzuse portretul lui Edmond la vârsta de douăzeci de ani, de când îl recunoscuse pe soţul ei, se ştia în propria ei familie şi nu numai că nu se temea de lordul Palmure şi de fiica sa, dar avea cea mai deplină încredere în ei.

Miss Ellen o găsi în picioare, cu ochii secaţi de lacrimi, pradă unei nelinişti teribile.

Văzând-o pe miss Ellen, veni spre dânsa cu braţele deschise.

— Ei bine, exclamă sărmana femeie, tatăl dumitale s-a întors?

— Încă nu.

— Dumnezeule! Dar dacă nu va găsi copilul?

Un surâs plin de încredere flutură pe buzele frumoasei fete.

— N-avea nici o teamă, zise ea; tatăl meu se ţine întotdeauna de făgăduială. S-a dus după fiul dumitale şi va veni cu el.

— Dar când?

— Poate că astă noapte chiar; poate că mâine dimineaţă. Copilul e în afară din Londra, la ţară; pentru a face drumul acesta, trebuie un timp destul de lung.

— Oh! De-ar fi adevărate vorbele dumitale, murmură irlandeza, împreunându-şi mâinile.

— Draga mea, reluă miss Ellen, crede-mă, toate emoţiile prin care ai trecut de două zile te-au zdruncinat. Ai nevoie de odihnă; aşează-te în pat şi aşteaptă cu răbdare şi curaj reîntoarcerea tatălui meu.

— Voi face tot ce vei voi, frumoasa mea domnişoară, răspunse irlandeza cu supunere.

— Mi-o făgăduieşti?

— Da.

— Atunci, bună seara, draga mea, şi ai încredere în noi.

Miss Ellen depuse o sărutare pe fruntea irlandezei. Sărmana mamă îngenunche la picioarele patului, pentru a se ruga înainte de culcare.

Miss Ellen ieşi.

Se reîntoarse în camera sa şi se gândi dacă să cheme cameristele pentru a fi dezbrăcată; dar apoi, ascultând de nu ştiu ce capriciu, se apropie de o fereastră pe care o deschise.

Noaptea era răcoroasă, dar plăcută.

Când ceaţa nu apasă asupra Londrei, atmosfera este caldă chiar în timpul toamnei.

Miss Ellen se sprijini pe fereastră, îşi cuprinse capul între mâini şi începu să viseze.

Deodată tresări. O umbră se agita în grădină.

Era un om sau un animal?

Miss Ellen nu putu să-şi dea seama la început.

Umbra se apropie. Atunci, fata văzu licărind în întuneric două puncte luminoase. S-ar fi zis că sunt ochii unei fiare sălbatice în mijlocul unei păduri.

Lucru bizar, miss Ellen nu se retrase, nu închise fereastra nici nu apăsă butonul soneriei pentru a chema vreun servitor.

Ca prinsă în puterea unei vrăji, ea privea ochii aceia care înaintau mereu spre dânsa şi îi văzu oprindu-se lângă trunchiul unui arbore care se înălţa în faţa ferestrei. Abia atunci miss Ellen văzu că avea de-a face cu un om.

Omul acesta începu să se prindă de crengi şi să urce de-a lungul arborelui.

Miss Ellen voi să scoată un strigăt, dar gâtul îi rămăsese încleştat.

Ar fi vrut să fugă şi să închidă fereastra.

Dar o forţă necunoscută o ţintuia pe loc.

Omul urca mereu.

Cu uşurinţa unei maimuţe, ajunse până la o ramură situată la nivelul ferestrei.

Poate că, dacă ar fi întors o clipă capul, dacă ar fi încetat să-şi fixeze privirea strălucitoare asupra tinerei fete, farmecul ar fi fost rupt şi miss Ellen ar fi avut puterea să cheme pe cineva în ajutor. Dar ochii aceia dominatori rămaseră mereu fixaţi asupra ei şi fiica lordului Palmure, ca în transă, putu să-l vadă pe omul acela făcând un salt şi sărind în odaie.

Avea un pumnal în mână şi cu cea mai mare răceală zise:

— Dacă scoţi un singur strigăt, eşti moartă!

Miss Ellen făcu un pas înapoi.

Dar se mişca cu încetineală, cu ochii în ochii aceluia care îndrăznea s-o ameninţe cu moartea.

Cine era acesta? Niciodată până atunci nu-l mai văzuse.

Ţinuta sa era aceea a unui gentleman iar faţa avea distincţia unui aristocrat.

Privirea sa fascina şi de aproape, cum fascina de departe.

Cu toate acestea, miss Ellen făcu o sforţare şi rupse pe jumătate farmecul care o învăluia.

— Cine eşti dumneata? Întrebă ea. Ce vrei?

— Miss Ellen, răspunse necunoscutul, cu o voce dulce şi gravă, am venit să-ţi vorbesc în numele tatălui dumitale.

— În numele tatălui meu?

— Da.

Şi cum ea îl privea cu o mirare crescândă, îi puse sub ochi un inel, zicând:

— Cunoşti inelul acesta?

Miss Ellen tresări şi-şi înăbuşi un strigăt. Era inelul lordului Palmure.

— Tatăl dumitale, zise necunoscutul este prizonierul meu. Viaţa sa depinde de mine.

— Dar cine eşti dumneata?

— Numele meu nu-ţi va spune mare lucru, răspunse! Mă numesc Omul Gri.

Capitolul XXXIX.

Omul Gri, căci el era, se apropie şi mai mult de tânăra fată:

— Miss Ellen, zise, aveţi ascunsă aici o femeie, numită Jenny irlandeza?

— Ce-ţi pasă?

— Miss Ellen, repetă Omul Gri, vreau s-o văd pe irlandeză.

Miss Ellen se îngălbeni. Natura sa mândră se revoltă.

— Niciodată n-a îndrăznit cineva să spună „vreau” în faţa mea.

— Te rog să mă ierţi, miss Ellen, dar ascult de legile necesităţii… Viaţa tatălui dumitale e în primejdie şi orice rezistenţă din partea dumitale…

Ea îl întrerupse cu un gest:

— Şi cine mă asigură că vorbele dumitale sunt adevărate?

— Inelul pe care ţi l-am arătat.

Frumoasa fată îşi muşcă buzele de ciudă.

— Condu-mă, te rog, în camera irlandezei, adăugă Omul Gri.

Dominată de privirea vizitatorului nocturn, miss Ellen se îndreptă spre uşa care da în camera irlandezei.

Omul Gri aruncă o ultimă privire mândrei fete şi intră în camera respectivă.

Jenny se ruga încă. Ea nu auzi zgomotul uşii şi Omul Gri putu să păşească pe covorul moale până lângă ea, fără s-o tulbure.

Când îi puse mâna pe umăr, irlandeza tresări.

Omul Gri îşi duse degetul la buze…

— În numele copilului dumitale, îi zise el încetişor, nici un strigăt.

Jenny se ridică deîndată prea emoţionată ca să poată vorbi.

— Ce vrei? Întrebă în cele din urmă.

— Am venit să-ţi vorbesc în numele soţului dumitale mort.

— Ea tresări.

— În numele copilului dumitale viu… Am venit în numele Irlandei, pe care o trădezi fără să ştii.

— Ce spui dumneata domnule, replică ea.

— Am venit în numele preotului aceluia care trebuia să facă ieri dimineaţă slujba la Saint-Gilles, şi căruia trebuia să i se prezinte copilul.

Ea îl privi plină de spaimă.

— Ştii dumneata unde eşti, soţie a lui sir Edmond? Eşti în casa călăului soţului dumitale, în casa persecutorului fiului dumitale, în casa omului care a ruinat Irlanda şi a lăsat să se ridice eşafod liberatorilor ei.

De data asta Jenny scoase un strigăt.

— Oh! Zise dânsa, dumneata minţi.

— În numele copilului dumitale, îţi jur că spun adevărul.

— Copilul meu se va reîntoarce peste câteva ore, împreună cu lordul Palmure.

— Lordul Palmure nu se va reîntoarce aici decât după ce dumneata vei fi plecat.

— Vrei să plec de aici! Exclamă irlandeza.

— În numele Irlandei, care crede în dumneata, te rog să mă urmezi:

Capitolul XL.

Irlandeza nu ştiu ce să facă.

— Ah! Exclamă Omul Gri, nu mă crezi nici pe mine, după cum nu l-ai crezut nici pe preot… în schimb însă, ai încredere în omul care a fost călăul soţului dumitale…

— Predă-mi copilul, exclamă irlandeza şi te voi crede.

— Ca să-ţi redau copilul, trebuie să părăseşti casa aceasta.

— Pentru ce?

— Ascultă-mă bine. Fiul dumitale a fost furat de o femeie care face negoţ de copii; acum rătăceşte pe străzile Londrei, dar tot e mai bine aşa, decât dacă ar fi aici, în camera aceasta, alături de dumneata. Ce ţi-a spus omul care te-a adus aici? Ţi-a spus: „Sunt fratele soţului pe care-l plângi. Vino, casa mea va fi casa dumitale, fiul dumitale va fi fiul meu”.

— Într-adevăr, mi-a spus cuvintele astea, răspunse irlandeza.

— Omul acesta, continuă Omul Gri, îşi va ţine în parte făgăduiala. Dumneata, fiică din popor, vei trăi ca o aristocrată, fiul dumitale va fi crescut ca un fiu de lord.

— Vezi bine! Exclamă sărmana mamă.

— Dar, în acelaşi timp, fiul dumitale va fi învăţat să dispreţuiască Irlanda şi s-o urască.

— Ah! Exclamă irlandeza.

— Soţul dumitale n-a murit pentru Irlanda, blestemând Anglia?

— E adevărat. Dar lordul Palmure?

— Lordul Palmure este pair de Anglia, Jenny, şi ar fi putut să-l scape pe sir Edmond de la eşafod. Priveşte-mă bine şi vei vedea că-ţi spun adevărul.

Şi-şi aţinti asupra tinerei femei privirea aceea adâncă şi magnetică, care fascina şi subjuga.

— Da, zise ea, în cele din urmă, te cred.

— Dacă vei rămâne aici, continuă Omul Gri, fiul dumitale va deveni lord într-o zi; va fi bogat, fericit, e adevărat, dar sir Edmond îl va blestema din fundul mormântului său.

— Oh! Nu vorbi astfel, zise femeia cu spaimă.

— Dacă mă vei urma, fiul dumitale va fi poate sărac, va suferi, va lupta, dar va fi într-o zi şeful unei armate care luptă pentru Irlanda şi pentru martirii ei. Adu-ţi aminte de vorbele lui sir Edmond şi alege!

De astă dată irlandeza nu mai stătu la îndoială.

Ea se ridică şi zise:

— Să plecăm!

— Un moment, zise Omul Gri. Nu ştiu unde se află fiul dumitale.

Femeia îşi împreună mâinile.

— Dar, continuă bărbatul, ai încredere… Nu e un singur om sau doi care caută. Irlanda întreagă e în picioare, căutându-şi şeful. Şi te asigur că-l va găsi; trebuie să-l găsească!

Jenny avu încredere în accentul grav al acelui om.

— Te cred, zise ea; dar lordul Palmure mă înşeală, când mă asigură că mi-l va aduce?

— Nu, dar, ca şi noi, el a fost înşelat în aşteptările sale. Ascultă-mă bine. Femeile care te-au adormit pe dumneata au dus copilul la Hampstead, un sat aflat la porţile Londrei. Lordul Palmure descoperise locul acesta de retragere şi acum câteva ore a pornit într-acolo. Doi oameni l-au întovărăşit şi eu am fost unul dintre aceia.

— Dumneata?

— Eu.

— Ei bine! Întrebă femeia cu nelinişte.

— Când am sosit, copilul nu mai era acolo; fugise. Scăpase din ghearele călăilor săi şi pornise la drum pentru a te regăsi.

— O, Dumnezeule!

— Jenny, continuă Omul Gri, fiul dumitale, rătăcind pe străzile Londrei, va fi întâlnit de vreun poliţist, care-l va conduce la poliţie; şi noi ne vom duce să-l luăm de acolo.

— Spui adevărul?

— Un vagabond pierdut în imensitatea oraşului este mai în siguranţă decât în odăile luxoase ale acestui palat. Ai încredere în noi. Va trebui să-l găsim.

— Da, zise ea, da, te cred, da, ochii mei se deschid acum spre adevărata lumină şi sunt sigură că fiul meu va fi iarăşi cu mine.

— Atunci, vrei să mă urmezi?

— Da.

— La poarta palatului ne vom întâlni cu preotul pe care l-ai văzut şi care m-a ajutat să te salvez.

— Abatele Samuel!

— L-am scăpat din închisoare, după cum ţi-am făgăduit.

Irlandeza se simţi şi mai în siguranţă lângă Omul Gri.

— Oh! Zise ea, oricine ai fi, am încredere în dumneata.

Atunci Omul Gri deschise uşa camerei şi Jenny, tresărind, o zări pe miss Ellen stând nemişcată într-un fotoliu.

Omul Gri merse drept spre ea.

— Miss Ellen, îi zise el, ţi-ai ţinut o parte din făgăduială; dar numai atât nu e destul şi viaţa tatălui dumitale este încă în primejdie.

Tânăra fată îl privi cu o expresie de ură şi de supunere în acelaşi timp.

— Ce mai vrei de la mine? Îl întrebă ea.

— Să ne conduci departe de aici.

— Ah!

Omul Gri adăugă:

— E târziu, toţi servitorii sunt culcaţi. Ia o lumânare şi condu-ne până la uşa care dă în grădină. În fundul grădinii e o portiţă, a cărei cheie trebuie s-o ai la dumneata. Această portiţă dă într-o stradelă. Pe acolo vom ieşi.

Miss Ellen îşi ridică privirea-i scrutătoare asupra irlandezei.

— Aşadar, îi zise ea, dumneata pleci cu omul acesta?

Jenny îşi plecă ochii:

— Irlanda o porunceşte! Fu răspunsul.

Miss Ellen avu o tresărire de mânie, dar privirea fascinantă a Omului Gri o domina şi fu silită să se supună. Ea luă deci o lumânare, deschise uşa camerei şi zise:

— Urmaţi-mă!

Irlandeza mergea la braţul eliberatorului ei. Palatul era tăcut şi nu întâlniră pe nimeni în cale.

Când ajunseră în grădină, miss Ellen luă o cheie ascunsă în crăpătura unui zid:

— Iată, zise ea, cheia de la portiţa cea mică.

— La revedere, miss Ellen, zise Omul Gri.

În clipa aceea mândra fată se scutură de farmecul care o dominase o oră întreagă.

— Da, zise ea, la revedere! Ne vom revedea.

Şi privi cu ură spre omul în faţa căruia tremurase şi se simţise umilită.

— Da, ne vom vedea, murmură ea, pe când Omul Gri şi irlandeza străbăteau grădina. Ne vom vedea! Şi va fi între noi un duel de moarte!

SFÂRŞIT